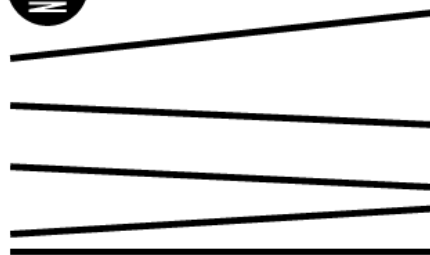


Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Jerome K. Jerome ; aut. Overs. for Norge og Danmark ved Jesper Ewald.

Titel | Title:

Tre søde Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Martin, 1917

Fysiske størrelse | Physical extent:

157 s.

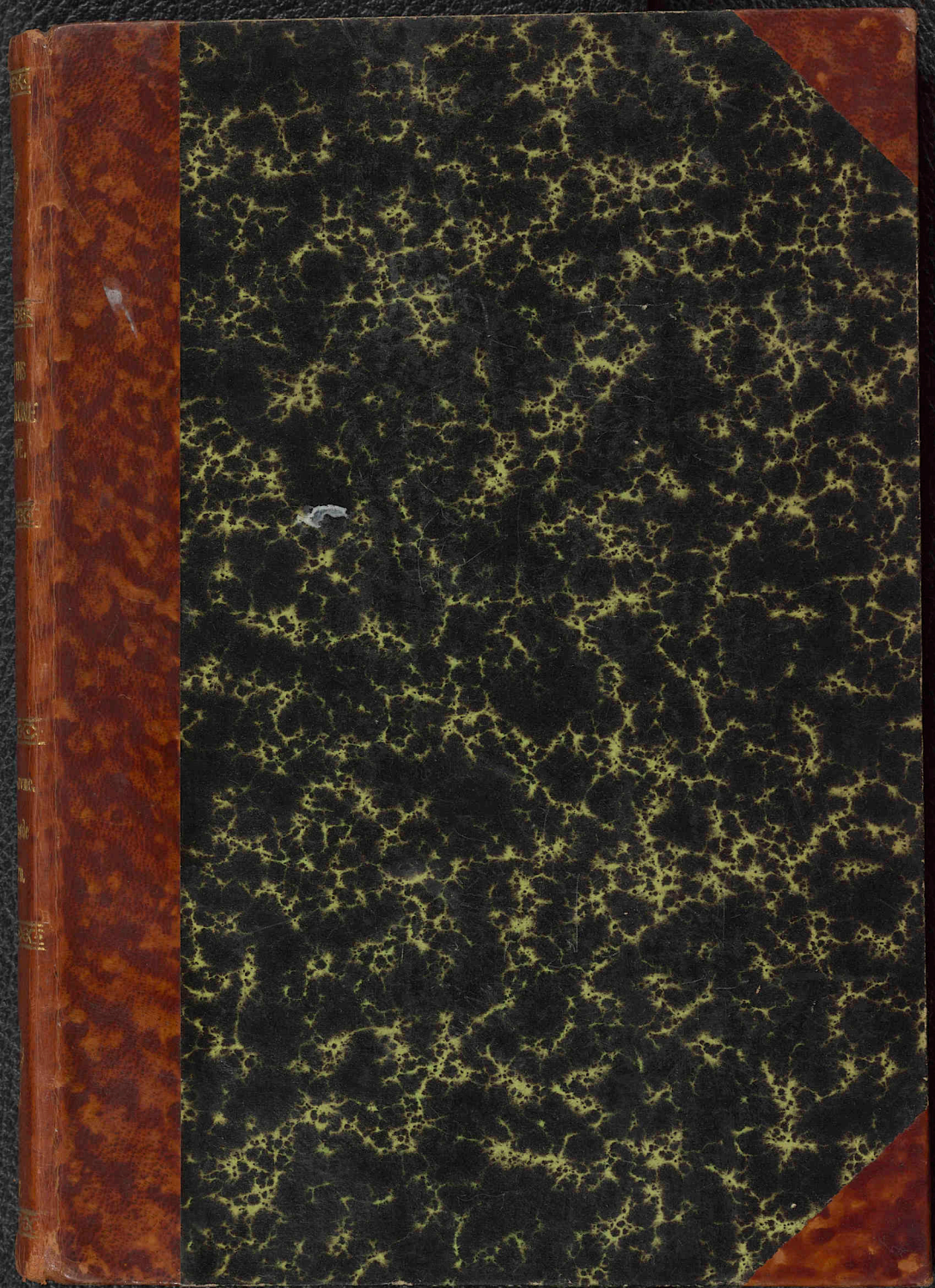
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





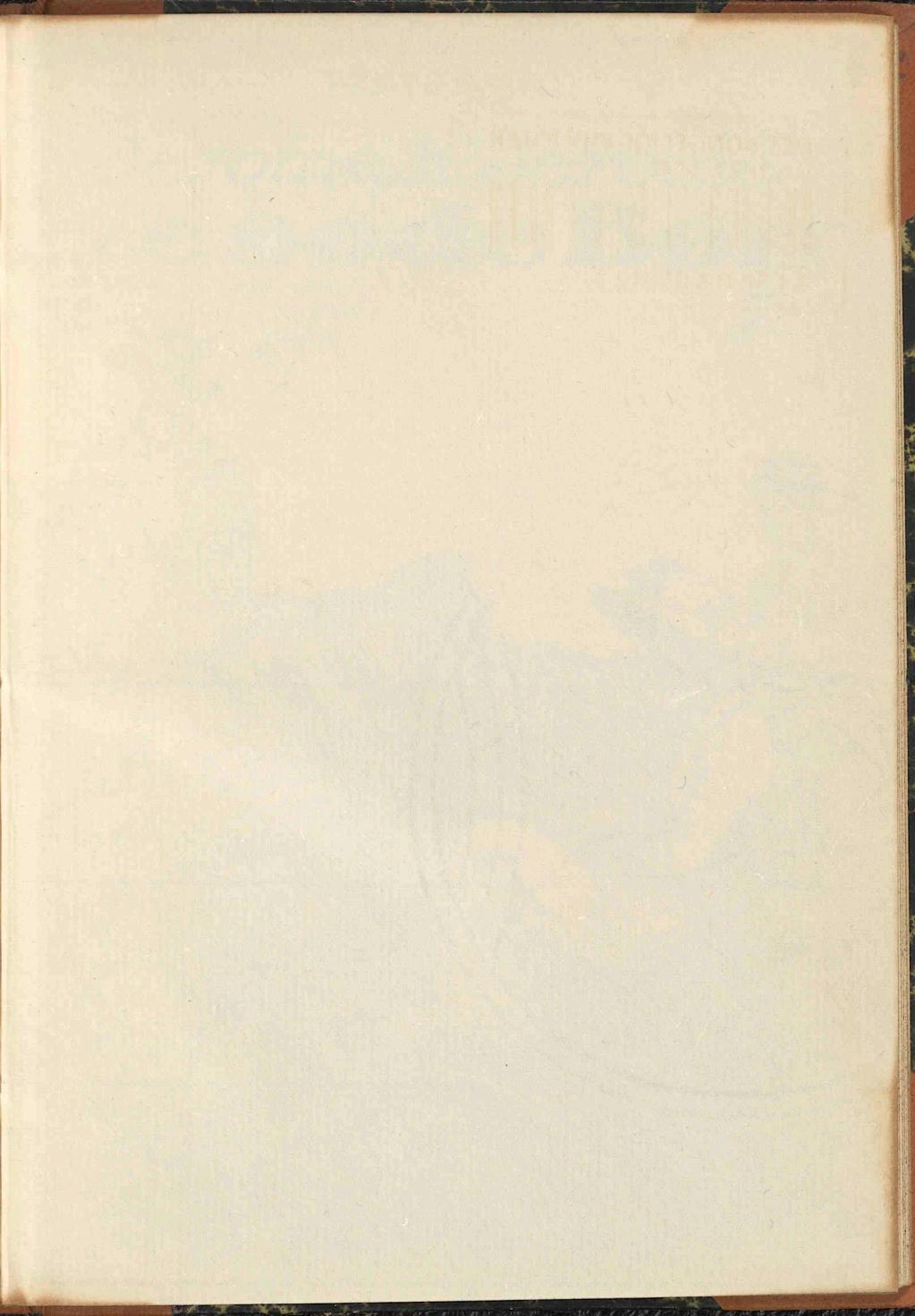
58, -105

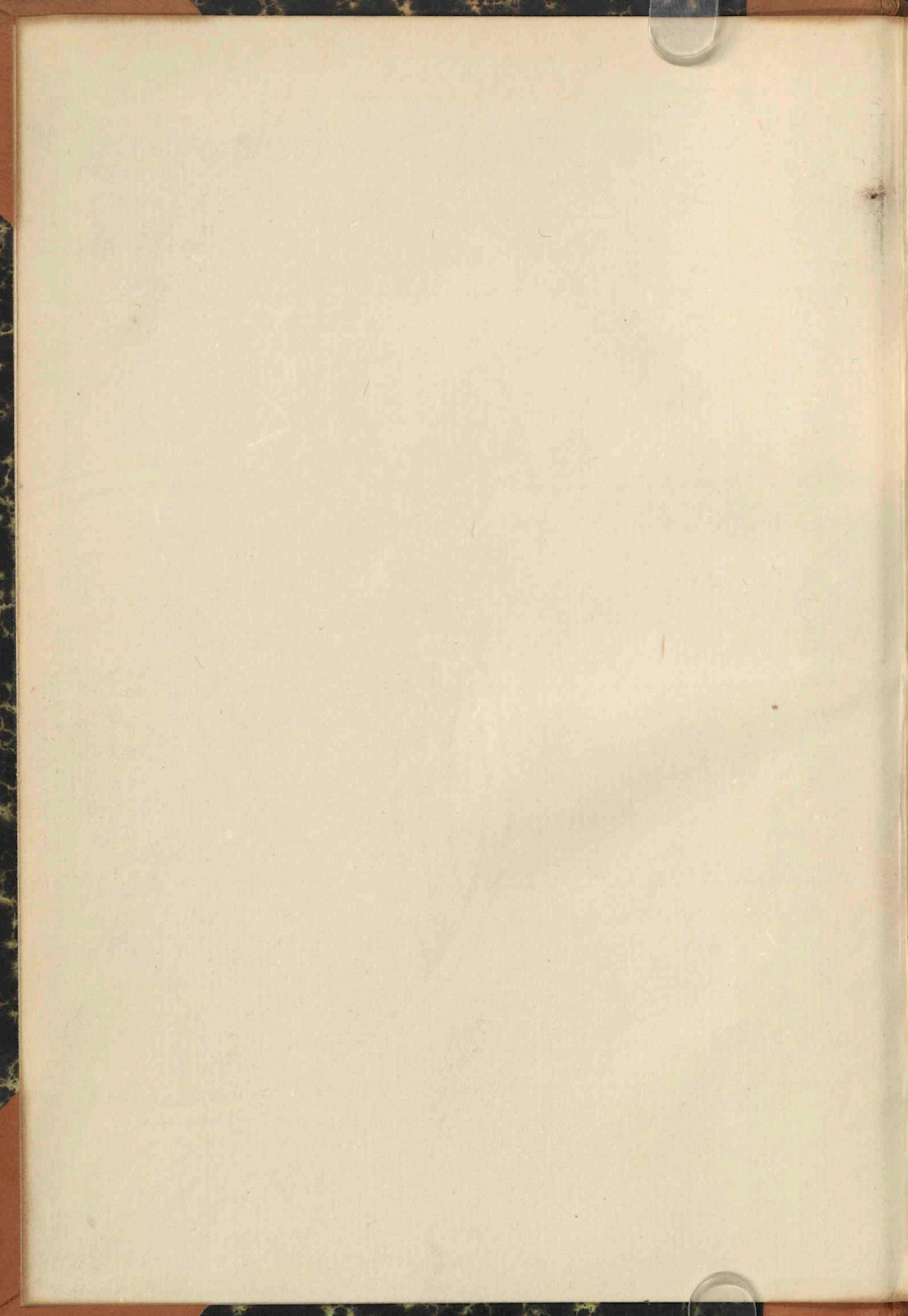
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°



1 1 58 0 8 05012 4 +rex



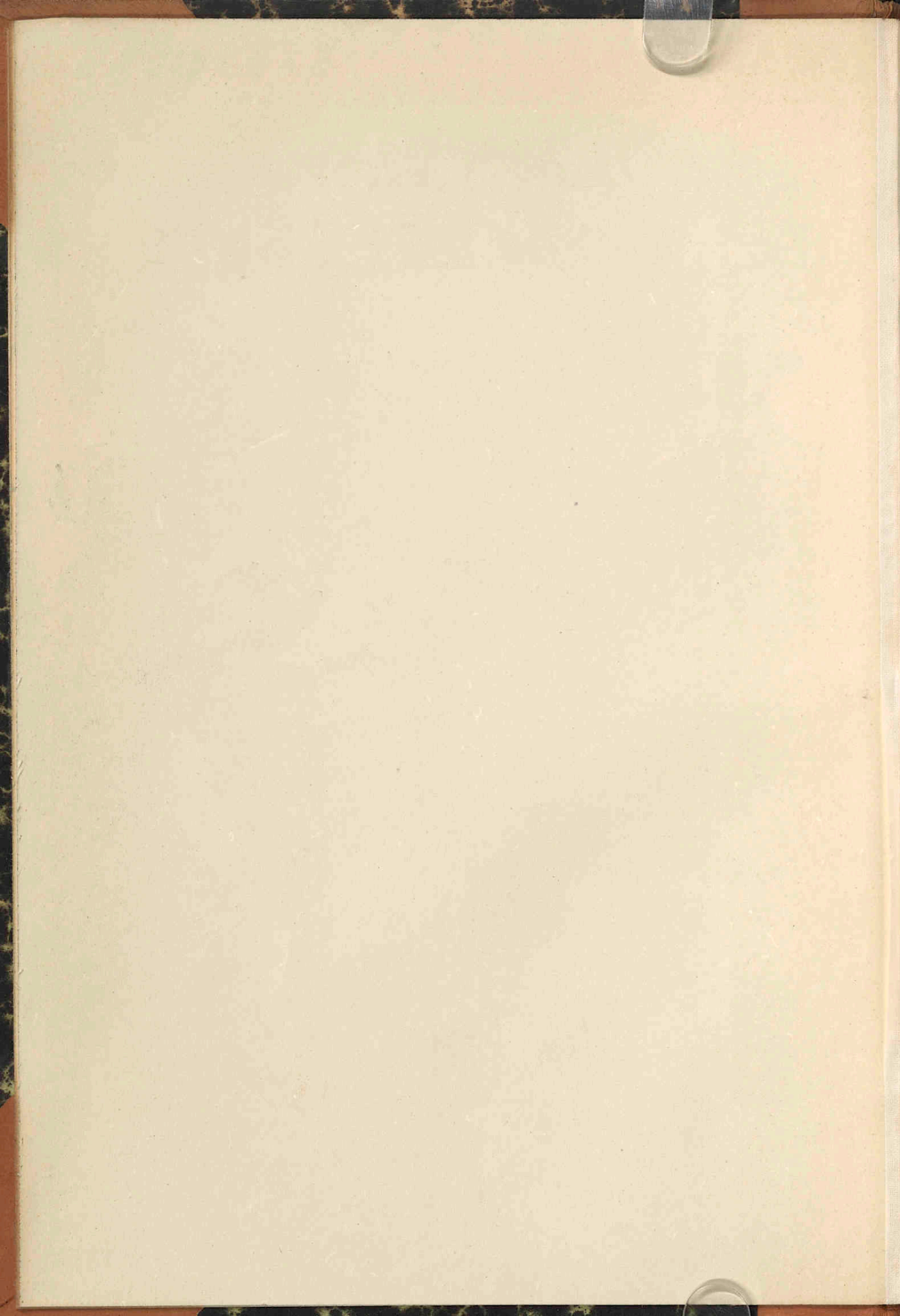




MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

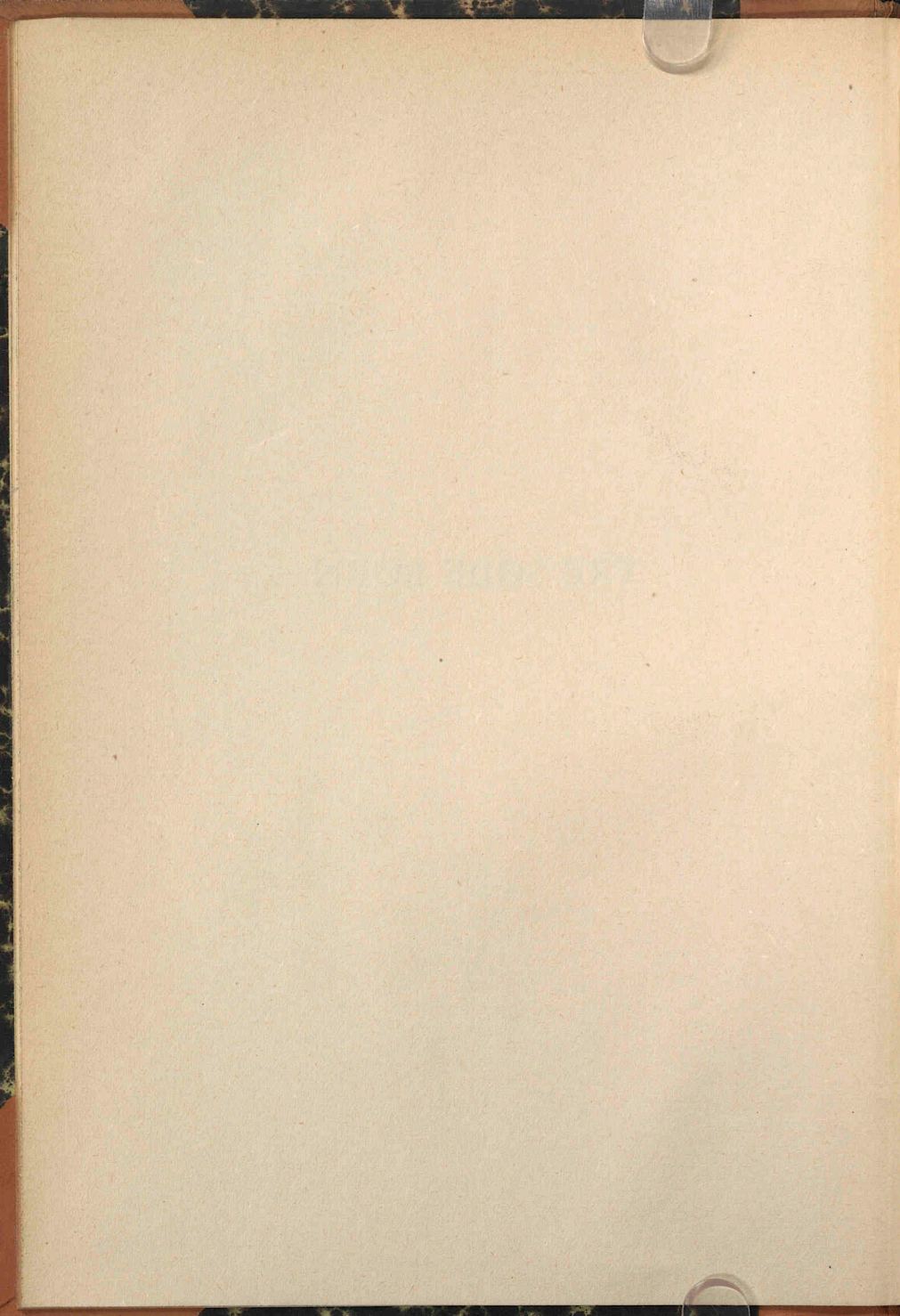
Jerome K. Jerome:
Tre Søde Børn





TRE SØDE BØRN

1917. 23235.



JEROME K. JEROME

TRE SØDE BØRN

AUTORISERET OVERSÆTTELSE FOR NORGE OG DANMARK

VED

JESPER EWALD



MARTIN'S FORLAG
KØBENHAVN — MCMXVII



Af JEROME K. JEROME er ud-
kommet paa MARTINS FORLAG:

TRE MAND I EN BAAD (Uds.)

TRE GAMLE DRENGE (Uds.)

TRE SØDE BØRN - - - - -

I.

„Det er ikke noget stort Hus,“ sagde jeg. „Vi har ikke Brug for et stort Hus. To Gæsteværelser og det lille trekantede Rum, I ser der paa Planen ved Siden af Badeværelset, og som kan bruges til Ungkarle, er alt, hvad vi behøver — i hvert Fald foreløbig. Hvis jeg nogensinde bliver rig, kan vi altid senere bygge en Fløj til. Køkkenet kommer I til at tale forsigtigt om. Hvad i Alverden Arkitekten har tænkt sig, da han byggede . . .“

„Blæse være med Køkkenet,“ sagde Dick. „Hvordan er det med Billardværelset?“

Den Manér, hvorpaa moderne Børn tager Ordet fra deres Forældre, er intet mindre end en Skændsel for Nationen. Jeg vilde ogsaa ønske, at Dick kunde vænne sig af med at sidde paa Bordet og svinge med Benene. Det er Mangel paa Respekt. „Da jeg var Dreng,“ sagde jeg til ham, „kunde det lige saa lidt være faldet mig ind at sidde paa et Bord og afbryde min Fader, som at . . .“

„Hvad er det dér midt i Forstuen, der ser ud som en Rist?“ spurgte Robina.

„Det er Trappen, hun mener,“ forklarede Dick.

„Hvorfor ser det saa ikke ud som Trappe?“ bemærkede Robina.

„Det gør det ogsaa for Folk, der kan bruge deres Fornuft,“ svarede Dick.

„Nej, det gør ikke,“ gentog Robina, „det ser ud som en Rist.“ Robina sad og balancerede paa Armen af en Lænestol med Planen bredt ud over sine Knæ. Jeg kan virkelig ikke se Fordelen ved at købe Stole til de Mennesker. Ingen af dem lader til at vide, hvad de skal bruges til — undtagen til at anbringe en Hund i. Alt, hvad de bryder sig om, er noget, de kan sidde og vippe paa.“

Hvis vi slog Dagligstuen og Forstuen sammen til ét Rum og fjernede Trappen, saa havde vi Plads til at give et Bal nu og da,“ mente Robina.

„Du vilde maaske helst rydde hele Bulen, saa kun de fire nøgne Mure var tilbage?“ sagde jeg. „Det vilde skam give os

endnu mere Plads. Saadan til at bo i behøvede vi jo ikke andet end et Skur i Haven, eller — —“

„Jeg taler alvorligt,“ sagde Robina. „Hvad Nytte har man af den Dagligstue? Man bruger den kun til at vise alle mulige Menesker ind i, som man ønsker ikke var kommet. De kunde jo sidde og se ulykkelige ud der lige saa godt som ethvert andet Sted. Hvis vi blot kunde blive af med de Trapper . . .“

„Ja, selvfølgelig kunde vi undvære Trapperne!“ indrømmede jeg. „Det vilde blive lidt ubekvemt i Begyndelsen; naar vi skulde i Seng for Eksempel. Men det vænnede vi os vel til. Vi kunde anskaffe en Stige og kravle ind gennem Vinduerne. Eller vi kunde ordne det efter norsk Mønster og sætte Trappen udvendig.“

„Aa, bare du dog vilde være fornuftig,“ sagde Robina.

„Det er det, jeg prøver paa at være,“ forklarede jeg. „Og samtidig prøver jeg saa at bringe lidt Fornuft ind i dit Hoved. I Øjeblikket er du tosset efter at danse. Hvis du fik din Villie, lavede du Huset om til et Danseetablisement med primitive Sove- rum. Den vil vare et halvt Aars Tid, din Dansegalskab. Saa vil du have Huset forvandlet til en Svømmehal eller en Rulleskøjtebane eller rydde det til Hockey. Min Opfattelse af det er maaske gammeldags. Jeg forlanger ikke, at du skal dele den. Det, jeg er ude efter, er et ganske almindeligt, kristent Hus og ikke et Sports- institut. Der skal være Soveværelser i mit Hus, og der skal være en Trappe op til dem. Det forekommer dig maaske tarveligt, men der skal ogsaa være et Køkken, skønt hvorfor de, dengang de byggede Huset, anbragte Køkkenet . . .“

„Glem ikke Billardværelset,“ sagde Dick.

„Hvis du tænkte mere paa din Fremtid og mindre paa Billard,“ bemærkede Robina, „saa kunde du maaske tage første Del af din Eksamen i Løbet af de næste Par Aars Tid. Hvis Far blot var fornuftig . . . jeg mener, hvis han blot ikke var saa meningsløs overbærende overfor dig, saa vilde han ikke taale et Billard i sit Hus.“

„Det siger du bare, fordi du ikke kan spille,“ gensvarede Dick.

„Jeg kan da slaa dig,“ sagde Robina.

„Ja, én Gang,“ indrømmede Dick — „én Gang i seks Uger.

„To Gange,“ rettede Robina.

„Du spiller ikke,“ forklarede Dick hende. „Du tosser kun rundt med Ballerne og stoler paa Forsynet!“

„Jeg tosser ikke rundt,“ sagde Robina. „Jeg sigter altid paa noget. Naar du støder og ikke laver noget, saa siger du, det er Uheld, og naar jeg støder og laver noget, saa er det altid en „Gris“. Saadan er Mandfolk.“

„I lægger begge to for megen Vægt paa Pointsantallet,“ sagde jeg. „Naar man prøver paa at tage Ballen i Nakken og rammer den paa den forkerte Side, laver otte tossede og forløber, saa skal man ikke blive ond paa sig selv, men . . .“

„Hvis du vil anskaffe et ordentligt Billard, saa skal jeg lære dig at spille, Far,“ sagde Dick.

„Jeg tror virkelig, at Dick selv er overbevist om, at han kan spille. Det er ligedan med Golf. Begyndere er uvægerligt heldige. „Jeg tror nok, det vil more mig,“ siger de. „Jeg egner mig for det Spil, hvis De forstaar, hvad jeg mener.“

Jeg har en Ven, en gammel Søkaptajn. Han er af den Slags, der smiler fornøjjet, naar de tre Baller ligger paa Rad op ad Banden. En ung Irlænder ved Navn Malooney, en af Dicks Universitetskammerater, var paa Besøg hos os, og da det regnede godt den Eftermiddag, sagde Kaptajnen, at han vilde forklare Malooney, hvordan en ung Mand kan øve sig i Billard uden at støde i Klædet. Han lærte ham at holde paa Køen og rettede ved hans venstre Haands Tommelfinger, indtil den sad som den skulde. Malooney var taknemlig og arbejdede en Times Tid. Han var ikke synderlig lovende. Han er en stærktbygget ung Mand, og det lod ikke til at ville gaa op for ham, at det ikke var Cricket, han spillede. Hver Gang han ramte lidt lavt, var Resultatet uvægerligt, at Ballen røg over Banden. For at spare Tid — og Møblementet — stod Dick og jeg i Marken for ham. Det var imidlertid livsfarligt Arbejde, og da Dick to Gange havde grebet Ballen, blev vi enige om, at Manden havde vundet og trak ham bort og gav ham Te. Om Aftenen sagde Kaptajnen, at han blot for Sjovs Skyld vilde give Malooney 85 forud og selv spille op til 100. Ingen af os andre havde rigtig Mod paa at spille. Sandt at sige kan jeg for mit Vedkommende ikke se det grinagtige i at spille med Kaptajnen. Hvad mig angaar bestaar Spillet i at vandre rundt om Billardet og sige „Godt!“ og trille Ballen hen til ham. Og naar min Tid endelig kommer, er det mig omtrent det samme, hvordan det gaar: alle Chancer er imod mig. Han er en venlig gammel Herre, men det irriterer mig at høre ham sige „stød jævnt!“ hver Gang en oplagt Bal gaar fra mig. Jeg føler nærmest Trang til at kyle Ballerne i Hovedet paa ham og lempe Billardet ud gennem Vinduet. Sagen er vel den, at jeg er i en oprevet Sindstilstand, men selve den Maade, hvorpaa han kridter sin Kø, gør mig ond. Han har sit private Stykke Kridt i Vestelommen — som om vort ikke var godt nok til ham — og naar han er færdig med at kridte, drejer han Spidsen af Køen mellem Fingrene og støder den mod Banden.

„Saa *spil* da, for Satan!“ er hvad jeg har Lyst til at sige. „Hvad skal alt det Udenomssludder gøre godt for?“

Kaptajnen lagde for med et Fejlstød. Malooney greb sin Kø, trak Vejret dybt og fo'r ud. Resultatet var ti.

„En god Begyndelse!“ sagde Kaptajnen.

Malooney så ud til at være tilfreds med sig selv og lagde Jakken.

Malooney's Bal vandrede ensomt til at begynde med i næste Stød, men lavede ægte Rødt paa Tilbagevejen.

„Han gaar sgu ud med det samme,“ sagde Dick, der førte Regnskabet. „Skal vi ikke hellere spille op til 150, Kaptajn?“

„Ja, jeg vilde jo gerne have lidt af Spillet, inden det er ude,“ sagde Kaptajnen. Det var maaske bedre at spille op til 150, hvis Hr. Malooney ikke har noget imod det.“

„Ganske som Hr. Kaptajnen ønsker,“ sagde Rory Malooney.

Malooney gik ud med 108.

„Nul imod 108,“ sagde Dick.

„Naar jeg ønsker Regnskabet opgjort, skal jeg nok bede om det,“ sagde Kaptajnen.

„Undskyld, Hr. Kaptajn,“ sagde Dick.

„Jeg hader Spektakel, naar jeg spiller,“ sagde Kaptajnen.

Uden at spille megen Tid rammede Kaptajnen sin Bal ind under Banden, der hvor Malooney havde efterladt de andre — seks Tommer fra dem.

„Hvad skal jeg gøre her?“ spurgte Malooney.

„Jeg véd ikke, hvad De vil gøre,“ sagde Kaptajnen. „Det er det, jeg venter paa at faa at vide.“

Malooney stødte los, temmelig blindt, forekom det mig, og Ballerne fløj panikslagne til alle Sider. Der undslap Kaptajnen et Sømandsudtryk. Og Ballerne knaldede mod hinanden, røg fra hinanden og røg sammen igen, uden paaviselig Grund. Der blev lavet en Del ægte Rødt, og det er ellers ikke nemt paa vort Billard. Det er ligesom ikke bygget til det. Men Malooney skræmte de arme Baller saadan fra Vid og Sans, at de ganske glemte deres medfødte Trang til at genere. Den ene Hvide især blev saa bange, at den flere Gange undveg og gemte sig under Sofaen. Man begyndte ligefrem at faa ondt af dem. Og Kuglerne fløj som Avner i Stuen.

Kaptajnen lavede 38 paa ærlig Vis, og Malooney gav ham en oplagt Chance, som han fik 24 ud af, da det så ud til, at Kaptajnen's Tid endelig var inde. Selv jeg vilde have paataget mig at præstere noget, som Ballerne laa da.

„62 mod 128. Naa, nu er det Deres Tur, Kaptajn,“ sagde Dick. Vi forsamlede os om Billardet. Børnene smed deres Legetøj. Det var et smukt Syn: De friske Barneansigter, der forventningsfulde stod hos, og den gamle, vejrbidte Veteran, der omhyggeligt kridtede sin Kø og undersøgte den, som om han var bange for, at Synet af Malooneys Spil havde gjort den ængstelig.

„Se nu opmærksomt til,“ hviskede jeg til Malooney. „Følg ikke blot, hvad han gør, men prøv paa at forstaa, hvorfor han gør det. Enhver Idiot kan ramme en Bal — altsaa, efter lidt Øvelse. Men hvorfor rammer man den? Hvad sker der, naar man har ramt den. Hvad . . .“

„Hys!“ sagde Dick.

Kaptajnen trak sin Kø tilbage og førte den blidt frem.

„Smukt Stød,“ hviskede jeg til Malooney. „Men hvad Sa . . .“

Som en Slags Forklaring kan jeg oplyse, at Kaptajnen paa det Tidspunkt sandsynligvis var for ladet med utilfredsstillet Trang til at give sine Følelser Luft, til helt at være Herre over sig selv. Den Røde vandrede langsomt forbi den ene Hvide. Dick sagde bagefter, at man ikke kunde have ført det tyndeste Stykke Papir imellem dem. Det trøster undertiden en Mand, naar man fortæller ham saadan noget; til andre Tider gør det ham bare endnu mere edderspændt. Den skred videre, forbi den anden Hvide — man kunde have ført ikke saa faa Ark Papir imellem dem denne Gang — og sejlede saa med et tilfreds Bump sagteligt ned i venstre Hjørnehu.

„Hvorfor gør han det?“ hviskede Malooney. Malooney hvisker ualmindeligt kraftigt.

Dick og jeg fik Kvinder og Børn ud af Stuen saa hurtigt, det lod sig gøre, men selvfølgelig lykkedes det Veronica at finde noget, hun kunde snuble over paa Vejen — Veronica kunde finde noget, der kunde opholde hende i selve Ørkenen Sahara, og et Par Dage senere ætsede visse Udtryk sig ind til mig gennem Barnestuedøren. De fik mine Haar til at rejse sig. Jeg gik derind og fandt Veronica staaende paa Bordet. Jumbo sad paa en Stol. Den arme Hund saá helt skræmt ud, skønt den vel ogsaa maa have hørt en Del kønne Udtryk hist og her før nu.

„Veronica,“ sagde jeg, „skammer du dig ikke? Dit uartige Barn, hvor tør du — —“

„Det gør ingenting,“ sagde Veronica. „Jeg mener ikke noget ondt med det. Jumbo er Sømand, og jeg maa tale saadan til ham, ellers forstaar han ikke, at det er ham, jeg mener.“

Jeg giver strengt arbejdende, samvittighedsfulde Damer mange Penge for at lære dette Barn smukke og gode Ting. De fortæller

hende Julius Cæsars bevingede Ord og Bemærkninger, Marcus Aurelius er kommet med, som kan højne hendes Karakter, hvis hun grubler alvorligt over dem. Hun klager over, at dette fremkalder en underlig summende Fornemmelse i hendes Hovede, og hendes Moder siger, at Barnets Hjerne maaske er skabende anlagt og ikke indrettet paa at modtage og huske — hun tror, Pige-barnet har en Fremtid for sig i Aandens Verden. Kaptajnen maa mindst have sluppet et godt Dusin Eder, inden det lykkedes Dick og mig at rulle hende ud af Stuen. Hun havde kun hørt dem én Gang, og dog havde hun efter mit Skøn opfattet og erindret dem Bogstav for Bogstav.

Da det nu ikke mere var nødvendigt for Kaptajnen at bruge sin Energi paa at undertrykke sine naturlige Instinkter, genvandt han lidt efter lidt sit Herredømme over Ballerne, og snart stod Spillet 149—149. Malooney skulde støde. Kaptajnen havde efterladt Ballerne i en Stilling, der vilde have berøvet enhver anden Modstander end Malooney ethvert Haab. Enhver anden Modstander end Malooney vilde Kaptajnen have irriteret med sympatetiske Ord. „Jeg er bange, der ikke er rigtig Skub i Ballerne for Dem i Aften,“ vilde Kaptajnen have sagt, eller: „Det gør mig ondt, at jeg har lagt saa uheldigt op til Dem.“ Men den Aften var Kaptajnen ikke egentlig oplagt til Spøg.

„Hvis han faar noget ud af *det* —!“ sagde Dick.

„Laase Ballerne inde og slukke Lyset er vist den eneste Maade at stoppe *ham* paa,“ sukkede Kaptajnen.

Malooney stødte — eller skræmte — en Bal ned i et Hul. Den Røde, der nu havde Billardet saa nogenlunde for sig selv, gav en Soloopvisning uden om Keglerne og afsluttede med at smadre en Rude. Det var, hvad Jurister kalder et kildent Spørgsmaal. Hvordan skulde det klares?

Malooney mente, han havde vundet, eftersom han havde faaet Ballen i Hul, inden den Røde forlod Bordet. Dick hævdede, at en Bal, der sluttede sin Opvisning i et Blomsterbed, ikke kunde paa- staas at have lavet noget. Kaptajnen nægtede at afgive sit Skøn. Han sagde, at Tilfældet var uden Præcedens for ham, skønt han havde spillet Billard i henved fyrretyve Aar. Jeg selv følte kun dyb Taknemlighed, fordi vi var naaet gennem Spillet, uden at nogen var kommet alvorligt til Skade. Vi blev enige om, at Redaktøren af *The Field* var den rette til at afgøre Spørgsmaalet.

Det er stadig uafgjort. Kaptajnen kom ned i mit Arbejdsværelse næste Morgen. Han sagde: „Hvis De ikke allerede har skrevet det Brev til *The Field*, saa lad være med at nævne mit Navn. De kender mig paa Redaktionen. Jeg ser helst, det ikke

kommer ud blandt Folk, at jeg har spillet med en Mand, der ikke kan holde sin Bal indenfor et Billardværelses fire Vægge.“

„Ja,“ svarede jeg. „Jeg kender selv de fleste af Medarbejderne ved *The Field*. De kommer ikke ofte over noget nyt, der kan laves om til en lille Historie. Naar det endelig sker, har de en Tilbøjelighed til at tvære det ud over flere Numre. Jeg havde tænkt mig at holde mit Navn helt ude af det.“

„Det drejer sig jo ikke om et Tilfælde, der har Chance for at forekomme videre hyppigt,“ sagde Kaptajnen. „Hvis jeg var Dem, vilde jeg lade den Sag hvile.“

Jeg vilde nu gerne have den afgjort. Omsider skrev jeg et omhyggeligt overvejet Brev til Redaktøren — med fordrejet Haandskrift, falsk Navn og Adresse. Jeg véd ikke, om Bladet nogensinde har bragt noget Svar paa Spørgsmaalet — jeg har i hvert Fald ikke set det.

Hvad mig selv angaar, har jeg en Bevidsthed om, at der et eller andet Sted i mig stikker en rigtig flink Billardspiller, hvis jeg blot kunde overtale ham til at komme frem. Han er undselig, er han; det er Sagen. De Fejlstød, han begaar, naar der er Tilskuere, vilde give Dem en ganske skæv Opfattelse af ham. Naar der ingen er til Stede, spiller han med en Elegance, der er mere end almindelig. Hvis visse Personer, der er vigtige af deres Spil, kunde se mig, naar ingen er til Stede, vilde deres Storsnudethed gaa af dem med en vis Hurtighed. Kun én Gang har jeg fuldt ud været paa Højde med den Billardspiller, som jeg følger, jeg i Virkeligheden er, og dakom der Spektakler ud af det. Jeg opholdt mig paa et Hotel i Schweiz, og den anden Aften spurgte et belevent ungt Menneske mig, om jeg havde Lyst til at tage et Parti med ham. Han havde læst alle mine Bøger, fortalte han, og lod senere til at blive overrasket, da han hørte, at jeg havde skrevet mere end to. Vi startede *scratch*, og jeg betalte Billardet. Næste Aften sagde han, at det maaske var bedre, han gav mig fyrrer forud, og jeg lagde for. Vi gik ud næsten samtidig, og senere foreslog han, at jeg indtegnede mig til en forestaaende Handicap-Turnering.

„Jeg tror skam ikke, jeg spiller godt nok,“ svarede jeg. „Et stilfærdigt Parti med Dem er noget andet end en Turnering med en Masse Tilskuere —“

„Bryd Dem bare ikke om det,“ sagde han. „Der er Folk her, der spiller slettere end De — et Par Stykker eller tre. Saa er den Aften slaaet ihjel.“

Det skulde blot være som en Underholdning for Hotelgæsterne. Jeg betalte mine tyve Mark og fik hundrede forud. Til det første Parti fik jeg som Modstander en sluddervorn Herre, der startede

minus tyve. Ingen af os lavede stort de første fem Minutter; saa fik jeg en Serie paa fyrré.

Der var fra først til sidst ikke én „Gris“ i den. Jeg har aldrig i mit Liv været mere forbløffet af mig selv. Jeg havde en Følelse af, at det var Køen alene, der gjorde hele Arbejdet.

Minus Tyve var endnu mere forbløffet. Jeg hørte ham spørge:

„Hvem har handicapped den Mand?“

„Det har jeg,“ sagde det belevne unge Menneske.

„Ah!“ sagde Minus Tyve — „en Ven af Dem, antager jeg?“

Der er Aftener, der ligesom tilhører én. Vi blev færdig med de 250 paa mindre end tre Kvarter. Jeg forklarede Minus Tyve — han stod plus tres til sidst — at mit Spil havde været ganske abnormt fint den Aften. Han sagde, at han havde hørt om lignende Tilfælde. Da jeg forlod ham, fo'r han i Bestyrelsen og kogte over. Han var slet ikke noget rart Menneske.

Efter det følte jeg ingen Trang til at vinde, og det blev selvfølgelig skæbnesvangert. Jo mindre Umage jeg gjorde mig, jo mere umuligt syntes det at blive for mig at gøre Fejlstød. Til sidst blev jeg pudset paa en Mand fra et andet Hotel. Hvis det ikke var sket, er jeg overbevist om, at jeg havde vundet Turneringen. Vort Hotel vilde dog ikke have, at det andet Hotel skulde vinde. Saa det forsamlede sig om mig og gav mig gode Raad og tiggede mig om at være forsigtig — med det selvfølgelig Resultat, at jeg øjeblikkelig faldt tilbage til min vante Umulighed.

Aldrig, hverken før eller senere, har jeg spillet som jeg spillede den Uge. Men det viste mig, hvad jeg i Virkeligheden kan præstere. Jeg vil se at faa et ordentligt Billard med gode Huiler. Der er noget forkert ved vore Huller. Ballerne gaar i dem og springer saa op igen. Man skulde tro, der var noget dernede, der gør dem bange. De kommer skælvende op og lusker afsides langs Banden.

Jeg vil ogsaa købe en ny rød Bal. Jeg tror den er meget gammel, den røde Bal, vi nu har. Det forekommer mig, at den altid er saa underlig træt og sløv.

„Billardværelset ordner vi nok,“ sagde jeg til Dick. Ved at føje ti Fod til det, der nu er Fadebur, faar vi et Rum paa otteogtyve Fod Gange tyve. Det tør jeg maaske haabe vil være Plads nok selv for din Ven Malooney. Dagligstuen er for lille, til at vi kan have nogen Glæde af den. Det er ikke umuligt, at jeg følger Robinas Forslag og slaar den sammen med Forhallen. Med Hensyn til Baller, Dilettantforestillinger — og andet, der kan holde jer Børn fra at gøre Ulykker — har jeg en Idé, som jeg senere vil forklare jer. KØkkenet — — —“

„Kan jeg ikke faa mit eget Værelse?“ spurgte Veronica.

Veronica sad paa Gulvet og stirrede ind i Ilden med Hagen i sin Haand. I de sjældne Øjeblikke, hvor Veronica hviler ud efter sine Spilopper, har hendes Aasyn et fjernt, forklaret Udtryk, der vildleder fremmede. Guvernanter, der endnu ikke kender hende, er ved slige Lejligheder ikke overbeviste om deres Ret til at føre hendes Tanker tilbage til historiske Data og den lille Tabel. Venner af mig, Digtere, har uventet truffet Veronica staaende ved Vinduet med Blikket mod Aftenstjernen og troet, hun var et Syn, indtil de kom nærmere og opdagede, at hun gnaskede Pebermynter.

„Jeg vilde saa gerne have et Værelse helt for mig selv,“ tilføjede Veronica.

„Det blev et dejligt Værelse!“ bemærkede Robina.

„Sengen vilde i hvert Fald ikke være fuld af *dine* Haarnaale,“ mumlede Veronica drømmende.

„Hun er ikke bange!“ sagde Robina, „nu har jeg aldrig —.“

„Du er værre til at rode end jeg,“ sagde Veronica.

„Jeg vilde forfærdelig gerne have, at du fik dit eget Værelse, Veronica,“ sagde jeg. „Jeg frygter kun, at der i Stedet for ét uordentligt Sovekammer — et Sovekammer, der faar mig til at gyse, hver Gang jeg ser det gennem den aabne Dør; og til Trods for alle mine Forestillinger staar Døren som Regel paa vid Gab —“

„Jeg er ikke uordentlig,“ sagde Robina. „Ikke i Virkeligheden. Jeg kunde finde alle mine Ting i Mørke — hvis Folk blot vilde lade dem være, hvor jeg har lagt dem.“

„Jo, du er. Du er det mest uordentlige Pigebarn, jeg kender,“ sagde Dick.

„Nej, jeg er ikke,“ sagde Robin. „Du har ikke set andre unge Pigers Værelse. Tænk blot paa dit eget i Cambridge. Mallooney fortalte os, at der havde været Ildløs, og vi troede ham allesammen til at begynde med.“

„Naar en Mand skal arbejde — —“ sagde Dick.

„Maa han have en ordentlig Stue at arbejde i,“ indskød Robin.

Dick sukkede. „Det er aldrig nogen Nytte til at tale med dig. Du kan ikke engang se dine egne Fejl.“

„Jo, jeg kan,“ sagde Robin. „Jeg kender dem bedre end nogen anden. Alt, hvad jeg forlanger er Retfærdighed.“

„Veronica,“ sagde jeg. „Vis mig, at du fortjener at have dit eget Værelse. Nu lader det til, at du betragter hele Huset som dit private Værelse. Jeg finder dine Gamacher paa Kroquetpladsen. En Del af din Paaklædning — en Genstand som enhver, der fø-

ler som en virkelig Dame, vilde ønske at skjule for hele Verden — finder man viftende fra Trappevinduet.“

„Jeg lagde dem ud, fordi de skulde gøres i Stand,“ forklarede Veronica.

„Du aabnede Døren og smed dem ud. Jeg sagde det til dig den Gang,“ sagde Robin. „Det er det samme med dine Støvler — du kyler dem ud paa Trappen hver Aften.“

„Du er alt for overlegen til dit lille Format,“ forklarede Dick. „Prøv paa at være mindre iøjnefaldende.“

„Jeg kunde ogsaa ønske, at du tabte din Nakkekam mindre hyppigt, Veronica,“ sagde jeg. „Eller ogsaa, at du vidste, hvor du havde tabt den. Og dine Handsker — ja, at jage dine Handsker op er blevet vor fornemste Vintersport.“

„I leder efter dem de mærkeligste Steder,“ sagde Veronica.

„Indrømmet. Men vær oprigtig, Veronica,“ bønnfaldt jeg. „Tilstaa, at det er paa de mærkeligste Steder, at vi lejlighedsvis finder dem. Ved at lede efter dine Sager, Veronica, lærer man aldrig at fortvivle. Saa længe der indenfor eller udenfor Huset i en halv Fjerdingvejs Omkreds findes et Sted, der ikke er gennem søgt, behøver man ikke at opgive Haabet.“

Veronica stirrede stadig drømmende ind i Ilden.

„Det maa vel være arveligt, saadan noget,“ sagde Veronica.

„Hvad?“ sagde jeg.

„En yndig lille Plante!“ sagde Dick. „Jeg kan ikke forstaa, at du finder dig i saadan noget.“

„Desuden er Far Forfatter, som jeg altid har forklaret dig,“ sagde Robina. „Hos ham er det en Del af hans Temperament.“

„Det er uretfærdigt mod Børnene,“ sagde Veronica.

Vi var — med Undtagelse af Veronica — allesammen enige om, at det nu var Sengetid for samme Veronica. Som Dirigent afsluttede jeg Debatten.

II.

„Hør, Far, er det virkelig Meningen, at du har købt Huset?“ spurgte Dick, „eller er det kun noget, du snakker om?“

„Denne Gang, Dick, har jeg virkelig gjort det,“ svarede jeg.

Dick saå alvorlig ud. „Er det saadan, som du ønskede det?“

„Nej, Dick,“ svarede jeg. „Det er det ikke. Jeg ønskede mig et gammeldags, malerisk, faldefærdigt Hus, lutter Gavle og Vedbend og Karnapvinduer.“

„Du forvirrer Begreberne,“ afbrød Dick. „Gavle og Karnapvinduer er s’gu ikke samme Stil.“

„Undskyld, Dick,“ bemærkede jeg, „i det Hus, jeg ønskede mig, findes nu alligevel begge Dele. Det var et Hus af den Slags, man ser i Julehefter. Jeg har aldrig set det andre Steder, men jeg blev straks indtaget i det. Det er ikke langt fra Kirken og bestaar af lutter oplyste Vinduer om Natten. Da jeg var Dreng, sagde jeg til mig selv: „Jeg vil engang blive en dygtig Mand og bo i saadan et Hus.“ Det var min stadige Drøm.“

„Og hvordan er det Hus?“ spurgte Robina. „Det Hus, du har købt, selvfølgelig.“

„Ejendomsagenten paastaar, at det nemt kan forbedres,“ forklarede jeg. „Jeg spurgte ham, hvilken Arkitektur det tilhørte; han svarede, at det vist var en lokal Retning og fremhævede — med Rette, tror jeg — at den Slags Huse ikke bliver bygget i vore Dage.“

„I Nærheden af Floden?“ spurgte Dick.

„Ja, ad Landevejen er der vist en halv Mils Vej ned til den,“ svarede jeg.

„Og ad den korteste Vej?“ spurgte Dick.

„Det er den korteste Vej,“ forklarede jeg. „Der findes en kønnere Vej gennem Skoven, men den er nærmere ved en Mil.“

„Men vi var jo enige om, at det skulde være nær ved Floden,“ sagde Robina.

„Vi var ogsaa enige om, at det skulde ligge paa sandet Jord med Udsigt mod Sydvest. Der er kun én Ting ved det Hus, der har Udsigt mod Sydvest, og det er Køkkendøren. Jeg spurgte Agenten om Sandet. Han raadede mig til at faa et Overslag fra Jernbaneselskabet, hvis jeg ønskede det i større Læs. Jeg vilde have et Hus paa en Bakke. Det ligger ogsaa paa en Bakke, med en større Bakke foran. Jeg har ikke ønsket mig den anden Bakke. Jeg vilde have frit Udblik over Englands sydvestlige Halvdel. Jeg vilde kunne tage Folk ud paa Trappen og proppe dem med Historier om, at vi, naar Vejret var klart, kunde se Bristol Kanalen. De havde maaske ikke troet mig, men hvis den Bakke ikke havde været, kunde jeg ligefuldt have paastaet det, uden at de kunde være sikre — helt sikre paa, at jeg løj.

Jeg personlig vilde gerne haft et Hus, hvor der var sket noget. Jeg kunde godt lide, der var en Blodplet — ikke en grim Plamase, men en pæn, lille stilfærdig Blodplet, der til Dagligbrug kunde skjules under Maatten og kun vises frem til Gæster, man vilde byde paa noget særligt. Jeg havde endogsaa gjort mig Haab om et Spøgelse. Jeg mener ikke et af disse larmende Spøgelser,

der opfører sig, som om de ikke selv véd af, at de er døde. Et kvindeligt Spøgelse havde været noget for mig, et blidt lille Spøgelse med et stille og indtagende Væsen. Men dette Hus — ja, det ser saa forbandet fornuftigt ud, og det er min væsentligste Indvending imod det. Det har et Ekko. Hvis man gaar ned i den anden Ende af Haven og raaber højt, rigtig højt til det, saa svarer det igen. Men det er ogsaa den eneste Smule Grin, man kan have med det. Og det svarer endda i en saadan Tone, at man føler, hvor taabeligt det finder det hele — at det bare svarer for at more Barnet. Det er et af disse Huse, der ser ud, som om de altid tænker paa deres Afdrag og Prioriteter.

„Var der overhovedet nogen Grund for dig til at købe det?“ spurgte Dick.

„Ja, Dick, det var der,“ svarede jeg. „Vi er allesammen trætte af denne Forstad. Vi trænger til at bo paa Landet og være gode. Hvis man skal have det rart paa Landet, maa man bo i eget Hus. Og naar det er vedtaget, er det klart, at vi enten maatte bygge et Hus eller købe et. Jeg er helst fri for at bygge Hus. Talboys byggede sig et Hus. I kender Talboys. Da jeg traf ham første Gang, inden han begyndte paa at bygge, var han en munter Sjæl med et venligt Ord til alle og enhver. Murmesteren har lovet ham, at Huset om en Snes Aar, naar dets Farve er dæmpet lidt, vil blive ligefrem smukt. Som det er nu, faar han Gulstot bare af at se paa det. Aar for Aar, efterhaanden som Fugtigheden fortager sig, vil han komme til at lide mindre og mindre af Gigt, Hold og Lumbago. Han har en Hæk omkring Haven; den er atten Tommer høj. For at holde Drengene ude har han sat Pigtraadshegn. Men Pigtraadshegn værner ikke i synderlig Grad Privatlivets Fred. Naar Familien Talboys drikker Kaffe paa Plænen, laver Landsbyen som Regel Opløb udenfor og ser til. Der er Træer i Haven; man véd, det er Træer — der er Mærkeseddel ved hvert, der fortæller, hvad det er for et Træ. I Øjeblikket ligner de hinanden en Del. Om cirka tredive Aar, mener Talboys, vil de give ham Skygge og Ly; men til den Tid haaber han at være død. Jeg har Brug for et Hus, der er kommet ud over alle sine Børnesygdomme; jeg føler ingen Trang til at tilbringe Resten af mit Liv med at opdrage et ungt og uerfarent Hus.“

„Men hvorfor købe det Hus her?“ sagde Robin. „Hvis det, som du siger, ikke er, som du har ønsket dig det.“

„Fordi det er mindre uligt det Hus, jeg ønskede mig, end noget andet Hus, jeg har set, min kære Pige,“ svarede jeg. „Saa længe man er ung og uerfaren, sætter man sig som Maal at faa, hvad man ønsker; naar man naar til en mere moden og besindig Alder,

foretrækker man at prøve paa at ønske sig det, man kan faa. Det er tidssparende. I de sidste to Aar har jeg beset henvend tresindstyve Huse, og af alle dem var der kun ét, der virkelig var det Hus, jeg har drømt om. Den Historie har jeg holdt for mig selv indtil nu. Selv nu bliver jeg arrig, naar jeg tænker paa den. Det var ikke en Ejendomsagent, der fortalte mig om det. Jeg mødte tilfældig en Mand i en Jernbanekupé. Han havde et blaat Øje. Hvis jeg nogensinde møder ham igen, skal han faa et til. Han fortalte, at det skyldtes en Golfkugle, og dengang troede jeg ham. I Samtalens Løb bemærkede jeg, at jeg var ude for at se paa et Hus. Han beskrev dette ene for mig, og jeg syntes, det varede Timer, inden Toget holdt ved en Station. Da det endelig gjorde det, kom jeg ud og tog tilbage med næste Tog. Jeg gav mig ikke engang Tid til at spise Frokost. Jeg havde Cykle med og hjulede direkte derhen. Det var — ja, det var altsaa det Hus, jeg altid havde ønsket mig. Hvis det pludselig var forsvundet og jeg vaagnet i min Seng, vilde det have forekommet mig mere naturligt. Ejeren lukkede selv op. Han saå ud som en pensioneret Officer. Det var først senere, jeg fik at vide, at det var Ejeren.

„Goddag,“ sagde jeg. „Hvis jeg ikke kommer til Ulejlighed, vilde jeg gerne se paa Huset.“ Vi stod i den egepaneledede Forhal. Jeg bemærkede den udskaarne Trappe og Tudor-Kaminen, som Manden i Toget havde talt om. Det var ogsaa alt, hvad jeg fik Tid til at bemærke. I næste Øjeblik laa jeg paa min Ryg midt i Grusgangen. Døren var lukket. Jeg saå op. Det gamle Skørhoved kiggede ud ad et lille Vindue. Det var et ondt Fjæs, der sad paa ham. Han havde en Revolver i Haanden.

„Nu tæller jeg til tyve,“ sagde han. „Hvis De ikke til den Tid er kommet udenfor Laagen, saa skyder jeg.“

Jeg talte selv, mens jeg benede af. Jeg naaede til atten.

Der var en Time, til mit Tog gik. Stationsforstanderen og jeg kom i Snak om Historien.

„Ja,“ sagde han. „Der bliver Spektakler der oppe en af Dagene.“

„Jeg synes, Spektaklerne allerede er godt i Gang,“ bemærkede jeg.

„Det er den indiske Sol. Den gaar dem til Hovedet. Vi har haft et Par Stykker af den Slags her paa Egnen. De er fredelige nok, indtil der sker noget.“

„Hvis jeg var blevet der to Sekunder længere, havde han fyret,“ sagde jeg.

„Det er et indtagende Hus,“ sagde Stationsforstanderen, „ikke

for stort og ikke for lille. Det er den Slags Huse, Folk gaar rundt og leder efter.“

„Jeg misunder ikke den næste, der finder det,“ sagde jeg.

„Han slog sig ned der for en halv Snes Aar siden,“ sagde Stationsforstanderen. „Hvis der i den Tid har været én for at købe ham ud af Huset, saa har der ogsaa været tusind. I Begyndelsen lo han godmodigt — forklarede dem, at det var hans Hensigt at leve der roligt og fredeligt til sin Død. To af hver tre udtrykte saa deres Villighed til at afvente denne Begivenhed og foreslog en eller anden Aftale, der kunde sætte dem i Stand til at flytte ind f. Eks. en Uge efter Begravelsen. De sidste Par Maaneder har det været værre end nogensinde. De er vist den ottende i denne Uge, og vi har kun Torsdag i Dag. Der er jo en Del, der taler til Undskyldning for den gamle Rad, finder jeg.“

„Og skød han virkelig den næste, der kom anstigende?“ spurgte Dick.

„Vær nu ikke dum, Dick,“ sagde Robin. „Det er en Historie. Fortæl én til, Fa'r.“

„Jeg véd ikke, hvad du mener med, at det er en Historie, Robina,“ sagde jeg. „Hvis det er din Hensigt at insinuere — —“

Robina sagde, at det var det slet ikke, men det var det nu alligevel. Blot fordi jeg er Forfatter og maa fortælle Historier for at opretholde Livet, tror Folk, at det er mig umuligt at tale Sandhed. Det kan være ærgerligt nok at blive mødt med Tvivlen, naar man overdriver, men naar éns eget Kød og Blod griner vantro, naar man bestræber sig for at holde sig til de nøgne Fakta — kan det give én Lyst til at være sandfærdig? Det hænder, at jeg siger til mig selv, at jeg aldrig mere vil tale Sandhed.

„Tilfældigvis er Historien sand,“ sagde jeg. „For en stor Del. Jeg vil gaa let hen over din Ligegyldighed for den Fare, jeg var stedt i, skønt en kærlig Datter havde røbet Angst ved det Punkt, hvor Revolveren blev nævnet. Du kunde i hvert Fald have sagt noget mere sympatisk end „Fortæl os én til“. Han skød ikke den næste, der kom anstigende, og Grunden var den, at hans Kone den næste Dag tog ind til London og raadførte sig med en Specialist — ikke en Time for tidligt, som det viste sig senere. Et halvt Aar derefter døde den stakkels gamle Mand paa en privat Sindsygeanstalt; jeg hørte det af Stationsforstanderen, da jeg nu i Foraaret skiftede ved samme Station. Huset tilfaldt en Nevø, der nu bebor det. Han er en yngre Mand med mange Børn, og Folk har omsider lært, at Huset ikke er til Salg. Jeg finder, at det er en temmelig sørgelig Historie. Maaske har Stationsforstanderen Ret i, at det var den indiske Sol, der var den oprindelige Aarsag til

Katastrofen, men den triste Afslutning hidførtes utvivlsomt af de mange Ærgrelser, den ulykkelige Mand var udsat for. Og jeg kunde være blevet skudt. Det eneste, der trøster mig, er Tanken om, at den Idiot fik sit blaa Øje — den Idiot, der sendte mig derhen.“

„Og der var ingen af de andre Huse, der duede?“ spurgte Dick.

„De havde deres Skyggesider, Dick,“ forklarede jeg. „Der var et Hus i Essex; det var et af de første, som din Moder og jeg saå paa. Jeg næsten græd af Glæde, da jeg læste Annoncen. Det havde engang været et Kloster. Dronning Elizabeth havde sovet der paa sin Vej til Greenwich. I Annoncen var et Fotografi af Huset. Jeg havde ikke troet paa det, hvis det havde været en Tegning. Det var mindre end tre Mil fra Charing Cross. Ejeren var villig til at forhandle om Prisen, stod der.“

„Svindler altsammen,“ mente Dick.

„Annoncen havde snarere undervurderet Huset,“ svarede jeg. „Jeg bebrejder blot den Annonce, at den ikke kom ind paa visse andre Ting. Den nævnede f. Eks. intet om, at Kvarteret havde forandret sig en Del siden Dronning Elizabeths Dage. Den sagde intet om, at Indgangsdøren var mellem en Beværtning og en Stegekælder, at Great Eastern Railway havde anlagt et Varedepot for Enden af Haven, at Dagligstuevinduerne vendte ud til en stor kemisk Fabrik og Spisestuevinduerne paa den anden Side til et Stenhuggeri. Huset selv var en Drøm.“

„Men hvad er egentlig Meningen?“ spurgte Dick. „Hvad tror de Ejendomsagenter, de kan opnaa ved den Slags? Tror de, der er nogen, der vil købe et Hus efter en Annonce uden at se paa det?“

„Jeg stillede engang en Agent akkurat det samme Spørgsmaal,“ svarede jeg. „Han sagde, at de først og fremmest gjorde det for at holde Humøret oppe hos Ejeren — hos den Mand, der vilde sælge Huset. Han sagde, at naar en Mand vilde sælge sit Hus, kunde han ikke undgaa at høre de Mennesker rakke det til, der kom for at se paa det, og hvis ikke nogen tog Huset i Forsvar — fremhævede dets gode Sider og lukkede Øjnene for dets Mangler — vilde han til sidst skamme sig saadan over det og over sig selv, at han fik Lyst til at give det væk eller sprænge det i Luften med Dynamit. Han sagde, at det eneste, der kunde forlige ham med den Tanke, at han ejede Huset, var at læse Beskrivelsen af det i Agentens Katalog. Han sagde, at en af hans Klienter engang i Aarevis havde prøvet paa at sælge sit Hus — indtil han en Dag paa Kontoret tilfældigvis læste Agentens Beskrivelse af det. Hvor paa han gik lige hjem, tog Skiltet med „Til Salg“ ned og Resten

af sine Dage levede der lykkelig og tilfreds. Set fra det Synspunkt er der Mening i Systemet, men for den hussøgende er det skidt.

En Agent gav mig engang en Dags Rejse med at se paa et Hus, der stod midt i et Teglværk med Udsigt over Great Junction Kanalen. Jeg spurgte ham, hvor den Flod var, han havde omtalt. Han forklarede, at den var paa den anden Side af Kanalen, men lavere beliggende, og det var den absolut eneste Grund til, at man ikke kunde se den fra Huset. Jeg spurgte efter den maleriske Omegn. Han forklarede, at den laa om Hjørnet et Stykke længere fremme. Han lod til at finde mig urimelig i mit Forlangende om at have alt, hvad jeg ønskede mig, lige udenfor Hoveddøren. Han foreslog mig at lukke for Udsigten til Teglværket — hvis jeg alt-saa ikke syntes om Teglværket — ved at plante en Række Træer. Han foreslog Eucalyptus. Det var et hurtigtvoksende Træ, sagde han. Han fortalte mig ogsaa, at man kunde udvinde Gummi af det.

Et andet Hus rejste jeg ned i Dorsetshire for at bese. Efter Annoncen var det i Besiddelse af „den maaske bedst bevarede normanniske Bue-Konstruktion i hele Sydengland“. Man kunde finde den omtalt i Dugdale*), og den stammede fra det trettedende Aarhundrede. Jeg er ikke selv rigtig klar over, hvad jeg egentlig ventede mig. Jeg sagde til mig selv, at der ogsaa i de Dage maatte have eksisteret Slyngler, der kun raadede over beskedne Midler. Hist og her maatte der have levet en Røverbaron, der var faldet ned i en fattig Egn og derfor maatte nøjes med at bygge sig en pæn lille bramfri Røverborg. Enkelte af disse havde, skjult i lidet trafikerede Egne, undgaaet Ødelæggelse. Mere civiliserede Efterkommere havde tilpasset dem efter Nutidens Krav. Inden Toget naaede Dorchester havde jeg dannet mig et Billede af noget, der lignede en Blanding af Tower *en miniature* og Ann Hathaways Hytte i Stratford. Jeg ventede mig Fængselskældere og en Vindelbro, maaske ogsaa en hemmelig Gang. Lamchick har en hemmelig Gang, der fra Bagsiden af et Slags Portræt i Spisestuen fører om bag Køkkenskorstenen. De bruger den til Dækketøjskab. Det synes jeg er en Skam. Oprindeligt gik den selvfølgelig længere. Sognepræsten, der er et Stykke af en Oldgransker, tror, at den munder ud et eller andet Sted paa Kirkegaarden. Jeg har sagt til Lamchick, at han burde undersøge den, men hans Kone vil ikke have, at han piller ved den. Hun lader til at være tilfreds med den, som den er. Jeg har altid haft en Svaghed for hemmelige Gange. Jeg blev enig med mig selv om, at jeg vilde have Vindebroen sat i Stand, saa den kunde bruges. Flankeret af Træer

*) engelsk Oldforsker, død 1686.

i Tønder kunde den danne en original og malerisk Indgang til Ejendommen.“

„Var der nogen Vindebro?“ spurgte Dick.

„Der var ingen Vindebro?“ forklarede jeg. „Indgangen til Huset var gennem det, Foreviseren kaldte Vinterhaven. Det var ikke et Hus af dem, der hører Vindebro til.“

„Og hvordan var det med de normanniske Hvælvinger?“

„Ikke Hvælvinger,“ rettede jeg ham. „Hvælving. Den normanniske Hvælving var nedenunder, i Køkkenet. Det var Køkkenet, der var bygget i det trettende Aarhundrede — og der var øjensynlig ikke rørt ved det siden. Oprindeligt har det vist været Torturkammer; det såå saadan ud. Jeg tror, jeres Mor havde gjort Indvendinger mod det Køkken — i hvert Fald naar hun kom til at tænke paa Kokkepigen. Det havde været nødvendigt at forberede Damen, inden man engagerede hende:

„De har vel ikke noget imod at lave Mad i et mørkt Fangehul?“

Der findes de Kokkepiger, der vilde have noget imod det. Resten af Huset var, hvad jeg vil kalde bygget i den moderne, blandede Stil. Den næstsidsste Ejer havde lavet en Tilbygning af Bølgeblik, som han brugte til Badeværelse.

Saa var der et Hus i Berkshire, som jeres Mor og jeg såå paa. Der løb en Ørredflod gennem Haven. Jeg såå mig selv gaa derned efter Frokost og fange Ørreder til Middag, og invitere flotte Venner med til „mit lille Hus i Berkshire“, for at fiske Ørreder et Par Dage. Jeg kendte engang en Mand, der nu er blevet Baron. Han plejede at være ivrig efter at fiske. Maaske kunde jeg faa ham trukket derned, tænkte jeg. Det havde set godt ud blandt de fashionable Nyheder: „Blandt de øvrige prominente Gæster“ — o. s. v. — I kender Rumlen. Jeg havde allerede Notitsen færdig i Hovedet. Det eneste, der undrer mig, er, at jeg ikke købte et Fisketøj.“

„Var der nogen Ørredflod?“ spurgte Robin.

„Vist var der en Flod,“ svarede jeg. „Maaske mere, end højst nødvendigt. Floden var det første, jeres Mor lagde Mærke til. Hun opdagede den et Kvarter inden vi kom ned til den — inden vi anede, at det var den. Vi kørte tilbage til Byen, og hun købte en Lugteflaske i største Format.

Den gav jeres Mor Hovedpine, den Flod, og mig gjorde den gal. Agentens Kontor laa overfor Stationen. Jeg ofrede en halv Time paa at fortælle ham min Mening om ham, og kom for sent til Toget. Jeg kunde have naaet det, hvis han havde ladet mig tale ud uden at afbryde mig, men han vilde ogsaa snakke med. Han

sagde, at det var Folkene paa Papirmøllen — at han havde talt til dem om det mere end én Gang; han lod til at tro, det bare var Medfølelse, jeg var ude efter. Han gav mig sit Ord som Ejendomsagent paa, at det engang havde været et Ørredfiskeri. Isaac Walton havde fisket der — det var, før Papirmøllen blev bygget. Han troede, at man med Fordel kunde købe en Samling Ørreder, af Han- og Hunkøn, og sætte dem ud der; især hvis man foretrak en haardfør Ørredrace, der var vant til at leve under primitive Forhold. Jeg fortalte ham, at jeg ikke ledte efter et Sted, hvor jeg kunde lege Noah, og forlod ham med den Hensigt at gaa lige til min Sagfører og anlægge Sag imod ham, fordi han snakkede som en Idiot. Det fortalte jeg ham. Og han tog sin Hat paa og gik ud for at lægge Sag an imod mig for Injurier.

Han maa vel, ligesom jeg, være kommet paa bedre Tanker, inden han naaede saa vidt. Men jeg er træt af at blive leget Aprilsnar med hele mit Liv. Det Hus, jeg har købt, er ikke, hvad mit Hjerte begærede, men det har Muligheder. Vi indsætter smaarudede Vinduer og fikser Skorstenspiberne op. Vi kunde maaske ogsaa anbringe en Plade over Indgangsdøren med et Aarstal — 1553 ser altid godt ud; det gammeldags Femtal er saa smukt. Og naar vi engang er færdige med det, vil det — praktisk talt — være lavet om til et Patricierhus fra Tudor-Tiden. Saa vidt jeg kan se, er der heller ingen Grund til, at det ikke kunde faa sine Historier. Hvorfor skulde vi ikke have et Værelse, hvor en eller anden engang har sovet? Ikke Dronning Elizabeth. Jeg er træt af Elizabeth. Desuden tror jeg ikke, hun har været rar at have i sit Hus. Hvorfor ikke Dronning Anne? Efter alt, hvad der forlyder har hun været en rolig og blid gammel Dame, der ikke generede Husfreden. Eller, endnu bedre: Shakespeare. Han laa altid paa Rejse mellem London og Stratford. Det havde ikke været saa meget af Vejen for ham. „Stuen, hvor Shakespeare sov!“ Det er en helt ny Idé. Ingen anden lader til at have tænkt paa Shakespeare. Der er den store Himmelseng. Jeres Mor har aldrig kunnet lide den. Hun paastaar, at der skjuler sig noget i den. Vi kunde dekorere Væggene med Scener fra hans Skuespil og anbringe den gamle Herre selv i Gips over Døren. Hvis ingen river mig ud af Illusionen, ender det sandsynligvis med, at jeg selv tror paa, at han har sovet der.“

„Hvordan er det med Skabe?“ spurgte Dick. „Lillemor vil øjeblikkelig raabe paa Vægskabe.“

Gennemsnitskvindens Lidenskab for Skabe er et uforklarligt Fænomen. Jeg er overtydet om, at det første, hun ved sin Ankomst til Himlen spørger om, er: „Kan jeg faa et Skab?“ Hvis hun fik

sin Villie, opbevarede hun Mand og Børn i Skabe, det vilde være hendes Ideal af et Hjem at have hver især indpakket med et Stykke Naftalin i hans eller hendes private Skab. Jeg kendte engang en Kvinde, der var lykkelig — af en Kvinde at være. Hun beboede et Hus med niogtyve Vægskabe — det Hus maa være bygget af en Kvinde. Det var rummelige Skabe, mange af dem, med Døre, der ikke paa nogen Maade saå anderledes ud end andre Døre. Gæsterne sagde Godnat til hinanden og forsvandt med deres Lysestager ind i Skabene, hvorfra de det næste Sekund kom vaklende ud, blege og skræmte. Denne Kvindes Ægtefælle fortalte mig om en stakkels Mand, der engang gik nedenunder efter noget, han havde glemt, og da han vilde gaa op til sit Værelse igen, ikke kunde finde andet end Skabe, saa han til sidst tabte Modet og satte sig til Rette for Natten i et Skab. Ved Frokosttid plejede Gæsterne et komme ilende ned og med et muntert „Godmorgen!“ slaa Skabdørene op. Naar den Kvinde var ude, anede ingen i Huset, hvor noget var; og naar hun kom hjem, kunde hun selv kun fortælle, hvor det burde have været. Men da engang et af disse niogtyve Skabe maatte ryddes paa Grund af Reparationer, smilede hun ikke i samfulde tre Uger, fortæller hendes Mand — ikke før Haandværkerne var vel ude af Huset og dette ene Skab atter traadte i Funktion. Hun sagde, at det var saa irriterende ikke at have noget Sted at gøre af sine Ting.

Gennemsnitskvinden bryder sig ikke om at faa et Hus i dette Ords almindelige Betydning. Det, hun vil have, er noget, der ikke er skabt af Mennesker. Man tror, man har fundet det ideelle Hus. Man viser hende Adams Kaminen i Dagligstuen. Man banker med sin Paraply paa Panelet i Forhallen. „Egetræ,“ siger man indtrængende. „Fuldt Eg.“ Man viser hende Udsigten og fortæller hende Husets Historie. Naar hun trykker Næsen mod Vinduesruden, kan hun se det Træ, hvori Manden blev hængt. Man dvæler ved Soluret og nævner for anden Gang Adams Kaminen.

„Det er altsammen meget yndigt,“ siger hun, „men hvor har du tænkt dig, at Børnene skal sove?“

Saadan noget er saa nedslaaende.

Hvis det ikke er Børnene, saa er det Vandet. Hun vil have Vand — vil have at vide, hvor det kommer fra. Man viser hende, hvor det kommer fra.

„Fra det ækle Hul!“ udbryder hun.

Hun er lige misfornøjet, hvad enten det er Vand fra en Brønd eller himmelsk Regnvand opsamlet i Beholdere. Hun har ingen Tiltro til Naturens Vand. En Kvinde kan aldrig tro, at noget Vand er godt, naar det ikke kommer fra et Vandværk. Det ser ud, som

om hun tror, at Kompagniet hver Morgen gør det friskt efter en gammel Familierecept.

Hvis det lykkes én at berolige hende med Hensyn til Vandet, saa er hun overbevist om, at Kaminerne ryger. De ser ud, som om de ryger. Men nej — siger man — Kaminerne er det bedste ved hele Huset. Man tager hende med udenfor og peger begejstret paa Skorstenspiberne. Ægte Skorstene fra det sekstende Aarhundrede, oven i Købet med Ornamenten. De kan overhovedet ikke ryge. Det vilde være dem umuligt at gøre noget saa ukunstnerisk. Hun siger, at hun vil virkelig haabe, man har Ret, og foreslaar Røghæfter, hvis de alligevel skulde ryge.

Derefter vil hun se Køkkenet — hvor er Køkkenet? Man véd ikke, hvor det er. Man har ikke bekymret sig om Køkkenet. Selvfølgelig maa det findes et eller andet Sted. Man giver sig til at lede efter det. Naar man endelig opdager det, er hun bekymret over, at det ligger i den ene Ende af Huset og Spisestuen i den anden. Man gør hende opmærksom paa den Fordel, der er ved at være langt fra Køkkenen. Og saa kommer hun med Personligheder, fortæller én, at man er den første til at gøre Vrøvl, naar Maden er kold, og beskylder i sin oprevne Sindstilstand hele Mandfolkekønnet for at være upraktisk. Blot Synet af et tomt Hus bringer en Kvinde ud af Ligevægt.

Selvfølgelig duer Komfuret ikke. Komfuret duer overhovedet aldrig. Man lover hende, at hun nok skal faa et nyt. Et halvt Aar senere ønsker hun sig det gamle tilbage, men det vilde det være grusomt at fortælle hende. En Kvinde mister aldrig Haabet om engang at finde det — det underfulde Idealkomfur, hun har set i sine Ungpigerdrømme.

Naar Komfurspørgsmaalet er bragt af Vejen, tror man at have besejret alle Indvendinger. Men pludselig begynder hun at tale om Udenomsbequemmeligheder, som kun en Kvinde eller en Gas- og Vandmester kan nævne uden at rødme.

Det kræver Takt at lokke en Kvinde ind i et nyt Hus. Hun er nervøs og mistænksom.

„Kære Dick,“ sagde jeg. „Det glæder mig, at du har nævnet Skabene. Det er nemlig dem, der skal lokke din Mor. Set fra hendes Standpunkt vil Skabene være det eneste attraaværdige ved hele Huset — der er fjorten. Jeg haaber, at de Skabe skal bringe mig frelst over meget andet. Du maa tage med, naar vi viser Mor Huset, Dick. Hver Gang din Mor begynder en Sætning med: „Men for nu at tale fornuftigt, kære du,“ saa maa du mumle noget om Vægskabe — ikke irriterende ofte, som om det var aftalt i Forvejen — med Diskretion og Takt, forstaar du.“

„Bliver der Plads til en Tennisbane?“ spurgte Dick.

„Der findes allerede en fortrinlig Tennisbane,“ forklarede jeg. „Jeg har ogsaa købt den tilstødende Græsgang. Vi kan selv holde Ko, hvis vi vil. Maaske ogsaa lægge os Heste til.“

„Kunde vi ikke ogsaa faa en Kroquetplads?“ spurgte Robin.

„Udmærket,“ sagde jeg bifaldende. „Paa en rigtig stor Kroquetplads kunde Veronica maaske lære at spille. Visse Naturer kræver mere Plads end andre. En rigtig stor Kroquetplads omgærdet af et stærkt Jernstakit, saa vi ikke behøvede at gennemstøve Omegnen for at finde Veronicas vildfarende Kugler.“

„Der er ingen Chance for Golf der i Nærheden?“ spurgte Dick.

„Det er jeg ikke vis paa,“ svarede jeg. „Knap en Fjerdingvej derfra ligger et kønt Stykke sandet Jord, der ikke lader til at blive brugt til noget nyttigt. Hvis man byder en passende Sum, tror jeg nok — —“

„Hør, naar kan vi se paa Herligheden?“ spurgte Dick.

„Jeg har tænkt at paabegynde Ombygningen med det samme,“ forklarede jeg. „Det træffer sig saa heldigt, at en Skovfogedbolig der i Nærheden netop for Tiden er til Leje. Agenten har lovet at skaffe mig den for et Aar — en primitiv lille Knaldhytte, men smukt beliggende lige i Skovbrynet. Jeg møblerer et Par af Værelserne og tilbringer et Par Dage af hver Uge dernede for at inspicere Arbejdet. Jeg har altid haft Ord for at være dygtig til at inspicere. Min salig Fader sagde, at det var det eneste Arbejde, der syntes at interessere mig. Naar jeg er paa Stedet, saa jeg personlig kan fremskynde Arbejdet, haaber jeg, at „Herligheden“, som du kalder den, staar rede til Foraaret.“

„Jeg gifter mig aldrig,“ sagde Robin.

„Tab ikke Haabet saa let,“ formanede Dick. „Du er ung endnu?“

„Jeg bryder mig slet ikke om at blive gift,“ vedblev Robin.

„Jeg vilde evig og altid skændes med min Mand, hvis jeg blev det. Og Dick naar aldrig frem — ikke med det Hoved.“

„Tilgiv mig, hvis jeg er langsom i Opfattelsen,“ bønfaaldt jeg, „men hvilken Forbindelse er der mellem dette Hus, dine Skænderier med din Mand, hvis du nogensinde faar en, og Dicks Hoved?“

Som Forklaring sprang Robin ned paa Gulvet, og inden han kunde forhindre det, havde hun slaaet sine Arme om Dicks Hals.

„Vi kan ikke gøre for det, kære Dick,“ sagde hun. „Begavede Forældre faar altid dumme Børn. Men vi skal nu alligevel nok gøre Nytte her i Verden, du og jeg.“

Meningen var den, at Dick, naar han var færdig med at dumpe til sine Eksamener, skulde tage til Canada og starte en Farm —

og tage Robin med. De vilde slaa sig paa Kvægavl og galopere over Prærierne og slaa Lejr i Urskoven og glide over Sletterne paa Snesko og bære Kanoer paa Ryggen og suse ned gennem Vandfaldene og overvinde Hindringer — efter hvad jeg forstod i det hele taget opføre en ustandselig Buffalo Bill-Forestilling fra det vilde Vesten til Opbyggelse for dem selv. Hvordan og naar Landbruget skulde passe sig selv, fremgik ikke med nogen synderlig Klarhed. Lillemor og jeg skulde ende vore Dage hos dem. Vi skulde sidde en Stund i Solen og saa fredeligt gaa bort. Robin udgød et Par Taarer her, men genvandt hurtigt Humøret ved Tanken om Veronica, der skulde lokkes derover paa Besøg og bortgiftes til en guldhjertet Nybyggeryngling — hvilket p. t. ikke egentlig er Veronicas Ønskers Maal. Veronica er overbevist om, at hun vilde se godt ud med Krone paa Brevpapiret; hun har nærmest tænkt sig noget i Retning af en Hertug. Robina talte i henvendte ti Minutter. Da hun var færdig, havde hun overbevist Dick om, at Livet i Canadas Urskove havde været hans Lykkedrøm fra Barndommens Dage. De kender den Slags unge Piger?

Jeg prøvede paa at tale Fornuft, men at tale til Robin, naar hun har sat sig en Idé i Hovedet, er som at prøve paa at lægge Sadel paa en étaars Plag. Denne faldefærdige, seks Værelsers Hytte skulde frelse Familien. Et ekstatisk Skær forvandlede Robinas Ansigt, mens hun talte om den. Man kunde tro, det drejede sig om et helligt Alter. Robina vilde lave Mad. Robina vilde staa tidligt op og malke Koen og indsamle Æggene. Vi skulde føre et sundt og tarveligt Liv, lære at klare os selv. Det vilde være saa godt for Veronica. Den højere Opdragelse kunde vente; man maatte ogsaa give Idealerne en Chance. Veronica skulde rede Senge og støve af. Om Aftenen skulde Veronica sidde og sy og sømme ved sin lille Sykurv, mens jeg snakkede og fortalte, og Robina stilfærdigt gik til og fra som Husféen. Naar Lillemor følte sig stærk nok, skulde hun komme ned at besøge os. Ømt skulde vi flokkes om hende og kappes om at pleje og hygge om hende. Den engelske Landmand maatte ogsaa vide noget, til Trods for alt, hvad der fortælles om ham, og Dick maatte sørge for at tage Undervisning i praktisk Landbrug. Hun sagde det ikke lige ud, men antydede, at selv jeg, ved Eksemplets Magt, kunde lære at interessere mig for ærligt Arbejde, kunde vænne mig til at foretage mig noget nyttigt.

Robina talte, antager jeg, et Kvarters Tid. Da hun var færdig, syntes jeg, at det egentlig var en skøn Idé. Dicks Ferie var lige begyndt. De næste tre Maaneder, havde han — for at bruge hans eget, skønne Udtryk — ikke andet at foretage sig end „tælle den“.

I hvert Fald vilde det holde ham fra at gøre Ulykker. Veronicas Gouvernante skulde netop rejse. Veronicas Gouvernanter rejser gerne, naar de har fungeret et Aars Tid. Jeg tænker sommetider paa at avertere efter en Dame uden Samvittighed. Naar et Aar er gaaet, forklarer de mig, at deres Samvittighed ikke tillader dem at blive længere; de føler, at de ikke gør Nytte for deres Honorar. Det er ikke, fordi Barnet ikke er et yndigt Barn; det er heller ikke, fordi hun er dum. Det er simpelthen — som en tysk Dame, hvem Dick havde givet noget, han kaldte et „afsluttende Kursus i Engelsk“, sagde — fordi hun ikke synes at „tage imod“. Hendes Moder tror, at det „synker“ — ligesom Grumset i en Kaffe-kande, antager jeg — og det var jo ikke umuligt, at der vilde vise sig Resultater, hvis vi lod Veronica ligge brak en Tid. Robina mente, at hun for sit Vedkommende vilde blive en forstandig Kvinde, hvis hun en Tid undgik Omgangen med andre taabelige Piger og endnu taabeligere Ynglinge. Det er ikke ofte, at Robinas Længsler gaar i den Retning; det vilde være Uret at hæmme dem, naar de endelig engang gjorde det.

Vi havde en Del Vanskeligheder med Lillemor. At disse hendes tre Pattebørn nogensinde kan blive Mænd og Kvinder og i Stand til at manøvrere en seks Værelsers Hytte, staar for Lillemor som en fantastisk Drøm. Jeg forklarede hende, at jeg vilde være til Stede, i hvert Fald de to á tre Dage af hver Uge, for at holde Øje med, hvordan det gik. Selv det tilfredsstillede hende ikke. Hun gav først efter, da Robina højtideligt lovede at tilkalde hende telegrafisk, saa snart Veronica blot nøs.

Om Mandagen pakkede vi en Enspændervogn med hvad vi ansaa for at være det nødvendigeste. Dick og Robina cyklede. Veronica gjorde sig det bekvemt paa Bagsmækken i en Dyngde usorterede Sengklæder. Onsdag Eftermiddag fulgte jeg efter pr. Bane.

III.

Det var Koen, der vækkede mig den første Morgen. Jeg vidste ikke, det var vor Ko — ikke dengang. Jeg vidste ikke, at vi ejede en Ko. Jeg saa paa mit Ur; Klokken var halvtre. Jeg tænkte, at den maaske vilde lægge sig til at sove igen, men den var af den Opfattelse, at Dagen var begyndt. Jeg gik til Vinduet. Det var Fuldmaane. Koen stod ved Havelaagen med Hovedet indenfor. Den strakte Halsen ligefrem og rettede Øjnene mod Himlen, hvilket fik den til at minde om en langøret Alligator. Jeg har aldrig haft videre med Køer at gøre. Jeg véd ikke, hvordan man skal tale

til dem. Jeg sagde „rolig“ og „læg sig“ og lod som om jeg vilde smide en Støvlé efter den. Det lod til at opmuntre den at have Publikum, og den føjede et halvt Dusin nye Toner til Repertoiret. Jeg havde aldrig anet, at en Ko kunde sige saa meget.

Jeg haabede, den vilde tabe Modet, hvis jeg lod som om jeg sov. Saa jeg lukkede demonstrativt Vinduet og gik i Seng igen. Men det tjente kun til, at den strammede sig yderligere op. „Han syntes ikke om det sidste,“ sagde den sagtens til sig selv. „Jeg var ikke paa Højde med mig selv. Jeg lagde ikke nok Følelse i det.“ Den holdt saa Koncert en halv Time, og saa brasede Laagen, den havde lænet sig imod, sammen med et Brag. Det skræmte den, og jeg hørte den galopere bort over Markerne. Jeg skulde netop til blideligt at slumre ind, da et Par Duer satte sig til Rette udenfor Vinduet og begyndte at kurre. Det er en herlig Lyd, naar man er oplagt til at høre den. Jeg skrev engang et Digt — et enkelt, lille Digt, men baaret af uendelig Længsel — mens jeg sad under et Træ og lyttede til en Dues Kurren. Men det var om Eftermiddagen. Min eneste Længsel gjaldt min Bøsse. Tre Gange kom jeg ud af Sengen og gennede dem væk. Den tredie Gang blev jeg ved Vinduet, indtil jeg havde givet dem en tydelig Forstaaelse af, at jeg ikke ønskede deres Selskab. De tre foregaaende Gange troede de øjensynlig, at det blot var min behagelige Spøg. Jeg havde just lagt mig igen, da en Ugle begyndte at tude. Det er ogsaa en Lyd, jeg tidligere har fundet dragende — saa uhyggelig, saa fuld af Mystik.

Det er vist Swinburne, der siger, at man aldrig faar den attraaede og Tiden og Stedet til helt at passe sammen. Hvis den attraaede er hos én, saa er det det forkerte Sted eller den forkerte Tid, og naar Tid og Sted er i Orden, saa er det den forkerte Pige, man er ude med. Uglen var god nok: jeg kan godt lide Ugler. Stedet var godt nok. Den havde truffet den forkerte Tid, det var det hele. Klokken elleve om Aftenen, naar man ikke kan se den og altsaa har vældig Lyst til det, er det en passende Tid for Ugler at indfinde sig. Siddende paa et Skur i det tidlige Daggry ser de nærmest idiotiske ud. Den sad der og baskede med Vingerne og hylede saa højt, den bare kunde. Hvad den egentlig ønskede, aner ikke jeg; i hvert Fald lod det ikke til, at det lod sig opnaa paa den Vis. Efter tyve Minutters Anstrengelser kom den selv til dette Resultat, holdt Mund og gik hjem. Nu kunde jeg omsider faa en Smule Fred, tænkte jeg, da en Kornkrage — en Skabning, hvem Naturen har forlenet med en Røst, der minder om en Blanding af Lagener, der bliver flaaede og Save, der bliver filede — slog sig ned et eller an-

det Sted i Haven og efter bedste Evne begyndte at lovsynge Herren. Jeg har en Ven, en Poet, der bor lige ved Strand, og tilbringer sine Aftener i Garrick Klubben. Nu og da skriver han Vers for Aftenbladene, og han taler om „det stille Land, hvis Fred er søvnlug Sødme“. En af Dagene lokker jeg ham herved fra Lørdag til Mandag og lader ham opdage, hvad Landet virkelig er — lader ham høre det. Han er ved at blive en virkelighedsfjern Drømmer, det vil gøre ham godt, ruske ham lidt op. Kornkragen holdt inde med et Sæt, ganske pludseligt, og i samfulde fem Minutter var der tyst.

„Hvis det varer ved fem Minutter til,“ sagde jeg til mig selv, „saa falder jeg i Søvn.“ Jeg følte det nærme sig. Men neppe havde jeg tænkt disse Ord, før Koen igen viste sig. Det var, som om den havde været henne for at tage sig et lille Glas. Den var bedre ved Stemme end nogensinde.

Det faldt mig ind, at her var en Lejlighed til at gøre et Par Noter om Solopgangen. En Forfatter maa nu og da ved Lejlighed beskrive den opgaende Sol. Den alvorlige Læser, der har hørt om Solopgange, tørster efter Detailler. For mit Vedkommende har jeg hovedsagelig gjort Studier paa det Omraade i December eller Begyndelsen af Januar. Men man kan aldrig vide. Maaske faar jeg en af Dagene Brug for en Sommer-Solopgang med Fuglesang og dugperlede Blomster: det passer saa godt til den landlige Heltinde, Møllerdatteren, eller den unge Pige, der opdrager Kyllinger og har Drømme. Jeg mødte engang en Broder i Digtingens ædle Kunst Klokken syv om Morgenen i Kensington Gardens. Han saa halvt sovende ud og var saa sur at se til, at jeg betænkte mig en Stund, inden jeg talte til ham: han er af dem, der som Regel indtager Morgenkaffen ved Ellevetiden. Men jeg samlede alt mit Mod og antastede ham.

„Det er nok tidligt paa Dagen for Dem,“ sagde jeg.

„Det er tidligt for enhver anden end en født Idiot,“ sagde han.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte jeg. „Kan De ikke sove?“

„Om jeg ikke kan sove?“ gensvarede han oprørt. „Jeg tør jo ikke sidde ned, jeg tør ikke læne mig mod et Træ. Hvis jeg gjorde det, sov jeg i Løbet af et halvt Sekund.“

„Hvad er Meningen?“ spurgte jeg paagaende. „Har De læst Swett Mardens „Jeg vil fremad“? Vær nu fornuftig,“ docerede jeg. „Næste Gang finder De paa at gaa i Søndagsskole og føre Dagbog. Deres Omvendelse er kommet for sent; man begynder ikke et nyt Liv, naar man er fyrré. Gaa hjem i Seng.“ Jeg kunde se, at han kun gjorde sig selv Fortræd.

„Jeg skal nok gaa i Seng,“ svarede han. „Jeg gaar i Seng for en hel Maaned, naar jeg er færdig med den forbandede Roman, jeg arbejder paa. Følg mit Raad,“ sagde han — han lagde sin Haand paa min Skulder — „og vælg aldrig en Pige fra Kolonierne til Heltinde. Det er det rene Vanvid i vor Alder.“

„Hun er en smuk Pige,“ vedblev han, „og god. Har et Hjerter af Guld. Hun slider paa mig, saa jeg er ved at omkomme. Jeg vilde have noget friskt og originalt. Jeg anede ikke, hvad det vilde føre til. Hun er af den Type, der staar tidligt op om Morgen og rider paa den bare . . . lad være med at grine, det er Hesten, jeg taler om . . . rider uden Sadel. Ovre i Ny Syd Wales var det lige meget. Jeg smurte den sædvanlige Lokalfarve paa — Eucalyptustræerne og Kænguruer — og lod hende ride. Det er nu, da hun er herovre i London, at jeg ønsker, jeg aldrig havde tænkt paa hende. Hun staar op Klokken fem og vandrer omkring i den tavse By. Det vil naturligvis sige, at jeg maa ud af Fjerene Klokken fem for at gengive hendes Indtryk. Jeg har rendt halvanden Mil nu til Morgen. Først til Sankt Pauls Kirken; hun synes om den, naar der ingen Mennesker er. Man skulde s'gu tro, det ikke var godt nok til hende, naar andre kan dele Nydelsen. Hun tænker sig den som en Moder, der vaager over sine sovende Børn; al den Slags Vrøvl er hun fuld af. Og derfra til Westminster Broen. Hun sidder paa Brystværnet og læser Wordsworth, indtil Politibetjenten viser hende bort. Her er et andet af hendes Yndlingssteder.“ Han viste med den inderligste Væmmelse ned ad den Allé, hvori vi stod. „Her elsker hun at afslutte sin Morgenvandring. Hun kommer herhen for at lytte til Solsorten.“

„Naa, nu er De jo færdig med det,“ sagde jeg for at trøste ham. „De har gennemgaaet hendes Repertoire, og saa er det overstaaet.“

„Færdig!“ udbrød han med en bitter Latter. „Jeg har knap nok begyndt. Hele East End er tilbage. Dêrude skal hun møde en Fyr, der er lige saa splintrende skør som hun selv. Og det værste er ikke at gaa. Hun skal have en Hest; De kan vel tænke Dem, hvad det vil sige. Hyde Park duer ikke til hende. Hun finder ud til Richmond og Ham Common. Jeg skal beskrive Sceneriet og Oplevelsens vilde Fryd.“

„Kan De ikke fantasere Dem til det?“ foreslog jeg.

„Jeg vil fantasere mig til alt det fornøjelige ved det,“ svarede han. „Jeg maa have noget reelt at bygge paa. Hun maa have Følelser ved at sidde paa den Hest. Man kan ikke sætte sig

ind i en Rytters Følelser, naar man næsten har glemt, fra hvilken Side man entrer en Hest.“

Jeg gik med ham ned til Serpentinaen. Jeg havde undret mig over, at han pludselig var blevet saa svær. Han havde et Badehaandklæde omkring sig under Jakken.

„Jeg faar Lungebetændelse af det og kreperer, det véd jeg,“ sagde han med klaprende Tænder, mens han snørede sine Støvler op.

„Kan det ikke vente til Sommer,“ foreslog jeg. „De kunde jo lade hende tage til Ostende.“

„Det vilde ikke være originalt,“ muggede han. „Det vilde slet ikke more hende.“

„Men har Damer Lov at bade i Serpentinaen?“ spurgte jeg.

„Det bliver ikke Serpentinaen,“ forklarede han. „Det skal være Themsen ved Greenwich. Men Fornemmelsen maa være den samme. Hun skal fortælle om det ved en Frokost i Queens Gate og forarge hele Selskabet. Det er hendes eneste Grund til at gøre det, efter min Opfattelse.“

Han tonede frem af Vandet, nubret og blaaplettet. Jeg hjalp ham i Klæderne, og han var saa heldig at finde en Droske. Bogen udkom til Julen. Kritikerne var enige om, at Heltinden var en bedaarende Skikkelse. Nogle af dem sagde, at de gerne vilde have lært hende at kende.

Ved at mindes min stakkels Ven faldt det mig ind, at jeg ved at gaa ud nu og gøre Noter om Morgenen maaske kunde spare mig for Ubehageligheder senere hen. Jeg trak i lidt Tøj — ikke noget videre — stak en Notebog i Lommen, aabnede Døren og gik ned.

Det vilde maaske være mere korrekt at sige: „aabnede Døren og var nede“. Det var min egen Skyld, det indrømmer jeg. Vi havde udførlig diskuteret Fænomenet, inden vi gik i Seng, og jeg havde selv paalagt Veronica at være forsigtig. De Arkitekter, der bygger Huse paa Bondelandet, ødsler ikke med Pladsen. De undværer glad Trappeafsatser; Sovekammerdøren munder ud ved øverste Trin. Det dur ikke at gaa ud af Sovekammeret, af den gode Grund, at der ikke er noget at gaa paa. Jeg havde paavist dette for Veronica og sagt:

„Kom nu ikke farende ud om Morgenen paa din sædvanlige vulkanske Maade. Hvis du gør det, kommer du til at fortryde det. Som du ser, er her ingen Trappeafsats. Trappen begynder straks, og den fører ned til et Murstensgulv. Luk Døren roligt op, se dig vel for, hvor du gaar, og trød forsigtigt.“

Dick havde sluttet sig til mig. „Jeg gjorde det selv den før-

ste Morgen," sagde Dick. „Jeg gik lige ud af Sovekamret og ned i Køkkenet. Det gør ondt, kan jeg forsikre dig. Vær forsigtig, lille du. Her i Hytten er der ikke Plads til dine store Bevægelser.“

Robina var faldet ned med en Bakke i Haanden. Hun sagde, at hun aldrig vilde glemme sin Rædsel i det Øjeblik, da hun sad paa Køkkengulvet og med en Stemme, der lød fjernt i hendes egne Øren, raabte til Dick: „Er det gaaet i Stykker? Sig mig Sandheden, *er* der gaaet Hul paa det?“ Og Dick svarede: „Om det er gaaet i Stykker? Det er smadret til Grus. Hvad havde du egentlig ventet dig?“ Robina havde ment sit Hovede, og Dick havde troet, hun talte om Tetøjet. I det Øjeblik, sagde Robina, saa hun hele sit svundne Liv for sig. Hun dunkede Veronica, for at hun kunde føle, hvordan det var.

Veronica blev skuffet over Dunket; hun havde ventet sig mere, men lovede at være forsigtig. Vi var allesammen enige om, at hun havde godt af det, hvis hun dumpede ned til Trods for vore Advarsler. Det var Tanken om alt dette, der gjorde mig ond paa hele Verden, mens jeg laa dør paa Gulvet. Jeg hader Mennesker, der kan sove fra Spektakler, der vækker mig. Hvorfor var jeg den eneste i Huset, der skulde forstyrres? Dicks Værelse vendte ud til den anden Side, saa han var til en vis Grad undskyldt. Men Robinas og Veronicas Vindue vendte lige ud mod Koen. Hvis Robina og Veronica ikke var et Par Trækloдser, havde Koen vækket dem. Vi skulde have talt om det lige til det sidste Øjeblik, naar vi stod paa det farlige Sted. Saa havde Robina sagt: „Glem nu ikke Trappen, Far," og jeg havde husket at være forsigtig. Moderne Børn har ingen Fornemmelser overfor deres Forældre, finder jeg.

Jeg samlede mig op og styrede mod Døren. Koen brølede jævnt og udholdende. Min eneste Tanke var at komme hurtigt hen til den og tampe den. Men det tog mere Tid at finde Døren, end jeg vilde have troet muligt. Skodderne var lukkede, og hele Rummet henlaa i bælgravende Mørke. Det var Meningen, at Huset kun skulde møbleres med det absolut nødvendige, men for mig var det, som om Køkkenet var overfyldt med allehaande Genstande. Der var en Malkestol, hvilket er et Møbel, der med Forsæt er gjort tungt, saa det vanskeligt kan væltes. Den faldt jeg over et Dusin Gange. Omsider fik jeg fat i den og førte den med mig videre — i den Hensigt at tampe Koen med den — naar jeg altsaa havde fundet Indgangsdøren. Jeg vidste, jeg skulde til den gennem Dagligstuen, men kunde ikke erindre dens nøjagtige Beliggenhed. Jeg sagde til mig selv, at jeg ikke kunde

undgaa at støde paa den, hvis jeg bevægede mig langs alle fire Vægge. Jeg fandt Væggen og satte ud, fuld af Haab. Jeg maa være begyndt med Døren — ikke Indgangsdøren, men den anden, der førte tilbage til Køkkenet. Jeg krøb af Sted, forsigtigt følende mig for og stødte paa ganske nye Genstande, som jeg ikke mindedes at have truffet før, og som ramte mig paa ganske nye Steder. Jeg kravlede over noget, jeg antog for en Øltønde, og landede blandt Flasker; der var Flasker i Snesevis. For at komme bort fra dem maatte jeg forlade Væggen, men fandt den igen — det troede jeg da — og følte mig atter frem langs med den en halv Snes Skridt eller saa, og stødte igen paa en Samling Flasker: det var, som om hele Stuen var fuld af Flasker. Lidt længere fremme rullede jeg over en anden Øltønde; i Virkeligheden var det den samme Øltønde, men det vidste jeg ikke dengang. Paa det Tidspunkt fik jeg en skummel Mistanke om, at Robina havde til Hensigt at aabne en Beværtning. Jeg fandt atter Malkestolen og begav mig ud paa en frisk, og inden jeg havde gaaet ti Skridt, var jeg atter blandt Flasker. Senere, i det klare Dagslys, var det let nok at forstaa, hvordan det forholdt sig. Jeg havde omhyggeligt følt mig frem rundt om et Skærmbræt — i én Uendelighed. Jeg blev saa ækel ved de Flasker og saa træet af at rulle over de evige Øltønder, at jeg forlod Væggen og dristigt styrede ud i Rummet.

Neppe havde jeg startet, før jeg, ved at kigge op, saá Himlen over mit Hoved: en Stjerne blinkede fra det Høje. Hvis jeg havde været lysvaagen, og hvis Koen blot ét Minut var holdt op med at brøle, saa havde jeg gættet paa, at jeg paa en eller anden Maade havde forvildet mig ind i en Skorsten. Men som det var, følte jeg inderlig Gru ved Tingenes underfulde Mystik. Hvis en Gynghehest eller en Hummer pludselig havde vist sig for mig, vilde jeg have henvendt et Par følte Ord til dem, og hvis jeg ikke havde faaet Svar, havde jeg anset dem for sure og gnavne og følt mig saaret. Jeg gik et Skridt frem, og Stjernen forsvandt, akkurat som om nogen havde pustet den ud. Jeg var ikke det mindste overrasket. Jeg var forberedt paa alt.

Jeg fandt en Dør, og den lod sig aabne uden Vanskelighed. En Skov laa foran mig. Jeg kunde ikke se nogen Steder, men jeg hørte den stadig. Det forekom mig altsammen saa naturligt. Jeg vilde vandre ind i Skoven, hvor jeg højst sandsynligt vilde træffe den med en Shagpipe i Flaben. Det var heller ikke udelukket, at den kunde deklamere et Par smukke Vers.

I den friske Luft genvandt jeg gradvis mine Sansers Brug, og jeg begyndte at forstaa, hvorfor jeg ikke kunde se Koen.

Grunden var den, at Huset laa imellem os. Ved en eller anden mystisk Proces havde det spyttet mig ud i Baghaven. Jeg havde stadig Malkestolen i Haanden, men Koen generede mig ikke længere. Lad den prøve, om den kan vække Veronica blot ved at brøle til hende fra Haven — det er mere, end jeg nogensinde har kunnet. Naa, tænkte jeg.

Jeg satte mig paa Malkestolen og aabnede min Notebog. Øverst paa Siden skrev jeg: „Solopgang i Juli: lagttagelser og Følelser ved samme“, og skrev straks af Frygt for senere at glemme det, at et svagt Skær kan anes ved Tretiden, samt at dette svage Lysskær vokser i Styrke, efterhaanden som Dagen nærmer sig.

Det forekom endog mig selv idiotisk, men jeg havde nylig læst en Roman af den realistiske Skole, der var blevet højligt rost for sine akkurate og præcise Observationer. I visse Kredse er der Efterspørgsel efter lagttagelser af denne Karakter. Jeg noterede ligeledes, at Duen og Kornkragen synes at være blandt de af Naturens Børn, der tidligst byder den gryende Dag Velkommen, og tilføjede, at den, der føler Trang til at faa det bedste Indtryk af Uglens Tuden, bør staa op et Kvarter før Daggrø og lytte. Det var alt, hvad jeg kunde finde paa i Øjeblikket. Hvad Følelser angaar, saa lod det ikke til, at jeg havde nogen.

Jeg tændte en Pibe og ventede paa Solen. Himlen foran mig fortonede sig i den svageste Rødme. Jeg hævder, at enhver ikke-sagkyndig vilde have sagt, at det var den Del af Horisonten, man burde henvende sin Opmærksomhed paa. Det gjorde jeg, men der kom ingen Sol. Jeg tændte en frisk Pibe. Himlen foran mig flammede nu i gylden Straalepragt. Jeg nedkradsede et Par Linier for at sammenligne de spredte Rosenskyer med en Bruds Rødmen ved Brudgommens Ankomst. Det havde været godt nok, hvis de ikke senere var begyndt at blive grønlig: det er jo ikke den rette Teint for en Brud. Endnu senere blev de gule, og det gjorde Sammenligningen haabløst umulig. Jeg ventede lidt længere. Himlen foran mig blev blegere for hvert Øjeblik. Jeg begyndte at frygte, der var hændt Solen noget. Hvis jeg ikke havde kunnet saa meget Astronomi, havde jeg troet, den havde skiftet Sind og var gaaet tilbage igen. Jeg rejste mig med den Hensigt at blive klar over Situationen. Det blev jeg. Den havde øjensynlig været oppe i flere Timer — den var staaet op bag min Ryg. Der lod ikke til at være noget at bebrejde nogen. Jeg stak Piben i Lommen og drev hen foran Huset. Koen var der endnu; det glædede den at se mig, og den begyndte igen at brøle.

Saa hørte jeg en Fløjten. Den kom fra en Bondedreng. Jeg

prajede ham, og han klavrede over et Gærde og kom hen imod mig over Marken. Det var en haabefuld Yngling. Han nikkede til Koen og udtrykte sit Haab om, at den havde tilbragt en behagelig Nat. Han udtalte Ordet „Næt“.

„Kender du den Ko?“ sagde jeg.

„Tja —“ sagde han. „Vi er ikke saadan egentlig Bekendtere. Saa'en en Slags Forretningsforbindelse, hvis De kan begribe det?“

Der var noget ved den Dreng, jeg ikke kunde forstaa. Han gjorde ikke Indtryk af at være en virkelig Bondedreng. Men det samme uvirkelige Præg var der over alt andet den Morgen. Jeg lod staa til.

„Hvis Ko er det?“ spurgte jeg.

Han gloede paa mig.

„Jeg vil gerne vide, hvem den tilhører,“ sagde jeg. „Jeg vil give den tilbage til Ejeren.“

„Undskyld,“ sagde Drengen, „men hvor bor De?“

Han irriterede mig. „Hvor jeg bor?“ svarede jeg. „Selvfølgelig i Hytten dør. Tror du, jeg er staaet tidligt op og kommet langvejs fra for at lytte til den Ko? Lad være med at vrøvle. Véd du, hvis Ko det er, eller véd du det ikke?“

„Det er Deres Ko,“ sagde Drengen.

Nu var det min Tur at glo.

„Jeg har ingen Ko,“ fortalte jeg ham.

„Gu' har De saa,“ paastod han. Det er Deres den dør.“

Den havde et Øjeblik holdt inde med at brøle. Det var ikke en Ko, jeg nogensinde kunde blive stolt af at eje, det følte jeg. For ganske nylig maatte den have holdt Hvil i en eller anden Mudderpøl; det kunde man se paa den.

„Hvor har jeg faaet den fra?“ spurgte jeg.

„Den unge Dame kom hen til vos i Tirsdags — —“

Jeg begyndte at skimte Sandheden. „En livlig ung Dame — taler hun hurtigt — venter aldrig paa Svar?“

„Og med morderlig søde Øjne,“ tilføjede Drengen anerkennende.

„Og hun købte Koen?“

„Lod ikke til at kunne leve et Minut længere uden den.“

„Blev der truffet nogen bindende Aftale vedrørende Prisen for den Ko?“

„Nogen hvadfornoget?“

„Den unge Dame med Øjnene — tænkte hun paa at spørge, hvad Kreaturet kostede?“

„Saa tarvelige Spørgsmaal blev ikke disketeret, saa vidt jeg kunde høre,“ svarede Drengen.

Det lignede hende — Robina.

„Sagde hun noget om, hvad hun vilde bruge Koen til?“

„Damen lod os forstaa, at det var nymalket Mælk, hun var varm paa.“

Det overraskede mig — Robina saa betænksom! „Og det dør er Koen?“

„Jeg trak den herhen i Gaar Aftes. Jeg bankede ikke paa for at fortælle Dem det, fordi der ikke lod til at være nogen hjemme.“

„Hvad Fanden brøler den for?“

„Man kan jo aldrig vide det med Bestemthed,“ sagde Drengen. „Men efter dens Udseende at dømme, er det jo ikke umuligt, at den gerne vil malkes.“

„Men den begyndte at brøle Klokken halv to,“ indvendte jeg. „Den kan da ikke vente at blive malket paa den Tid?“

„Jeg har opgivet at vente sund Fornuft af Køer,“ sagde Drengen.

Paa en uforklarlig Maade følte jeg mig hypnotiseret af denne Dreng. Alle Ting var pludselig rykket ud af deres vante Leje. Koen var med ét blevet ganske meningsløs, den burde være en Mælkespand. Skoven forekom mig forsømt: Der burde været Opslag med: „Forbudt at træde paa Græsset“, „Tobaksrygning ikke tilladt“, og der var ikke en Bænk at øjne. Hytten var sikkert kommet der ved en Misforstaaelse — hvor var Gaden og Butikerne? Alle Fuglene var lukkede ud af deres Bure; der var vendt op og ned paa alting.

„Er du en rigtig Bondedreng?“ spurgte jeg.

„Selvfølgelig er jeg det, svarede han. „Hvad antager De mig for — en forklaedt Kunstner?“

Det var en til mig. „Hvad hedder du?“

„Henery — Henery Hopkins.“

„Hvor er du født?“

„I London, selvfølgelig.“

Det var en dejlig Begyndelse paa det landlige Liv! Hvilket Sted kunde virke landligt paa Sindet, naar denne Dreng var i Nærheden? Han vilde have bibragt selve Paradisets Have en Mindelse om Forstaden.

„Har du Lyst til at tjene en Shilling nu og da?“ spurgte jeg.

„Hellere have den regelmæssigt. Det er sundere for Ungdommen,“ sagde Hopkins.

„Hvis du aflægger den Londoner-Gadedreng-Jargon og lærer at tale ægte, uforfalsket Bondesprog, skal du faa ti, naar du kan det,“ lovede jeg ham. „Du skal sige: „Goddaw!“ og ikke „Go'dæ!“ Du skal sige: „Hen te æ Goer“ og ikke „hen til vos“, som du sagde før. Det er det Sprog, jeg ønsker at høre, naar jeg er paa Landet. Det andet hører man, Gud bedre det, nok af til daglig.“

„Er De nu vis paa, at det er Bondesprog?“ spurgte Hopkins. „Tør De bande paa det?“ Den Slags Gadelømler er født mistænksomme.

„Det er maaske ikke *rent* Bondesprog,“ indrømmede jeg. „Det er ikke det, man i Bøgerne kalder „Dialekt“. Det er godt nok til mig. Det giver i hvert Fald en nogenlunde landlig Fornemmelse. Og det er da bedre end dit grimme Londonersprog.“

Jeg gav ham paa Stedet en Shilling for at opmuntre ham. Han lovede at komme tilbage om Aftenen efter et Par Bøger, skrevet af nogle af mine Venner. De kunde være ham til Nytte ved Studierne. Derefter gik jeg tilbage til Huset og gav mig til at vække Robina. Hun var undskyldende. Det var efterhaanden gaaet op for hende, at jeg havde kaldt paa hende i længere Tid. Jeg forklarede hende, at det ikke var Tilfældet.

„Det var da pudsigt!“ svarede hun. „Jeg sagde for mere end en Time siden til Veronica, at jeg var vis paa, at det var dig, der kaldte paa os. Jeg maa vel have drømt.“

„Naa, det er derfor, du ikke er kommet op. Nu maa du helst lade være med at drømme mere, men komme ned og se paa din forbandede Ko,“ foreslog jeg.

„Aa!“ sagde Veronica, „er den kommet?“

„Det er den,“ sagde jeg. „Den har oven i Købet været her en Tid. Den synes selv, at den burde være blevet malket for fire Timer siden.“

Robina sagde, at hun skulde komme om et Minut.

Hun kom i Løbet af femogtyve, hvilket var hurtigere, end jeg havde ventet. Hun havde Veronica med. Hun sagde, at hun var kommet før, hvis hun ikke havde maattet vente paa Veronica. Det viste sig, at Veronica havde akkurat det samme at fortælle om Robina. Jeg var lidt irriteret. Jeg havde været oppe en halv Dag uden Morgenkaffe.

„Staa nu ikke dør og vrøvl,“ sagde jeg. „Lad os for Guds Skyld faa den Ko malket. Det arme Kreatur dør mellem Hænderne paa os, hvis vi ikke er forsigtige.“

Robina vandrede omkring i Stuen.

„Du er vel ikke stødt paa en Malkestol, Far?“ spurgte Robina.

„Jo, en tretten Gange, antager jeg,“ svarede jeg. Jeg henteden den, hvor jeg havde sat den fra mig, og overrakte hende den, og derefter gik vi i Procession derud; Veronica dannede Bagtroppen med en galvaniseret Vandspand.

Et Spørgsmaal, der nu paatrængende dukkede op i mit Sind, var: kunde Robina nu ogsaa malke? Naar Robina fik den Idé at købe en Ko, saa købte hun den ogsaa, uden videre, sagde jeg til mig selv — raabte paa den, som om hun ikke kunde leve et Minut længere uden den, som Hopkins saa malende havde udtrykt det. Hendes næste Tanke havde saa været at anskaffe en Malkestol. Det var en smagfuld Malkestol, den hun havde valgt, med et vellignende Portræt af en Ko i Billedskærerarbejde — lidt for solig og tung, efter min Smag, men sikkert holdbar. Mælkestrippen havde hun ikke haft Tid til at tænke paa; den galvaniserede Spand skulde vist kun fungere midlertidigt. Naar Robina fik Stunder dertil, vilde hun sikkert tage ind til Byen og købe noget i et Udsalg af Kunsthaandværk. At hun, for at lægge sidste Haand paa Værket, burde tage et Par Lektioner i Malkningens sikkert vanskelige Kunst, vilde utvivlsomt senere komme til hende som en Inspiration, naar hun havde lært Koen nærmere at kende. Jeg bemærkede, at Robina traadte mindre elastisk i Grønsværet, efterhaanden som vi nærmede os Koen. Lige ud for Koen stod Robina stille.

„Der er vel kun én Maade at malke en Ko paa?“ sagde Robina.

„Der kan være særlige Numre i Virtuosmalkning,“ svarede jeg. „Dem maa du senere lære, hvis du tænker paa at deltage i en Konkurrence. Men eftersom vi er lidt sent paa det i Dag, synes jeg ikke, du behøver at tænke saa meget paa stilfuld Udførelse. Hvis jeg var dig, vilde jeg, for denne Gang, anvende den almindelige, ukunstneriske Metode, der kun har Resultater som Maal.“

Robina satte sig og stillede Spanden under Koen.

„Det er vel ligegyldig, hvilken — hvilken af dem jeg begynder med?“ sagde Robina.

Det var ganske tydeligt, at hun ikke havde fjerneste Begreb om at malke en Ko. Det fortalte jeg hende, kommenteret af Sidebemærkninger om hendes væsentligste Ejendommeligheder. Nu og da er en lille, faderlig Tale af megen Virkning. Som Regel maa jeg arbejde mig op til at være galthovedet ved slige Lejligheder. Denne Morgen gik det imidlertid ganske af sig selv

— alt havde sammensvoret sig for at frembringe en kraftig, faderlig Eksplosion. Jeg viste Robina, hvordan jeg, ikke hun, saa paa en Husfé og en saadans Pligter og Rettigheder. Jeg betroede ogsaa Veronica Resultatet af mange Ugers Overvejelser vedrørende hende og hendes Opførsel. Jeg fortalte ligeledes dem begge, hvad jeg mente om Dick. Saadan noget gør jeg omtrent hvert halve Aar, og det har den mest glimrende Indflydelse paa deres Væsen de næste tre Dage.

Robina tørrede sine Taarer og greb paa maa og faa efter Yveret. Uden at sige et Ord sparkede Koen den tomme Spand omkuld og vandrede bort med alle Tegn paa Væmmelse. Robina fulgte stille grædende efter den. Ved at klappe den paa Halsen og lade den gubbe Mullen mod mit Jakkeærme — hvilket syntes at trøste den — lykkedes det mig at faa den til at holde sig i Ro, mens Robina i ti Minutter arbejdede under Højtryk. Resultatet var halvandet Glas, medens Koen øjensynlig paa dette Tidspunkt var i Stand til at præstere en syv—otte Liter.

Robina brød sammen og indrømmede, at hun havde været en rigtig ækel Fige. Hvis Koen døde, sagde hun, saa vilde hun aldrig kunne tilgive sig selv det. Hvorpaa ogsaa Veronica brast i Graad; og hvad enten det nu var egne Bekymringer eller deres, der foranledigede det, saa gav Koen sig omgaende til at brøle højlydt igen. Lykkeligvis fandt jeg en gammel Daglejer, der sad under et Træ og røg Tobak og spiste Skinke, og ved at byde ham 1 Shilling pr. Dag indtil videre, fik jeg ham overtalt til foreløbig at paatage sig Koens Røgt og Malkning.

Vi forlod ham travlt beskæftiget og vendte tilbage til Huset. Dick modtog os i Døren med et muntert „Godmorgen“. Han vilde gerne vide, om vi havde hørt Stormen. Han vilde ogsaa gerne vide, naar der var Chance for Morgenmad. Robina mente, at den vilde være parat, naar han havde faaet Vandet til at koge og lavet Teen og ristet Bacon, medens Veronica dækkede Bord.

„Men jeg troede — —“

Robina sagde, at hvis han vovede at nævne Ordet „Husfé“, saa vilde hun knalde ham en Lussing og gaa lige op og i Seng og lade os andre om at klare det hele. Hun sagde, at det var hendes ramme Alvor.

Dick har én Dyd: han er filosofisk anlagt.

„Kom, Splejs,“ sagde Dick til Veronica. „Vi har allesammen godt af lidt Mudder i Landskabet.“

„Der er dem, det gør bitter,“ sagde Veronica.

Vi satte os ved Frokostbordet Kl. 8,30 præcis.

IV.

Vor Arkitekt kom Fredag Eftermiddag, eller, rettere, hans Assistent.

Jeg følte lige fra Begyndelsen, at jeg vilde komme til at synes om ham. Han er undselig, og dette gør, selvfølgelig, at han virker kejtet. Men, som jeg sagde til Robina, det er som Regel de undselige unge Mænd, der naar videst: faa Mænd har været mere pinligt undselige, end jeg var, indtil jeg blev en femogtyve Aar.

Robina sagde, at det var noget andet: naar det drejede sig om en Forfatter, havde det ingen Betydning. Robinas Holdning overfor Skribentvirksomheden vilde ikke ærgre mig saa meget, hvis den ikke var typisk. At være Forfatter er, efter Robinas Mening, det samme som at være privilegeret Idiot. Det er ikke mere end en Uges Tid siden, jeg fra mit Vindue opfangede en Samtale mellem Robina og Veronica om netop dette Emne. Veronica havde opdaget noget, der laa i Græsset. Der stod en Busk for, saa jeg kunde ikke se, hvad det var. Veronica bukkede sig ned og undersøgte det omhyggeligt. I næste Øjeblik udstødte hun en gennemtrængende Hujen og sprang op i Luften; saa klappe hun i Hænderne og begyndte at danse. Hendes Aasyn lyste i hellig Fryd. Robina kom forbi, stod stille og spurgte, hvad der gik af hende.

„Fars Tennisketcher!“ raabte Veronica — Veronica taler aldrig almindeligt, naar der er Lejlighed til at raabe. Hun blev ved med at klappe i Hænderne og hoppe og springe.

„Naa, hvorfor skaber du dig saa?“ spurgte Robina. „Den har vel ikke bidt dig?“

„Den har ligget ude hele Natten i Duggen,“ raabte Veronica. „Han har glemt at tage den ind.“

„Dit uartige Barn!“ sagde Robina strengt. „Det er da ikke noget at glæde sig over.“

„Jo, det er,“ forklarede Veronica. „Jeg troede først, det var min. Aa, hvor havde I snakket op, hvis det havde været min. Aa! Aa! Sikken en Ballade, der var blevet!“ Hun slog over i en jævn, rytmisk Dansen, der mindede om et græsk Kor, der vil udtrykke sin Tilfredshed med Guderne.

Robina greb hende ved Skuldrene og rystede hende til Fornuft. „Hvis det havde været din,“ sagde Robina, „saa havde du fortjent at blive sendt i Seng.“

„Naa, hvorfor gaar han saa ikke i Seng?“ indvendte Veronica.

Robina tog hende under Armen og spadserede frem og tilbage under mit Vindue med hende. Jeg lyttede, fordi Samtalen interesserede mig.

„Jeg har tidt nok forklaret dig, at Far er Forfatter,“ sagde Robina. „Han kan ikke lade være med at glemme.“

„Jeg kan heller ikke lade være med at glemme,“ sagde Veronica.

„Du har svært ved det,“ forklarede Robina venligt, „men hvis du bliver ved med at anstrenge dig, saa lykkes det nok. Du bliver efterhaanden mere fornuftig. Jeg var ogsaa glemsom og taabelig, da jeg var en lille Pige.“

„Det var rart, hvis vi allesammen var Forfattere,“ mente Veronica.

„Men det er vi nu engang ikke. Du og jeg og Dick er ganske almindelige Mennesker. Vi maa prøve paa at tænke os om og være fornuftige. Og naar Far derimod bliver ophidset og utilregnelig — — altsaa ser ud, som om han var det — saa er det hans Kunstnertemperament. Han kan ikke selv gøre for det.“

„Kan man slet ikke gøre for noget, naar man er Forfatter?“ spurgte Veronica.

„Der er en Mængde Ting, man ikke kan lade være med,“ svarede Robina. „Det er ikke retfærdigt at bedømme den Slags Mennesker paa samme Maade som alle andre.“

De drev henimod Køkkenhaven — det var Ribstid — og Resten af Samtalen undslap mig. Jeg bemærkede, at Veronica de nærmest paafølgende Dage viste en Tilbøjelighed til at lukke sig inde i Skolestuen med en Kladdebog, og at Blyanter pludselig gav sig til at forsvinde fra mit Skrivebord. Der var én, der passede mig særlig godt, og den besluttede jeg at genvinde, om muligt. Et uforklarligt Instinkt førte mig til Veronicas Allerselligste. Jeg fandt hende tankefuldt gumlende paa den.

„Man faar saadan noget fra sin Far, gør man ikke?“ spurgte hun, da jeg traadte ind.

„Det gør man,“ indrømmede jeg. „Men man bør ikke tage uden at spørge om Forlov. Den Blyant er den eneste, jeg kan skrive med.“

„Det var ikke Blyanten, jeg mente,“ forklarede Veronica. „Jeg sad og tænkte paa, om jeg havde faaet dit Forfattertemperament.“

Naar man tænker nærmere over Tingen, er denne det store Publikums Opfattelse af Skribenten ligefrem ubegribelig. Det er klart nok, at den Mand, der skriver Bøger, hvori han forklarer

alt og viser alle den rette Vej, maa være en ganske ualmindelig begavet Mand — hvor kunde han ellers gøre det! Det er uomstødelig Logik. Men naar man hører Robina og hendes Lige, skulde man tro, at vi daarligt nok kunde knappe vore egne Bukser — som man siger — endsige da Universets. Hvis jeg vilde finde mig i det, gav Robina sig øjeblikkelig til at oplyse og belære mig.

„En almindelig ung Pige . . .“ vilde Robina begynde med en Mine som en Leder af et Fortsættelseskursus for Studerende.

Det er saa irriterende. Som om jeg ikke vidste alt, hvad der er at vide om unge Piger? Det er jo min Bestilling. Det fortæller jeg saa Robina.

„Ja, det véd jeg,“ siger hun blidt. „Men jeg taler om unge Piger i det virkelige Liv.“

Det vilde ikke gøre den fjerneste Forskel, om jeg var en straalende Stjerne paa Literaturens Himmel — det synes Robina, at jeg er; hun er nu kær. Var jeg selveste Shakespeare og kunde tale saalunde: „Mig tykkes, Barn, at den, der skabe kan Ophelia, Julia og Rosalinde og Beatrice, sikkert vide maa, hvad der at vide er om unge Piger,“ saa vilde Robina alligevel sige imod:

„Selvfølgelig, kære Far. Vi véd allesammen, hvor dygtig du er. Men i Øjeblikket talte jeg nu om unge Piger i det virkelige Liv.“

Undertiden spørger jeg mig selv: Er Literaturen for Gennemsnitslæseren nogensinde andet og mere end Eventyr? Vi skriver med vort Hjerteblod, som vi udtrykker det. Vi spørger vor Samvittighed: Er det ret og rigtigt saaledes at aabenbare sin Sjæls Hemmeligheder? Gennemsnitslæseren har ikke engang Forstaaelsen af, at det er vort Hjerteblod, vi skriver med. For ham er det bare Blæk. Han tror ikke, vi aabenbarer vor Sjæls Hemmeligheder; for ham hitter vi bare paa. „Engang levede der en ung Pige ved Navn Angelina, som elskede en Herre, som hed Edwin.“ Saa tror han — Gennemsnitslæseren — at naar vi fortæller om alle de vidunderlige Tanker, der findes indeni Angelina, saa er det os selv, der har puttet dem derind. Han véd ikke, vil ikke prøve at forstaa, at Angelina i Virkeligheden er langt mere virkelig end Frøken Jones, der hver Morgen kører med samme Bus som han ind til Byen og har en indtagende Evne til at gøre Samtaler om Vejret ny og pikante. Som Dreng vandt jeg nogen Anerkendelse som Historiefortæller blandt Kammeraterne. En Eftermiddag fortalte jeg et lille Slæng en Historie om en dejlig Prinsesse, mens vi gik gennem Regent Parken. Men det var in-

gen almindelig dejlig Prinsesse. Hun vilde ikke opføre sig som en Prinsesse, hvor meget jeg saa prøvede paa at faa hende til det. De andre hørte kun min Stemme, men jeg lyttede til Vinden. Hun troede, hun elskede Prinsen — indtil han havde saaret Dragen dødeligt og baaret hende bort gennem Skoven. Saa, mens Prinsen sov, hørte hun Dragen kalde paa hende i sin Smerter, og sneg sig tilbage til det Sted, hvor den laa og forblødte, og lagde sine Arme om dens skællede Hals og kyssede den, og det helbredte den. Jeg haabede selv, at den her vilde forvandle sig til en Prins, men det gjorde den ikke; den blev bare ved med at være en Drage — sagde Vinden. Og dog elskede Prinsessen den: Det var en rigtig rar Drage, naar man kendte den. Jeg kunde ikke fortælle dem, hvad der blev af Prinsen — Vinden lod ikke til at interessere sig en Døjt for ham.

Jeg selv syntes godt om Historien, men Hocker, der var en Dreng fra Femte og en Autoritet indenfor Klikken, sagde, at det foreløbig var noget Skvadder, og at jeg maatte skynde mig at faa en ordentlig Ende paa Historien.

„Men der er ikke mere,“ sagde jeg.

„Gu' er der saa,“ sagde Hocker. „Hun skal giftes med Prinsen til sidst. Han maa slaa Dragen ihjel igen, og se til, at han gør det grundigt denne Gang. Hvem har nogensinde hørt om en Prinsesse, der brændte en Prins af for en Drage!“

„Men det var ingen almindelig Prinsesse,“ indvendte jeg.

„Saa maa hun se at blive det,“ mente Hocker. „Skab dig bare ikke. Se at faa hende gift med Prinsen og det i en Ruf. Jeg skal med 4,15 fra Chalk Farm Stationen.“

„Men det gjorde hun ikke,“ gentog jeg stædigt. „Hun giftede sig med Dragen, og de levede lykkeligt sammen til deres Dages Ende.“

Hocker slog ind paa en ny og kraftigere Fremgangsmaade. Han greb min Arm og drejede den om paa Ryggen.

„Hvem giftede hun sig med?“ spurgte Hocker.

„Dragen,“ brummede jeg.

„Hvem giftede hun sig med?“ gentog Hocker.

„Dragen,“ hylede jeg.

„Hvem giftede hun sig med?“ spurgte Hocker for tredie Gang.

Hocker var stærk, og mod min Villie steg Taarerne mig til Øjnene. Saa fik Prinsessen Dragen til at love Bod og Omvendelse til Gengæld for, at hun havde helbredt den. Den gik med hende tilbage til Prinsen, og gjorde sig i det hele taget nyttig for dem paa Resten af Turen. Og Prinsen tog Prinsessen med hjem og giftede sig med hende; og Dragen døde og blev begra-

vet. De andre syntes bedre om Historien, men jeg hadede den, og Vinden sukkede og døde hen.

Den lille Klike bliver til det læsende Publikum, og Hocker bliver Forlægger; han drejer min Arm paa andre Maader. Nogle er tapre, og saa giver Tilhørerne dem et Spark og bener af for at naa 4,15. Men de fleste af os, frygter jeg, er Slaver af Hocker. Og saa, efter en Tids Forløb, bliver Vinden gnaven og vil ikke fortælle os Historier, og saa maa vi lave dem selv. Det er maaske godt det samme. Hvad har man Døre og Vinduer for, hvis det ikke var for at holde Vinden ude.

Han er en farlig Person, denne omflakkende Vind; han leder mig paa Vildspor. Det var vor Arkitekt, jeg talte om.

Han gjorde en daarlig Begyndelse, i hvert Fald hvad Robina angaar. Han kom ind ad Køkkendøren. Robina stod og vaskede op i et stort Forklæde. Han gjorde en Undskyldning, for at være kommet brasende ind i Køkkenet, og tilbød at gaa udenom igen til Hoveddøren. Robina svarede, med unødig Strengthed forekom det mig, at en Arkitekt dog burde kende Forskel paa Façade og Bagside af et Hus, men antog, at Ungdom og Uerfarenhed altid kunde tages som Undskyldning for Dumhed. Jeg véd egentlig ikke, hvorfor Robina behøvede at blive saa ærgerlig. Som Robina selv et Par Timer tidligere havde forklaret Veronica, adler Arbejdet en Kvinde. I gamle Dage var Damer — de fornemste i Landet — stolte af at kunne udføre husligt Arbejde. Det gjorde jeg senere Robina opmærksom paa. Hendes Svar var, at i gamle Dage havde man ikke grønne Dreng, der kaldte sig selv Arkitekter, rendende ind ad Køkkendøren uden at banke paa, eller bankende, saa ingen levende Sjæl kunde høre det.

Robina tørrede sine Hænder i Haandklædet bag Døren og førte ham ind i Stuen, hvor hun, køligt, præsenterede ham som „den unge Mand fra Arkitektens Kontor“. Den unge Mand forklarede — meget beskedent i øvrigt — at han egentlig ikke var d'Herrer Spreights unge Mand, men yngre Kompagnon i Firmaet. For at dokumentere dette, afleverede han sit Kort, der lød paa Archibald T. Bute, F. R. I. B. A.*). Alt dette var jo i øvrigt overflødigt. Gennem den aabne Dør havde jeg naturligvis hørt hvert Ord, og gamle Spreight havde sagt, at han vilde sende en af sine mest lovende Assistent, der vilde være i Stand til helt at hellige sig Arbejdet for mig. Jeg bragte Balance i Tingene ved formelt at præsentere ham for Robina. De hilste temmelig stift paa hinanden. Robina bad ham undskylde, at hun vendte tilbage til sit Arbejde, og han svarede „Mig en Glæde“ og ogsaa,

*) Medlem af det kongelige, britiske Arkitekt-Institut.

at det var ikke det, han mente. Den unge Mand var forvirret, hvilket jeg ogsaa har forsøgt at forklare Robina. Han mente — selvfølgelig — at det var ham en Glæde at blive præsenteret for hende, ikke at se hende forsvinde i Køkkenet igen. Men det lader til, at Robina har fattet Uvillie overfor ham.

Jeg gav ham en Cigar, og vi begav os paa Vej til Huset. Det ligger lige en Fjerdingvej fra Hytten her, paa den anden Side af Skoven. Et behageligt Træk hos ham opdagede jeg hurtigt — han er forstandig uden at vide alting.

Jeg tilstaar det med Skam, men den unge Mand, der véd alting, er begyndt at trætte mig. I Henhold til Emerson er dette et Bevis for min egen intellektuelle Svagelighed. Den intellektuelt stærke Mand dyrker sine Overmænds Selskab. Han vil fremad, han vil lære noget. Hvis jeg elskede Kundskab, som man bør, søgte jeg udelukkende unge Mænds Selskab. Der var én af Dicks Venner, en Herre fra Rugby. Der var en Tid, hvor han nærede Forhaabninger til mig, det følte jeg, han gjorde. Men han var for utaalmodig. Han vilde drive mig fremad med alt for stor Hast. Man maa tage det naturlige Anlægs Omfang i Betragtning. Naar jeg havde lyttet til ham en Times Tid eller saa, begyndte mine Tanker at vandre andetsteds hen. Jeg kunde ikke gøre for det. Uvidende, midaldrende Herrers og Dammers ubekymrede Latter naaede mig fra Kroquetpladsen eller Billardværelset. Jeg længtes efter at være iblandt dem. Sommetider kæmpede jeg mod min lavere Natur. Hvad vidste de? Hvad kunde de fortælle mig? Ofte bukkede jeg under. Det hændte, at jeg ganske pludselig rejste mig og forlod ham.

Paa Turen talte jeg med unge Bute om den hjemlige Arkitektur i al Almindelighed. Han sagde, at den herskende Smag nærmest gik i Retning af Kroge og Hjørner. Det britiske Publikums Trang var at komme ind i en Krog og bo der. En Dame, for hvis Mand hans Firma nylig havde bygget et Hus i Surrey, havde i den Anledning stillet ham overfor et Problem. Hun indrømmede, at det var et smukt Hus; det havde flere Kroge end noget andet Hus i Surrey, og det vilde sige noget. Men hun kunde ikke se, hvordan hun for Fremtiden skulde kunne opdrage sine Børn. Det var en Dame med megen sund Fornuft. Hidtil havde hun, naar det var nødvendigt, straffet dem ved at stille dem i Skammekrogen; det havde altid haft den største Virkning paa dem. Men i det ny Hus bliver Krogen regnet for det fornemste Del af Stuerne. Det er Hædersgæsten, der bliver anbragt i Krogen. Faderen har sin private, ukrænkelige Krog, hvori der højt over hans Hovede er anbragt et sindrigt Skab, som han ved Hjælp af en Trappestige kan bruge til Pibe og Tobak, og der-

igennem gradvis vænne sig af med at ryge. Moderen har ligeledes sin Krog, hvor der staar en Rok for det Tilfælde, at hun skulde føle Trang til selv at frembringe Lagener og Underbeklædning. Dér findes ogsaa en Boghylde med tretten Bind, stillet skraat for at se naturlige ud; det sidste staar i en Vinkel paa femogfyrretyve Grader og støttes af en kinesisk Bojan. Det er ikke Meningen, at man skal pille ved dem; saa dratter det hele ned. Maaske ogsaa Bojanen. Følgen af alt dette er, at Krogen ikke længere har nogen Skam ved sig. En „Forælder“ kan ikke mere sige til sit vanartede Barn:

„Uartige Dreng! Vil du øjeblikkelig gaa hen i den hyggelige Krog.“

I Fremtidens Hus maa Straffestedet blive Stuens Midte. Den vrede Moder vil udbryde:

„Svarer du igen, vigtige Tøs! Vil du øjeblikkelig gaa midt ud paa Gulvet og blive dér, til jeg beder dig komme tilbage!“

Vanskeligheden ved kunstneriske Huse er at finde de rette Folk til at bebo dem. Paa Billederne findes der aldrig nogen levende Sjæl i de kunstneriske Stuer. Der ligger et Stykke Kunstbroderi paa Bordet ved Siden af en Krukke med Roser. Paa den gammeldags, højryggede Bænk findes en Broderramme, med et ufuldendt Arbejde — akkurat, som hun forlod det. I „Arbejdsværelset“ er en aaben Bog, med Bindet opefter, blevet efterladt i en Stol. Det er den sidste Bog, han læste i — ingen har senere rørt den. En kunsthæderdigt forarbejdet Pibe ligger kold i Vindueskarmen. Aldrig mere vil nogen ryge paa den Pibe: den maa altid have været vanskelig at ryge paa. Synet af det kunstneriske Værelse, som man ser det i Møbelkataloger, faar altid Taarerne til at dugge mine Øjne. Mennesker har engang levet i disse Stuer, læst disse gamle Bøger, indbundne i Hælder, røget — eller forsøgt at røge — disse upraktiske Piber; hvide Hænder, som én maaske engang elskede at kysse, har berørt denne ufærdige Antimarcassar og er forsvundne, efterladende alt, som vi ser det.

Man gaar ud fra, at de Mennesker, der engang beboede disse kunstneriske Stuer, nu allesammen er døde. Her er deres Spisestue. De sad paa disse kunstneriske Stole. De har neppe brugt Middagsservicet, der er sat frem paa det Elizabethanske Anretterbord, for saa havde der ikke staaet noget paa Anretterbordet — man antager, at de havde et ekstra Service, der kunde bruges, eller at de indtog deres Maaltider i Køkkenet. „Forhalen“ er et ejendommeligt kysk Rum. Der er ingen Brug for Maatte — Folk med snavsede Støvler blev vist om ad Køkken-

trappen. En Ridekappe, øjensynlig et Relikvie efter en Lande-vejsrøver, hænger bag Døren. Det er den Slags Kapper, man venter at finde dér — en dekorativ Kappe. En Paraply eller en Regnfrakke vilde ødelægge hele Virkningen.

Nu og da tillader Fremstilleren af den kunstneriske Stue en ung Pige at træde derind og tage Plads. Men det maa være en meget omhyggeligt valgt ung Pige. Først og fremmest maa hun være født for mindst tre Hundrede Aar siden. Den Slags Klæder skal hun have paa, og paa den Maade skal hendes Haar sidde.

Hun maa se vémodig ud: en munter ung Pige i det kunstneriske Værelse vilde støde éns artistiske Sans. Manden, der tegnede Værelset, har maaske spurgt Husets stolte Ejer:

„De har vel ikke saadan noget som en ulykkelig Datter, hvad? Saadan en pæn, sød, ung Pige, der har haft Modgang i Kærlighed eller ikke bliver forstaaet. For saa kunde De give hende noget Tøj paa fra det lokale Museum og sende hende herhen. Den Slags Smaating giver en Tegning et mere ægte Præg.“

Hun maa ikke røre ved noget. Alt, hvad hun har Lov til, er at læse en Bog — ikke virkelig læse i den, det vilde give alt for meget Liv og Bevægelse — hun sidder med Bogen i Skødet og stirrer ind i Kaminilden eller ud af Vinduet. Intet indenfor Mandkønnet har, saa vidt jeg har kunnet opdage det, nogensinde betraadt disse Stuer. Jeg troede engang at have fundet en Mand, der havde faaet Lov til at opholde sig i sit eget Rygeværelse, men ved nøjere Undersøgelse viste det sig, at det kun var et Portræt.

Tænk Dem det kunstneriske Barneværelse fem Minutter efter, at det virkelige, levende Barn er sluppet løs i det. Jeg kender en Dame, der engang anvendte Hundreder af Pund Sterling paa et kunstnerisk Barneværelse. Med Stolthed viste hun sine Veninder det. Børnene fik Lov at komme derind hver Søndag Eftermiddag. Jeg selv har begaaet noget lige saa fjoget for ikke længe siden. Daaret af et Møbelkatalog anbragte jeg Robina i et Boudoir. Det var min Fødselsdagsgave til hende. Vi har begge angret det lige siden. Robina har regnet ud, at hun kunde have faaet en Cykle, en Diamantbroche og en Mandolin, og saa havde jeg endda sparet Penge. Jeg gjorde det grundigt. Vi fik det hele: den antike Kamin, som maaske en Vestalinde havde forstaaet sig paa at tænde op i, Lysestagerne, der var herlige at se paa, indtil vi fandt paa at sætte Lys i dem; et Møbel, der samtidig var Boghylde og Skrivebord, og som ikke var stort nok til at skrive ved og umuligt kunde anvendes som Reol, før man hav-

de opgivet at betragte det som Skrivebord og lukket Klappen i, den lukkede Servante, der så ud som en Kommode, og smykkedes af den uundgaelige Blomsterkrukke, der maatte sættes paa Gulvet, hver Gang man vilde vaske sig; Toiletbordet med det pudsigste lille Spejl, der lige var stort nok til, at man kunde skimte sin Næse i det, og, endelig, Sengen, der var anbragt dybt i et Hjørne med spurveblaa Forhæng, saa Pigen ikke kunde komme til at rede den. Man kunde ikke tænke sig et mere indtagende Boudoir — indtil Robina begyndte at sove der. Jeg tror virkelig, hun prøvede paa det. Veninder, som hun havde fyldt med Pral over det, kom paa Besøg for at se det. Saa sagde Robina „Vent et Øjeblik“ og fo'r ovenpaa og smækkede med Døren, og den næste halve Time til kunde vi høre hende fare omkring og puffe til Møblerne og hive Skuffer ud og ind. Naar det endelig var blevet Boudoir igen, var hun udmattet og pirrelig. Nu vil hun afstaa det hele til Veronica, men Veronica synes ikke om Beliggenheden, der er mellem Badeværelset og mit Arbejdsrum. Hun foretrækker en mere afsides beliggende Stue, hvor hun, som hun siger, kan lukke sig inde og arbejde uden at blive forstyrret.

Unge Bute fortalte mig, at én af hans Venner, en velhavende ung Mand, der boede i Piccadilly, havde haft det Indfald at lave sin Lejlighed om til en Efterligning af en romersk Villa. Der var selvfølgelig ingen Kaminer; Stuerne blev tempererede med varm Luft fra Køkkenet. De gjorde et trist Indtryk en November Eftermiddag, og ingen vidste rigtig, hvor man kunde sætte sig. Om Aftenen var Belysningen græske Lamper, hvilket gjorde det let at fatte, hvorfor de gamle Athenere som Regel gik tidligt i Seng. Man spiste henslængt paa en Hynde. Det var uden Tvivl praktisk nok, den Gang man tog Tallerkenen til sig og aad med Fingrene, men i Forbindelse med Kniv og Gaffel var Metoden lige saa bekvem som ved en varm Middag paa en Skovtur. Man følte sig hverken yppig eller lastefuld, man var bare ængstelig for sine Klæder. Der manglede noget. Han kunde ikke forlange, at hans Venner besøgte ham i romerske Togaer, og selv hans egen Tjener nægtede haardnakket at iføre sig en romersk Slaves Klædebon. Helhedsvirkningen var utilfredsstillende selv fra et rent malerisk Synspunkt. Man kan ikke være en romersk Patricier paa Antonius' Tid, naar man lever i Piccadilly i Begyndelsen af det tyvende Aarhundrede. Alt, hvad man opnaar, er, at man gør det uhyggeligt for sine Venner og ødelægger Middagen for dem.

Unge Bute sagde, at han som Arkitekt selvfølgelig beun-

drede de gamle Mesterværker indenfor sin Kunst. Han beundrede Erechtheion, men Spurgeons Tabernakel i Old Kent Road, der var bygget efter samme Model, irriterede ham. Til et græsk Tempel hører en græsk Himmel og græske Piger. Han sagde, at selv Westminster Abbediet var ham en Torn i Øjet i Sæsonen. Præsten og Kordrengene i deres hvide Kjortler kunde gaa an, men Menigheden i Diplomatfrakker og Pariserhatte skurrede ifampt mod hans artistiske Sans.

Det slog mig, at der var en vis Mening i, hvad han sagde. Jeg besluttede ikke at sige noget til ham om, at jeg havde tænkt paa at sætte 1553 over min Indgangsdør.

Han sagde, at han ikke kunde forstaa denne Lidenskab for at lege Korsfarer eller Canterbury Pilgrim, som man træffer hos moderne Mennesker. En forhenværende Berliner Skotøjsfabrikant, som han kendte, havde nær ved Heidelberg bygget sig en Miniaturudgave af en romersk Borg. De spillede Billard i Fangekælderens, og paa Kejserens Fødselsdag afbrændte de Fyrværkeri fra Vagttaarnet.

Der var foregaaet en Forandring med denne unge Mand. Vi havde talt om andre Emner, og han havde været forlegen og ærbødig. Men drejede det sig om Mursten og Kalk, talte han myndigt som den, der véd Besked.

Jeg dristede mig til at sige et Par anerkendende Ord om Tudor Tidens Stil. Et Tudor Hus, sagde han, var god og passende Bolig for en Mand fra Tudor-Tiden — for den Mand, hvis Kone red bag ham paa en Paksadel, og som førte sin Korrespondance ved Hjælp af en Moserytter. Tudor Kaminen var bygget for Folk, der ikke vidste, hvad Kul var, og lod deres Kaminer om Rygningen. Et Hus, der saå komisk ud, naar en Auto holdt foran det, hvor den elektriske Klokke skurrede i ens Øren som et Bud fra en anden Tid, var et overstaaet Stadium, hævdede han.

Der var en vis Fornuft i, hvad han sagde. Jeg besluttede at tie stille med min Plan om at lave Skorstenspiberne gammeldags og sætte imiterede Gavle op, især da unge Bute syntes godt om Huset, som vi nu havde naaet.

„Der er da et godt Hus,“ sagde unge Bute. „Det er et Hus, som et moderne Hverdagsmenneske kan slaa sig ned i uden at føle sig som en fremmed fra en anden Tidsalder.“

Vi kom indenfor, og jeg viste ham, hvad jeg havde tænkt mig forandret — saadanne Ændringer, som jeg vidste vilde vinde hans Bifald. Det tog nogen Tid, og da vi saå paa Uret, var det sidste Tog til Byen gaaet. Vi havde endnu meget at tale om, og jeg foreslog, at han vendte med tilbage til Hytten og tog til Takke

for Natten. Jeg kunde sove i Dicks Rum og han faa mit. Jeg fortalte ham om Koen, men han sagde, at han kunde sove, hvor det skulde være, og kun vilde sætte Pris paa at laane en Nat-skjorte, og paa, at det ikke var for megen Ulejlighed for Frk. Robina. Jeg sagde, at det var netop det, Robina trængte til; en uventet Gæst vilde bidrage til hendes Uddannelse som Husholderske. Desuden, forklarede jeg, var det i Virkeligheden ligegyldigt, om det var til Ulejlighed for Robina eller ej.

„Ja, for Dem maaske,“ svarede han med et Smil. „Det bliver ikke Dem, der gør hende Ulejlighed.“

„Det gaar nok, unge Mand,“ sagde jeg. „Jeg tager hele Answeret paa mig.“

„Og jeg faar alle Ubehagelighederne,“ lo han.

Men, som jeg ogsaa forklarede ham det, det var i Virkeligheden ligegyldigt, hvem Robina var ubehagelig imod. Paa Tilbagevejen talte vi om Kvinder i Almindelighed. Jeg fortalte ham — som mit endelige Standpunkt i den Sag —, at jeg personlig var kommet til den Overbevisning, at man gjorde bedst i at behandle Kvinder som Børn. Han indrømmede, at det var en god Metode, men vilde gerne vide, hvordan man skulde forholde sig, naar det var dem, der behandlede én som et Barn.

Jeg kender et indtagende Ægtepar: de har været gift i næsten tyve Aar, og begge to forsikrer de én, at der aldrig har været et ondt Ord dem imellem. Han kalder hende „Den lille“, skønt hun mindst er seks Tommer højere end han, og bliver aldrig træt af at klappe hendes Haand eller knibe hende i Øret. Engang bad en Dame-Forsamling hende om at give dem sin Opskrift paa huslig Lykke — fortæller Lillemor. Hun sagde, at den Fejltagelse, de fleste Kvinder gjorde sig skyldig i, var, at de tog Mændene alt for alvorligt.

„De er ikke andet end store Børn, de kære Væsner,“ sagde hun leende.

Der er to Slags Kærlighed: den, der knæler og ser op, og den, der ser ned og klapper. Med Hensyn til Holdbarhed anbefaler jeg den sidstnævnte Vare.

Arkitekten i unge Bute var forduftet: paa vor Vej tilbage var han atter en forlegen, ung Mand. Jeg havde Haanden paa Dørgrebet, da han standsede mig.

„Er det ikke Bagdøren?“ spurgte han.

Det var det. Jeg havde ikke lagt Mærke til det.

„Tror De ikke, vi hellere maa gaa om til Hoveddøren?“ sagde han.

„Det er ligegyldigt —“ begyndte jeg.

Men han var forsvundet. Jeg fulgte saa efter ham, og vi traadte ind ad Hoveddøren. Robina stod ved Bordet og skrællede Kartofler.

„Jeg har Hr. Bute med tilbage,“ forklarede jeg. „Han bliver her i Nat.“

Og Robina sagde: „Hvis jeg nogensinde senere skal bo i en Bondehytte, saa skal der kun være én Dør.“ Hun tog sine Kartofler med sig og gik ovenpaa.

„Jeg vil da haabe, vi ikke kom til Ulejlighed,“ sagde unge Bute.

„Bryd Dem ikke om det,“ sagde jeg beroligende. „Selvfølgelig gjorde vi ikke det. I øvrigt er det mig ligegyldigt, om hun mener noget andet. Hun maa vænne sig til Ulejlighed; det er en Del af Livets Lære.“

Jeg førte ham ovenpaa for at vise ham hans Værelse og tage mine egne Sager ud af det. Dørene til de to Sovekamre var lige overfor hinanden. Jeg tog fejl og aabnede den forkerte Dør. Robina sad paa Sengen, stadig kartoffelskrællende.

Jeg forklarede, at vi havde taget fejl. Robina sagde, at det gjorde ikke det fjerneste, og tog Kartoflerne med sig ned igen. Jeg så ud ad Vinduet og opdagede hende paa Vej mod Skoven. Hun havde Kartoflerne med.

„Gid vi dog ikke havde aabnet den forkerte Dør,“ stønnede unge Bute.

„Det er dog Pokkers, saa De er anstrengende!“ sagde jeg. „Se dog humoristisk paa det. Det er helt grinagtigt, naar man tænker over det. Hvor den arme Pige end gaar hen for i Fred og Ro at skrælle sine Kartofler, kommer vi brasende ind til hende. Nu burde vi gaa en Tur i Skoven. Det er en køn, lille Skov. Vi kunde sige, at vi var kommet for at plukke vilde Blomster til Middagsbordet.“

Men jeg kunde ikke overtale ham. Han sagde, at han skulde skrive Breve og gerne vilde have Lov at blive paa sit Værelse indtil Middag.

Dick og Veronica kom lidt senere. Dick havde været ovre hos Hr. St. Leonard for at træffe Aftale om sin Undervisning i Landbrug. Han sagde, at jeg sikkert vilde synes om den gamle Mand, der slet ikke lignede en Bonde. Han hjemførte Veronica i sjældent godt Humør; hun havde truffet et Æsel og forelsket sig i det. Dick betroede mig, at han, uden at love noget, havde ladet Veronica ane, at hvis hun kun i længere Tid kunde være artig og sød, var det ikke umuligt, at de kunde faa mig til at købe det til hende. Det var et kraftigt, lille Dyr, som man kunde

faa Nytte af. I hvert Fald vilde det give Veronicas Tilværelse et Formaal — noget at kæmpe for — hvilket var akkurat, hvad hun trængte til. Han er en betænksom Fyr sommetider, samme Dick.

Middagen var mere vellykket, end jeg havde turdet haabe. Robinas Kogekunst overraskede mig. Jeg havde forberedt unge Bute paa, at han maaske kom til at betragte sin Middag som en Slags Spøg snarere end som et Maaltid, og var selv forberedt paa det samme. Min Skuffelse var behagelig. Det er altid nemt nok at tænke sig til en komisk Middag.

Jeg spiste engang hos et nygift Par, der lige var kommet hjem fra Bryllupsrejsen. Vi skulde have sat os til Bords Klokken otte; i Stedet for begyndte vi Maaltidet Klokken halv elleve. Kokkepigen var begyndt at pimpe om Formiddagen; Klokken syv var hun maalløs. Fruen havde opgivet Haabet en Kvart i otte og selv lavet Maden. De andre Gæster fik Medfølelse, men jeg blev gratuleret.

„Han vil skrive noget vældig morsomt om denne Middag,“ sagde de.

Man skulde tro, at Kokkepigen havde drukkert sig fuld bare for at glæde mig. Jeg har aldrig været i Stand til at skrive noget morsomt om den Middag; jeg bliver nedtrykt bare ved at tænke paa den.

Vi sluttede af med et let, koldt Bord og en Kop fortrinlig Kaffe, som Robina lavede paa et Spritapparat, mens Dick og Veronica tog af Bordet. Det var et af de fornøjeligste Maaltider, jeg har haft, og det kostede mig nøjagtig 6 sh. 4 d. for os fem, hvis Robinas Regnskab da ellers er paalideligt. Da der ingen Tjenestefolk var, talte vi utvungent og havde det rart. Engang ved en Middag begyndte jeg paa en god Historie om en Skotte, da min Vært bragte mig til Tavshed ved et Blik. Han var en venlig Mand og havde hørt Historien før. Senere, ved Valnødderne, forklarede han mig, at hans Stuepige var Skotte og temmelig ømfintligh. Samtalen kom ind paa Home Rule, og atter bragte vor Vært os til Tavshed. Det lod til, at hans Tjener var Irlænder og fanatisk Tilhænger af Parnell. Nogle Mennesker kan snakke, som om Tjenestefolk var Serveringsmaskiner, men for mig er de menneskelige Væsner, og deres Nærværelse hæmmer mig. Jeg véd, at mine Gæster ikke har hørt Historien før, og af sit Kød og Blod venter man dog en vis Selvopofrelse. Men jeg har saa ondt af Pigen, der varter op; hun maa have hørt den en halv Snes Gange. Jeg kan da virkelig ikke pine hende yderligere.

Efter Middagen skubbede vi Bordet ind i en Krog, og Dick frembragte en Slags Vals paa Robinas Mandolin. Det var Aar siden, jeg havde danset, men Veronica sagde, at hun hellere vilde danse med mig, end med nogen af de „Labanter“, som Danse-lærerinderne generede hende med. Jeg har ligefrem Lyst til at genoptage det. En Mand er nu alligevel kun saa gammel, som han føler sig.

Det viste sig, at unge Bute var en glimrende Danser; han kunde endog danse baglænds og avet om, hvilket er en Fordel i et Værelse paa syv Fod Gange syv. Robina betroede mig senere, at mens han dansede, kunde hun lige akkurat holde ham ud. Jeg kan i øvrigt ikke se den fjerneste Mening i Robinas Indvendinger imod ham. Han er ikke smuk, men han ser godt ud, kønt Drengensigt, og har et behageligt Smil. Robina siger, at det er hans Smil, der irriterer hende. Dick er enig med mig i, at der er Fornuft i ham, og Veronica, der ikke lader sig henrive til overilet Ros, betragter hans Fremstilling af en Indianer, død og levende, som den fineste Skuespilkunst, hun endnu har været ude for. Vi afsluttede Aftenen med en lille Sang. Omfanget af Dicks Repertoire overraskede mig; han har øjensynlig ikke været slet saa doven i Cambridge, som vi har troet. Unge Bute er i Besiddelse af en ret fyldig Baryton. Ved Halvtolvtiden kom vi i Tanker om, at Veronica burde have været i Seng Klokken otte. Vi var allesammen overraskede ved at opdage, hvor sent det var blevet.

„Hvorfor kan vi ikke altid bo i en Hytte og gøre akkurat, som vi har Lyst til? Det er meget morsommere,“ sagde Veronica, da jeg kyssede hende til Godnat.

„Fordi de fleste af os er Idioter, Veronica,“ svarede jeg.

V.

Jeg gik ud næste Formiddag for at aflægge Visit hos St. Leonard. Tæt ved Huset mødte jeg unge Hopkins til Hest. Han svingede en Høtyv over sit Hoved og deklamerede „Den lille Brigades Angreb“. Hesten så ud til at more sig. Han fortalte mig, at jeg vilde finde „den Gamle“ ved Staldene. St. Leonard er i øvrigt ingen „gammel Mand“. Dick maa have set ham i et uheldigt Lys. Jeg vilde kalde ham en Mand i sin bedste Alder, lidt ældre end jeg selv, men ikke nævneværdigt. Dick havde derimod Ret i, at han ikke lignede en Bonde. For det første lyder „Hubert St. Leonard“ ikke bondeagtigt. Man kan tænke sig, at

en Mand ved det Navn skriver Bøger om Landbrug baserede paa egne Teorier. Men man kan vanskeligt tænke sig, at noget vilde gro for ham. Han ser heller ikke ud som en Agerdyrker. Det er umuligt nøjere at præcisere, hvad det er, men der er noget ved en Bonde, der straks siger én, at han *er* Bonde. Bonden har sin egen Maade at læne sig mod et Gærde paa. Der er ikke saa mange Maader at læne sig mod et Gærde paa. Jeg har prøvet alle dem, jeg kunde finde paa, men ingen af dem var helt den rigtige. Saadan noget maa være medfødt. Bonden har en Evne til at stille sig paa ét Ben og se efter noget, der ikke er der. Det lyder meget ligetil, men der er noget mystisk ved det. Han har aldrig ventet, at det skulde være der. Han er slet ikke overrasket, fordi det ikke er der. Det er én af de Ting, der burde være og ikke er. Bondens Liv er opfyldt af den Slags. Lidelse reduceret til en Videnskab er, hvad Bonden repræsenterer. Hele sit Liv er han den gode Mand, der kæmper mod sin onde Skæbne. Intet fjører sig rigtigt for ham. Han synes ikke at være født paa den rette Klode. Forsynet mener det godt nok, men det har ikke Forstand paa Landbrug. Det gør sit Bedste, antager han; at det er et født Kludderhoved, kan det jo ikke gøre for. Hvis Forsynet blot kunde stige ned en Maanedes Tid eller to og tage et Kursus i praktisk Agerdyrkning, vilde det maaske hjælpe paa Tingene; men da det nu engang er umuligt, er der ikke mere at sige om den Ting. Af sine Samtaler med Bønder faar man det Indtryk af Forsynet, at det er en velmenende Dilettant, der er anbragt i en Stilling, som det ikke er i Stand til at udfylde.

„Regn,“ siger Forsynet, „de vil have Regn. Hvor har jeg gjort af den Regn?“

Det finder Regnen og sætter den i Gang og er tilfreds med sig selv, indtil en omflakkende Aand standser paa sin Vej og spydig spørger den, hvad det egentlig er, det foretager sig.

„Jeg regner,“ forklarer Forsynet. „De vilde have Regn — de her Bønder, du véd nok.“

„De har vist faaet nok nu for lange Tider,“ svarer Aanden. „De er druknede i deres Senge, inden du bliver færdig.“

„Aa, sig ikke det,“ siger Forsynet.

„Se bare selv efter, hvis du ikke tror mig,“ siger Aanden. „Du har igen ødelagt Høsten, du har fordærvet Frugten, og selv Roerne har du raadnet. Kan du da aldrig blive klog af Skade?“

„Det er saa vanskeligt at regulere saadan noget helt tilfredsstillende,“ siger Forsynet.

„Det lader til at være svært — for dig,“ bemærker Aanden. „Men hvis jeg var dig, vilde jeg i hvert Fald holde op med at

regne. Hvis det er dig umuligt, saa giv dem dog Tid til at bygge en ny Noahs Ark.“ Og den omflakkende Aand slentrer videre.

„Der ser jo lidt vaadt ud dernede, nu jeg tænker over det,“ siger Forsynet og kigger ud over Kanten af sin Stjerne. „Jeg maa vist hellere lukke op for det gode Vejr.“

Det gør det saa; giver sig til at „klare op“, som det kalder det; og med en Følelse af, at det nu virkelig har optraadt som et Forsyn, lægger det sig mageligt til Hvile. Det vækkes brat ved, at den omflakkende Aand kommer tilbage.

„Været dernede igen?“ spørger det ham venligt.

„Kommer lige dernede fra,“ siger den omflakkende Aand.

„Kønt, lille Sted?“ siger Forsynet. „Der er tørt og hyggeligt dernede nu, er der ikke?“

„Du har truffet det,“ svarer Aanden. „Tørt er Ordet. Floderne er udtørrede, Brøndene er tomme, Kvæget dør og Græsset visner. Og hvad Høsten angaar, saa bliver der slet ingen Høst de næste Par Aar. Ja, vist saa! Der er tørt nok dernede.“

Saa brister Forsynet i Graad. „Men du foreslog jo selv lidt godt Vejr.“

„Det gjorde jeg,“ svarer Aanden. „Derimod foreslog jeg ikke seks Maaneders Tørke med Termometret paa 28 Grader Reaumur i Skyggen. Det lader ikke til, at der er sund Sans skabt i dig.“

„Gid dog det Arbejde var blevet givet til en anden,“ siger Forsynet.

„Det er du ikke den eneste, der ønsker,“ siger Aanden brutalt.

„Jeg gør, hvad jeg kan,“ klynker Forsynet og tørrer sine Øjne med Vingerne. „Jeg egner mig bare ikke til det.“

„Det er det sandeste, du længe har sagt,“ gensvarer Aanden.

„Jeg anstrenger mig virkelig — ingen kunde anstrenge sig mere,“ klager Forsynet. „Alt, hvad jeg foretager mig, er forkert, selv om det er gjort i den bedste Mening.“

„Det, du trænger til, er lidt mindre Entusiasme og lidt mere sund Sans i Stedet for. Du bliver ophidset, og saa taber du Hovedet,“ siger Aanden. „Naar du sender Regn, saa er der ti Chancer mod én for, at du sender den paa et galt Tidspunkt. Du holder paa dit Solskin — lige som en daarlig Whistspiller holder paa Trumferne — indtil det ikke er noget værd, og saa farer du ud med det altsammen paa én Gang.“

„Jeg vil prøve igen,“ siger Forsynet. „Jeg vil gøre mig rigtig Umage, vil jeg.“

„Du har ikke bestilt andet i al den Tid, jeg har kendt dig,“ si-

ger Aanden skaanselsløst. „Det er ikke det, at du ikke gør, hvad du kan. Du har bare ikke Forstand til det. Hvorfor køber du dig ikke en Almanak?“

Den omflakkende Aand siger Farvel og gaar. Forsynet siger til sig selv, at det maa se at faa anskaffet den Almanak. Det slaar en Knude paa sit Lommetørklæde. Det kan det ikke gøre for; saadan er det nu engang skabt. Det glemmer fuldstændig, hvad den Knude betyder. Tror, at den skal minde det om at sende Frost i Maj eller Novembertaage i August. For at være paa den sikre Side sender det begge Dele. Bonden gider ikke engang være arrig paa det mere, han erkender sørgmodigt, at Sorg og Modgang altsaa maa være godt for hans udødelige Sjæl og vandrer gudhengivent videre paa sin Vej mod Falliten.

Hubert St. Leonard, til Gaarden Windrush Bottom, viste sig at være en bekymret udseende Herre. Han banker paa sit Barometer og haaber og frygter, uden endnu at vide, at alle Ting er blevet ordnede til hans værste. Det vil vare Aar, inden hans Aand er blevet nedstemt til den rolige Haabløshed, der er Bonden særegen. Han er høj og mager, med et følsomt, bevægeligt Ansigt, og har den mærkelige Vane nu og da at gribe sig om Hovedet med begge Hænder som for at forvisse sig om, at det endnu er der. Da jeg traf ham, skulde han netop ud paa sin Runde, og jeg gik med. Han fortalte mig, at han ikke altid havde været Landmand. Indtil for et Par Aar siden var han Veksellerer. Men han havde altid hadet sit Kontor, og da han havde sparet lidt sammen, besluttede han, da han blev fyrrer, at tillade sig den sjældne Luksus at leve sit eget Liv. Jeg spurgte ham, om han havde fundet Landbruget rentabelt. Han sagde:

„Her, som overalt, afhænger det af den Pris, man vurderer sig selv til. Hvad mener De, som uhildet Mand, at jeg fortjener at have i aarlig Indtægt?“

Det var et ubehageligt Spørgsmaal at svare paa.

„De er bange for, at De fornærmer mig, hvis De sagde Deres Mening,“ tilføjede han. „Godt. Lad os, for at forklare min Teori, tage Dem i Stedet for mig. Jeg har læst alle Deres Bøger og synes om dem. Som Deres Beundrer vilde jeg vurdere Dem til fem Hundrede Pund om Aaret. De tjener maaske to Tusind og mener, at De er fem værd.“

Det lune Smil, hvormed han holdt sin Tale, afvæbnede mig.

„De fleste Mennesker overkapitaliserer sig,“ vedblev han. „John Smith, der ærligt og redeligt er værd hundrede Pund om Aaret, gør Krav paa at være det dobbelte værd. Resultat: Vanskeligheder med at indtjene Dividenden, Overarbejde, for mange

Bekymringer, stadig Frygt for at blive udslidt. Nu er der noget i Deres Værker, der lader mig ane, at De vilde være lykkeligere ved at tjene fem Hundrede om Aaret, end De nogensinde kan blive ved at tjene to Tusind. For at betale Deres Dividende — tjene Deres to Tusind — maa De udføre Arbejde, som det ikke giver Dem nogen Fornøjelse at lave. Var De tilfreds med fem Hundrede, kunde De indskrænke Dem til kun at lave det Arbejde, der morede Dem. De maa erindre, at vi ikke lever i en ideel Verden. I den ideelle Verden vilde Tænkeren være mere værd end en Spøgefugl. I den ideelle Verden vilde Landmanden være mere værd end en Veksellerer. Da jeg foretog Forandringen, maatte jeg nedskrive mig selv. Jeg tjener færre Penge, men faar mere Glæde ud af Tilværelsen. Tidligere havde jeg Raad til Champagne, men der var altid Vrøvl med min Lever, saa jeg turde ikke drikke den. Nu kan jeg ikke købe Champagne, men jeg har Glæde af mit Øl. Det er min Idé, at vi alle har Krav paa at blive lønnede efter vor Markedsværdi, hverken mere eller mindre. Man kan tage det hele i Kontanter. Det gjorde jeg tidligere. Eller man kan tage færre Kontanter og mere Livsglæde — og det er, hvad jeg gør nu.“

„Det er en sand Fornøjelse at træffe en Filosof,“ sagde jeg. „Man hører selvfølgelig om den Slags Mennesker; men jeg var kommet til den Tro, at de var uddøde.“

„Folk ler ad Filosofi,“ sagde han. „Hvorfor har jeg aldrig kunnet forstaa. Det er den Kunst at leve et frit, fredeligt og lykkeligt Liv. Jeg vilde give Halvdelen af den Levetid, der endnu er mig beskaaret, for at være Filosof.“

„Jeg ler ikke ad Filosofi,“ sagde jeg. „Jeg troede virkelig, at De var Filosof. Det fik jeg ud af det, De sagde.“

„Hvad jeg sagde!“ svarede han. „Tale kan vi allesammen. Som De just sagde, taler jeg som en Filosof.“

„Men De ikke blot taler,“ indvendte jeg. „De handler som en Filosof. At opofre sin Indtægt for den Glæde at kunne leve sit eget Liv! Det er en Filosofs Maade at tage Tingene paa.“

Jeg vilde gerne holde ham i godt Lune. Jeg havde tre Ting at tale med ham om: Koen, Æslet og Dick.

„Nej, det er ikke,“ svarede han. „En Filosof var blevet ved med at være Veksellerer og havde været lige lykkelig for det. Filosofi har intet med de ydre Forhold at gøre. Man kan anbringe en Filosof, hvor det skal være. Man kan pludselig fortælle ham, at han er Kejser, eller give ham Tugthusstraf paa Livstid. Han bliver ved med at være Filosof, akkurat som om ingenting var hændet ham. Vi har en gammel Hankat. Børnene

gør Livet til en Plage for den. Det synes ikke at genere Katten. De lukker den inde i Klaveret, for at den skal lave Spektakel og skræmme Folk. Den laver ikke Spektakler; den lægger sig til at sove. Naar én eller anden en Time senere aabner Klaveret, ligger den udstrakt paa Klaviaturet og spinder. De klæder den ud i den Lilles Tøj og kører om med den i Barnevognen — den ligger roligt og fornøjet, ser paa Landskabet, nyder den friske Luft. De haler af Sted med den ved Halen. Naar man ser den svinge sagte frem og tilbage med Hovedet nedad, skulde man tro, den var dem taknemlig for den nye Oplevelse, de skaffede den. Tilsyneladende betragter den alt, hvad der hænder den, som nyttige Erfaringer. Sidste Vinter mistede den et Ben i en Fælde: nu humper den muntert af paa tre. Synes at være ret fornøjet med at være blevet af med det fjerde — saa har den ét mindre at vaske. Den Kat er den sande Filosof; den er lykkelig, naar der er sket noget, lige meget hvad det er, og lige saa lykkelig, naar der intet sker.“

Jeg opdagede, at jeg begyndte at blive irriteret. Jeg kender en Mand, det er umuligt at blive uenig med. Mænd i Klubben — nye Medlemmer — er blevet lokkede til Væddemaal om, at de kunde blive uenige med ham om et eller andet Spørgsmaal under Solen. De forbander det ene politiske Parti efter det andet, og han trykker deres Haand, stum af overvældende Sympati for deres hastigt skiftende Meninger. Jeg har selv talt med ham et Kvarters Tid og kom til det Resultat, at han blot vilde have Fred for enhver Pris. Det er ingen ilde Sport at samle et halvt Dusin og sludre med ham. Ved slige Lejligheder minder han om Familiehunden, som seks Mennesker samtidig kalder paa fra forskellige Hjørner af Huset. Han vil helst hen til dem allesammen paa én Gang.

Jeg følte, at jeg maatte se at forstaa denne Mand; ellers fik jeg Ærgrelser af Bekendtskabet.

„Vi skal være Naboer,“ sagde jeg, „og jeg tror nærmest, jeg kommer til at synes om Dem. Det vil sige, hvis jeg kan blive klar paa Dem. De begynder med en Lovtale over Filosofien: jeg giver Dem skyndsomst min Tilslutning. Det er en ædel Videnskab. Naar min yngste Datter er blevet voksen, naar den anden er blevet fornuftig, naar Dick kan klare sig selv, og det britiske Publikum lærer at sætte Pris paa god Literatur, saa haaber jeg, at jeg selv faar Stunder til at blive et Stykke af en Filosof. Men inden jeg faar Tid til at udvikle mit Syn paa Sagen, har De allerede ændret Deres og sammenligner Filosofen

med en gammel Hankat, der nærmest gør Indtryk af at være lidt aandssvag. Ærlig talt: hvad er De?"

„En Taabe," svarede han omgaaende. „En overmaade ulykkelig Taabe. Jeg har et filosofisk Sind, forenet med en usædvanlig udviklet Pirrelighed. Min Filosoferen lærer mig at skamme mig over min Pirrelighed, og min Pirrelighed fortæller mig, at min Filosoferen er det mest forbandede Ævl. Filosofen i mig siger, at det er ligegyldigt, om Tvillingerne falder i Brønden. Det er ingen dyb Brønd; det er ikke første Gang, de er faldet i den — det vil ikke blive den sidste. Saadan noget hænder — Filosofen smiler blot. Mennesket i mig kalder Filosofen en Kraftidiot, fordi han kalder noget ligegyldigt, der er alt andet end ligegyldigt. Folkene maa kaldes fra deres Arbejde for at hale dem op. Vi bliver allesammen vaade. Jeg bliver vaad og ophidset, og det virker altid paa min Lever. Børnenes Klæder bliver komplet ødelagte. Gid Fanden havde dem" — Blodet steg ham til Hovedet — „de bryder sig aldrig om at komme Brønden nær, naar de ikke har deres bedste Klæder paa. Andre Dage finder de paa at holde sig inde og læse „Martyrernes Bog". Der er noget uhyggeligt ved Tvillinger. Hvad ligger det i? Hvorfor skal Tvillinger være værre end andre Børn? Det almindelige Barn er ingen Engel, det skal Himlen vide. Se for Eksempel de Støvler, jeg gaar med. Se rigtig paa dem. — Jeg har haft dem i over to Aar. Jeg traver to en halv Mil om Dagen med dem; de har været gennemblødt mindst hundrede Gange. Men naar man køber et Par Støvler til en Dreng — —"

„Hvorfor dækker De ikke Brønden til?" indskød jeg.

„Dèr har vi det igen," svarede han. „Filosofen i mig — det fornuftige Menneske — siger: „Hvad Nytte er den Brønd til? Der er ikke andet end Dynd og Møg i den. Der er altid nogen, der falder i den — hvis det ikke er Børnene, er det Grisen. Hvorfor ikke blive af med den?"

„Det lader til at være en god Idé," bemærkede jeg.

„Det er det," indrømmede han. „Intet levende Menneske har mere sund Fornuft end jeg, hvis jeg bare selv kunde følge den. Véd De, hvorfor jeg ikke fylder den Brønd til? Fordi min Kone sagde, at jeg vilde blive nødt til det. Det var det første, hun sagde, da hun så den. Hun siger det igen, hver Gang nogen falder i den. „Hvis du blot vilde følge mit Raad" — De kender Rumlen. Intet irriterer mig mere end Folk, der siger: „Sagde jeg det ikke nok." Det er en malerisk gammel Ruin af en Brønd; der skal være Spøgelser i den. De er vist skræmt langt

bort. Hvilken Nymfe med Selvagtelse vilde spørge i en Brønd, der altid er fuld af Grise eller Tvillinger?"

Han lo, men inden jeg kunde le med, var han vred igen.

„Skulde jeg ødelægge en historisk, gammel Brød, der er en Pryd for Haven, bare fordi de Idioter ikke kan sørge for at holde Laagen lukket? Og hvad Børnene angaar, saa trænger de kun til et ordentligt Lag Tærsk, og en af de allerførste Dage — —“

En Stemme raabte til os om at standse og afbrød ham.

„Jeg er paa min Runde. Jeg kan ikke komme,“ raabte han tilbage.

„Men det maa du,“ forklarede Stemmen.

Han vendte sig saa brat, at han næsten stødte mig omkuld. „Gid Fanden havde dem allesammen!“ sagde han. „Hvorfor kan de ikke lære at rette sig efter Skemaet? Der er intet System i Tingene her. Det er det, der ødelægger Landbruget — Mangel paa System.“

Han blev ved med at brumme, mens vi gik tilbage. Halvvejs over Marken mødte vi Stemmens Indehaver. Det var et behageligt udseende Pigebarn, ikke egentlig køn — ikke den Slags, man vender sig efter paa Gaden — men dog saadan, at man nok kunde lide at blive ved med at se paa hende, naar man først havde faaet Øje paa hende. St. Leonard præsenterede hende som sin ældste Datter, Janie, og forklarede hende, at hvis hun blot gad se efter, saa vilde hun bag Døren i Arbejdsværelset finde et Skema — —“

„Efter hvilket du i Øjeblikket burde være henne ved Maskinerne,“ svarede Frøken Janie smilende. „Og det er netop dør, jeg vil have dig hen.“

„Hvad er Klokken?“ spurgte han og følte i sin Vestelomme efter et Ur, der viste sig ikke at være der.

„Et Kvarter i elleve,“ sagde jeg.

Han tog sig om Hovedet med begge Hænder. „Du gode Gud!“ udbrød han. „Det siger De ikke!“

Den nye Selvbinder var lige kommet, fortalte Frk. Janie. Hun vilde have, at Faderen så den efter, inden Mændene tog tilbage. „Ellers,“ forklarede hun, „vil gamle Wilkins paastaa, at der ikke var noget i Vejen med den, da han afleverede den, og saa har vi ikke noget at skulle have sagt.“

Vi begav os tilbage mod Huset.

„For at tale om noget andet,“ sagde jeg, „saa var der tre Ting, jeg gerne vilde have afgjort med Dem. Først og fremmest er der den Ko.“

„Aa, ja, Koen,“ sagde St. Leonard. Han vendte sig mod Datteren. „Det var Maud, var det ikke?“

„Nej,“ svarede hun, „det var Susie.“

„Det var den,“ sagde jeg, „der brøler hele Natten og tre Fjerdedele af Dagen. Deres Dreng, Hopkins, tror, at den er ked af noget.“

„Stakkels Dyr!“ sagde St. Leonard. „Vi tog Kalven fra den — naar var det, vi tog Kalven fra den?“ spurgte han Janie.

„I Torsdags,“ svarede Janie. „Den Morgen, vi sendte den over.“

„De føler det saa stærkt i Begyndelsen,“ sagde St. Leonard medfølende.

„Det lyder maaske kynisk,“ sagde jeg, „men jeg stod og tænkte paa, om De ikke tilfældig skulde have én, der ikke føler det slet saa stærkt. Saadan noget i Retning af en mondæn Ko, der ikke bryder sig om at faa Børn og kun er glad ved at blive af med dem?“

Frk. Janie smilte. Naar hun smilte, følte man, at man vilde gøre meget for at se hende smile igen.

„Men hvorfor har De den ikke oppe ved Deres Hus, i Løsgangen?“ foreslog hun. „Saa kunde De faa Mælken bragt ned. Dér er et udmærket Staldskur og det er kun en Fjerdingsvej herfra.“

Det slog mig, at der var en vis Fornuft i den Idé. Det havde jeg ikke tænkt paa. Jeg spurgte St. Leonard, hvad jeg skyldte ham for Koen. Han spurgte Frk. Janie, og hun sagde 16 Pund. Jeg havde modtaget gode Raad til Brug ved Handler med Landmænd; man maatte altid tinge om Prisen, men der var noget i Frk. Janies Tonefald, der sagde mig, at naar hun sagde 16 Pund, saa mente hun ogsaa 16 Pund. Jeg begyndte at se lysere paa Hubert St. Leonards Fremtid som Landmand.

„Godt,“ sagde jeg, „saa betragter vi Kospørgsmaalet som afgjort.“

Jeg gjorde en Optegnelse: „Ko, 16 Pund. Faa Kostalden gjort i Stand og købe en af de her store Mælkespande paa Hjul.“

„De har vel ikke Brug for Mælk?“ sagde jeg til Frk. Janie. „Susie lader til at kunne præstere sine 10 Kander pr. Dag. Jeg er bange, vi bliver for fede, hvis vi drikker alt det selv.“

„Saa meget, De kan afstaa, til 2½ Penny pr. Kande, frit i Hus,“ svarede Frk. Janie.

Jeg noterede ogsaa det. „De kender vel ikke en flink Dreng?“ spurgte jeg Frk. Janie.

„Hvad siger De til unge Hopkins?“ foreslog hendes Fader.

„Det eneste mandlige Væsen paa Gaarden, — med Undtagelse af dig, selvfølgelig, kære Far — der er i Besiddelse af sundt Fornuft,“ sagde Frk. Janie. „Han kan ikke faa Hopkins.“

„Den eneste Fejl, jeg har fundet hos Hopkins,“ sagde St. Leonard, „er, at han taler for meget.“

„Jeg vilde jo nok foretrække en Dreng fra Landet,“ sagde jeg. „Jeg er kommet herved for at være paa Landet. Naar Hopkins er i Farvandet, kan jeg slet ikke faa det landlige frem. Jeg vilde sætte mere Pris paa noget, der havde mere af Landets simple Enfold over sig.“

„Jeg tror nok, jeg forstaar Dem,“ sagde Frk. Janie med et Smil. „Er De nogenlunde rolig og overbærende anlagt?“

„Som Regel kan jeg indskrænke mig til blid Spot,“ sagde jeg. „Det morer mig, og saa vidt jeg har kunnet konstatere det, gør det andre hverken Skade eller Gavn.“

„Jeg skal nok sende Dem en Dreng,“ lovede Frk. Janie.

Jeg takkede hende. „Saa kommer vi til Æslet.“

„Nathaniel,“ forklarede Frk. Janie som Svar saa Faderens spørgende Blik. „Vi har egentlig ikke Brug for det.“

„Janie,“ sagde Hr. St. Leonard i en myndig Tone. „Det er mig en Nødvendighed at være ærlig.“

„Ja, jeg vilde ogsaa være ærlig,“ svarede Frk. Janie stødt.

„Min Datter Veronica har ladet mig forstaa,“ sagde jeg, „at det vil betegne Indgangen til et nyt og bedre Liv for hende, hvis jeg køber dette Æsel til hende. Jeg tillægger ikke Sagen mere Betydning, end der tilkommer den, men man kan aldrig vide. De Indflydelser, der bidrager til at reformere Menneskets Karakter, er ofte sælsomme og uventede. I hvert Fald forekommer det mig urigtigt ikke at benytte enhver Chance. Desuden har jeg tænkt mig, at et Æsel kunde gøre Nytte i Haven.“

„Han har levet paa min Bekostning i snart to Aar,“ svarede St. Leonard. „Jeg kan saa sandt ikke mærke, at han har forbedret mine Børn i moralsk Henseende. Jeg kan naturligvis ikke vide, om han kunde virke paa Deres. Men naar De taler om at gøre Nytte i en Have —“

„Han kan trække en Kærre,“ afbrød Frk. Janie.

„Ja, saa længe én gaar ved Siden af ham og fodrer ham med Gulerødder. Vi prøvede med at fastgøre en Gulerod seks Tommer foran hans Mule. Paa Billederne fungerer det Middel fortrinligt; ham fik det bare til at slaa bagud.“

„Du véd godt,“ vedblev han med stigende Forbitrelse, „at sidste Gang, din Mor kørte ud med ham, brugte hun alle Gulerød-

derne paa Udvejen, saa baade han og Kærren maatte trækkes hjem af en Hest.“

Vi var naaet ind i Gaarden. Nathaniel stod med Hovedet hængende over den nedre lukkede Halvdør til Stalden. Jeg lagde Mærke til Lighedspunkter mellem ham og Veronica: Det var den samme Resignation, det samme Udtryk af miskendt Dyd. Hans Øjne havde det samme vémodigt længselsfulde Udtryk, man finder hos Veronica, naar hun stirrer mod den dalende Sol, mens man raaber paa hende fra alle Kanter, for at hun skal komme og rydde op efter sig. Frk. Janie bøjede sig over ham og bad ham om et Kys. Han tilstod det, men med et blidt bebrejdende Udtryk, der ligesom sagde: „Hvorfor kaldte du mig tilbage til Jordelivet igen?“

Det gjorde mig ond paa ham. Jeg havde haft Uret i ikke at finde Frk. Janie køn. Hendes Skønhed er af den Art, der ved selve sin Fuldkommenhed unddrager sig Opmærksomheden. Det er det ekscentriske, det uharmoniske, der drager Blikket til sig. Harmonien maa man vænne sig til.

Frk. Janie hævdede Hovedet og tørrede sin Kind. „Jeg tror, man kunde lære det Æsel, hvad det skulde være,“ sagde hun.

Øjensynlig betragtede hun Beredvillighed til at kysse hende som et Tegn paa usædvanlig Elskværdighed.

„Undtagen at arbejde,“ bemærkede hendes Fader. „Jeg skal sige Dem, hvad jeg vil gøre,“ sagde han. „Hvis De vil tage det Æsel fra mig og love ikke at sende det tilbage, ja, saa maa De have det.“

„For ingenting?“ spurgte Janie vémodigt.

„For ingenting,“ erklærede hendes Fader. „Og hvis du gør Vrøvl, saa lader jeg Kærren gaa med for det samme.“

Frk. Janie sukkede og trak paa Skuldrene. Det blev aftalt, at Hopkins skulde overlevere mig Nathaniel engang i Løbet af den næste Dag. Det viste sig, at Hopkins var det eneste Menneske paa Gaarden, der kunde faa Æslet til at flytte sig.

„Jeg véd ikke, hvad det ligger i,“ sagde St. Leonard. „Han maa have sin egen Maade at køre det paa.“

„Og nu,“ sagde jeg, „er der kun Dick tilbage.“

„Den unge Mand, der var her i Gaar?“ spurgte St. Leonard.

„En køn Fyr.“

„Han er en flink Dreng,“ sagde jeg. „Jeg tror virkelig ikke, jeg kender en flinkere Dreng end Dick; og han er opvakt, naar man lærer ham at kende. Han har, saa vidt jeg kan se, kun én Fejl: jeg kan ikke faa ham til at bestille noget.“

Frk. Janie smilede. Jeg spurgte hende hvorfor.

„Jeg tænkte paa, at han og Nathaniel lader til at ligne hinanden ikke saa lidt,“ svarede hun.

Det var sandt. Det havde jeg ikke tænkt paa.

„Fejlen er vor egen,“ sagde St. Leonard. „Vi gaar ud fra, at hver eneste Dreng er en født Professor, og hver eneste Pige et musikalsk Geni. Vi sender vore Sønner ud for at proppe sig med Græsk og Latin og lader over Døtre tampe Klaveret. I ni Tilfælde af ti er det ren Tidsspilde. Man sendte mig til Cambridge og sagde, jeg var doven. Jeg var ikke doven. Jeg vilde bare være Landmand. Hvis opvakte Dreng lærte Landbrug som Forretning, saa kunde Landbrug betale sig. I den sunde Fornufts Navn — —“

„Jeg er tilbøjelig til at være enig med Dem,“ afbrød jeg. „Jeg vilde i hvert Fald hellere se Dick som en god Landmand end som en tredie Rangs Sagfører. Han tror, at Landbruget vil interessere ham. Der er ti Uger til, at han behøver at være i Cambridge igen; Tid nok til at gøre Forsøget. Vil De tage ham som Elev?“

St. Leonard greb om sit Hoved med begge Hænder og holdt godt fast paa det. „Hvis jeg gaar ind paa det,“ sagde han, „saa maa jeg jo være ærlig. Det er mig en Nødvendighed.“

Atter saå jeg det vémodige Udtryk i Janies Øjne.

„Denne Gang er det vist min Tur at være ærlig,“ sagde jeg. „Jeg har faaet Æslet for ingenting, men jeg forlanger bestemt at komme til at betale for Dick. De venter paa Dem med den nye Selvbinder. Jeg kan aftale Betingelserne med Frk. Janie.“

Han betragtede os begge mistænksomt.

„Jeg lover at være ærlig,“ sagde Frk. Janie leende.

„Hvis det er mere end jeg er værd, saa sender jeg ham hjem igen,“ sagde han. „Mine Teorier — —“

Han snublede over en Gris, der i Henhold til Skemaet ikke burde være der. De forsvandt hastigt sammen, Grisen i Spidsen, begge hylende.

Frk. Janie sagde, hun vilde vise mig en Genvej over Markerne. Vi kunde tale om Tingene imens. En Tid lang vandrede vi af Sted i Tavshed.

„De maa ikke tro, at jeg holder af altid at være den, der tænker paa Pengespørgsmaalet,“ sagde hun. „Det kan meget ofte være generende. Men én maa jo gøre det, og Far, ja, han — —“

Jeg saå paa hende. Hendes Skønhed er af den Art, som et Anstrøg af Vémod giver forøget Charme.

„Hvor gammel er De?“ spurgte jeg.

„Jeg bliver tyve,“ svarede hun.

„Jeg troede, De var ældre,“ sagde jeg.

„Det gør de fleste,“ svarede hun.

„Min Datter Robina,“ sagde jeg, „er akkurat paa samme Alder — i Aar; og Dick er enogtyve. Jeg haaber, De vil blive gode Venner med dem. De har en god Forstand begge to. Den ytrer sig af og til og overrasker én. Veronica er ni, tror jeg. Jeg véd ikke rigtig, hvad Veronica vil udvikle sig til. Undertiden kan der ske noget, der faar os til at tro, hun har en ædel Karaktér, og saa kan der gaa lange Tider, hvor alt tyder paa noget ganske andet. Lillemor — jeg véd ikke, hvorfor vi altid kalder hende Lillemor — kommer ikke herved, før der er mere Orden i Tingene. Hun holder ikke af at blive betragtet som en Invalid, og hvis man har hende i Nærheden, naar der er Arbejde at gøre, og ikke passer paa hende fra Morgen til Aften, saa tager hun fat og bliver overanstrengt.“

„Det glæder mig, at vi skal være Naboer,“ sagde Frk. Janie. „Vi er ti i alt. Fader er jeg vis paa, De vil synes om; begavede Mænd kan altid godt lide Fader. Moder tager imod om Fredagen. Som Regel er det den eneste Dag, hvor der aldrig kommer nogen.“ Hun lo. Skyerne var drevet over. „De kommer hele den øvrige Uge og træffer os i vore ældste Klæder. Fredag Eftermiddag sidder vi saa paa Stads, uden at en Sjal viser sig, og maa selv spise alle Kagerne. Det gør Mor saa ærgerlig. De vil nok prøve at huske, at det er Fredag, ikke?“

Jeg noterede det øjeblikkelig.

„Som Far vistnok fortalte Dem det, er jeg den ældste,“ vedblev hun. „Derefter kom Harry og Jack, men Jack er i Canada, og Harry døde, saa der er et langt Spring mellem mig og de andre. Bertie er tolv og Ted elleve; de er hjemme paa Ferie nu. Sally er otte, og saa kommer Tvillingerne. Folk vil ikke tro Halvdelen af, hvad man fortæller om Tvillinger, men jeg er overbevist om, at det er umuligt at overdrive. De er kun seks Aar, men de har mere humoristisk Sans, end man vilde tiltro dem. Den ene er en Dreng og den anden en Pige. De skifter altid Tøj, og vi er aldrig sikre paa, hvem der er hvem. Wilfrid bliver sendt i Seng, fordi Winnie ikke har øvet sig, og Winnie faar amerikansk Olie, fordi Wilfrid har spist umodne Stikkelsbær. Sidste Foraar havde Winnie Mæslinger. Da Doktoren kom den femte Dag, var han ved at danse af Fornøjelse: han sagde, at det var den hurtigste Helbredelse, han nogensinde havde set, og at hun saamænd godt kunde staa op med det samme. Vi anede Uraad, og det gjorde vi Ret i. Winnie havde gemt sig i et Skab,

indhyllet i et Tæppe. De lader til at være lige glade, hvor meget Vrøvl de saa laver, naar det bare ikke gaar ud over dem selv. Hvis man ikke griber dem paa fersk Gerning, er der ikke andet at gøre end at dele Straffen ligeligt imellem dem, og lade dem om at afgøre det indbyrdes senere. Algy er fire; indtil sidste Aar blev han altid kaldet Baby. Nu gaar det selvfølgelig ikke længere, men Navnet hænger stadig ved ham, trods alle hans Protester. Far kaldte paa ham forleden Dag: „Baby, kom ned med mine Gamascher.“ Han gik lige hen til Vuggen og vækkede den Lille. „Op med dig,“ hørte jeg ham sige — jeg stod lige udenfor Døren — „og kom ned til din Far med hans Gamascher. Kan du ikke høre, at han kalder paa dig?“ Han er en sjov lille Fyr. Far tog ham med til Oxford sidste Lørdag. Han er lille af sin Alder. Kontrolløren saá bare ligegyldigt paa ham og spurgte, blot for en Forms Sag, om han var under tre Aar. „Nej,“ raabte han, inden Far kunde svare. „Det er mig en Nødvendighed at være ærlig. Jeg er fire.“ Det er Fars Yndlingsudtryk.“

„Hvordan ser De paa Forandringen fra Veksellervirksomheden med de store Indtægter til Landbruget med de mindre?“ spurgte jeg.

„Maaske var det egenkærligt,“ svarede hun, „men jeg er bange for, at det især var mig, der opfordrede Far til det. Det forekommer mig lavt at leve af et Arbejde, der ikke er til Gavn for nogen. Jeg hader at tinge og købslaa, men selve Landvæsenet elsker jeg. Selvfølgelig betyder det, at jeg kun faar én Selskabskjole om Aaret og selv maa sy den. Men selv da jeg havde mange, var der altid én, jeg altid gik med. Og Børnene er saa sunde som smaa Vilde; alt, hvad de behøver for at være lykkelige, har de lige udenfor Døren. Drengene kommer ikke til Universitetet, men det er maaske godt det samme, eftersom de selv maa tjene til Livets Ophold, naar de bliver store. Det er kun Mor, den lille Stakkel, der er saa ængstelig.“ Hun lo igen. „Hendes Yndlingstur er til Fattiggården. Hun kom helt oplivet hjem dèrfra forleden Dag, fordi hun havde hørt, at Sogne-raadet tænkte paa at prøve med at bygge egne Smaahuse for gamle Ægtefolk. Hun er overbevist om, at hun og Far kommer til at ende deres Dage dèr.“

„Tror De som Forretningsfører, at Gaarden kan betale sig?“ spurgte jeg.

„Ja, vist saa,“ svarede hun. „Det skal den nok — den giver for den Sags Skyld allerede Overskud. Vi lever af den og har det rart. Men jeg kan selvfølgelig forstaa Moders Syn paa det, naar der er syv Børn at opdrage. Og det er ikke alene det.“ Hun

tav brat. „Aa, hvad,“ fortsatte hun leende, „De maa lære os at kende, som vi er. Far eksperimenterer. Han elsker Eksperimenter, og Kvinder hader Eksperimenter. I Fjor var det bare Fødder. Det er sikkert ogsaa det sundeste. Men Børn, der har rendt ude paa bare Fødder hele Morgen — ja, de er ikke appetitvækkende ved et Frokostbord. Man kan ikke altid vaske dem. Han er saa upraktisk. Han var helt vred paa Mor og mig, fordi vi ikke vilde. Og en Mand paa bare Ben ser kun latterlig ud. Nu i Sommer er det kort Haar og ingen Hat, og Sally har saadan et kønt Haar. Næste Aar bliver det Træsko eller Turban — eller noget andet, der faar os til at se ud som Markedsgøglere. Mandag og Tirsdag taler vi Fransk. Vi har en fransk Guvernante, og de to er de eneste Dage i Ugen, hvor hun ikke forstaar et Ord af, hvad vi siger. Ingen af os forstaar Far, og det gør ham rasende. Han vil ikke sige det paa Engelsk; han noterer det ned for at sige os det Tirsdag eller Fredag, som det nu falder sig, og saa glemmer han det selvfølgelig og undrer sig over, at vi ikke véd Besked. Han er det mest henrivende Menneske, der er til. Naar jeg tænker mig ham blot som en stor Dreng, er han forførdelig sød, og hvis han virkelig var det, vilde jeg føle den største Tilfredsstillelse ved at ruske ham ordentlig engang imellem.“

Hun lo igen. Jeg ønskede, at hun vilde blive ved med at tale, fordi hendes Latter var saa indtagende. Men vi havde naaet Landevejen, og hun sagde, hun maatte se at komme hjemefter; der var saa meget, hun skulde gøre.

Jeg mindede hende om, at vi ikke havde truffet nogen Aftale med Hensyn til Dick.

„Moder syntes saa godt om ham,“ mumlede hun.

„Hvis Dick kunde bane sig en Levevej ved at faa Folk til at synes om sig, saa var jeg ikke slet saa ængstelig for hans Fremtid,“ sagde jeg. „Den dovne Rad!“

„Han har lovet at tage ordentlig fat, hvis De vil lade ham slaa ind paa Landbruget,“ sagde Frk. Janie.

„Har han talt med Dem?“

Det indrømmede hun.

„Han vil gøre en god Begyndelse,“ sagde jeg. „Jeg kender ham. Om en Maaned er han træt af det, og tigger om at faa Lov til noget nyt.“

„Det vil skuffe mig meget, hvis det bliver Tilfældet,“ sagde hun.

„Det skal jeg sige til ham,“ sagde jeg. „Det kan være, det vil hjælpe. Folk holder ikke af, at fremmede bliver skuffede af dem.“

„Det vil jeg helst have, De lader være,“ sagde hun. „De kunde jo sige, at det vilde skuffe Far. Far mener, at der nok skal blive noget ud af ham. Det véd jeg.“

„Jeg kan jo fortælle ham, at vi allesammen vil blive skuffede,“ foreslog jeg.

Det gik hun ind paa, og vi skiltes. Da hun var borte, kom jeg i Tanker om, at vi alligevel ikke havde faaet nogen Aftale om Betingelserne.

Dick indhentede mig lidt fra vor Hytte.

„Nu har jeg ordnet dine Sager,“ sagde jeg.

„Det er morderlig pænt af dig,“ sagde Dick.

„Men glem ikke,“ vedblev jeg, „at det er paa den Betingelse, at du tager ordentlig fat og bestiller noget. Hvis du ikke gør det, bliver jeg skuffet. Det siger jeg dig lige ud.“

„Der er ingen Fare, Gamle,“ svarede han muntert. „Vær du bare rolig.“

„Det vilde ogsaa skuffe Hr. St. Leonard, Dick,“ bemærkede jeg. „Han har faaet store Tanker om dig. Lad ham ikke faa Grund til at angre det.“

„Jeg skal nok komme ud af det med ham,“ svarede Dick. „Flink gammel Støder, ikke sandt?“

„Det vilde ogsaa skuffe Frk. Janie,“ tilføjede jeg.

„Sagde hun det?“ spurgte han.

„Hun bemærkede det tilfældigt,“ forklarede jeg. „Nu jeg kommer til at tænke over det, bad hun mig for Resten om ikke at sige det. Hun ønskede nærmest, at du forstod, hvor stærkt det vilde skuffe hendes Far.“

Dick gik en Stund i Tavshed med min Side.

„Det gør mig ondt, at jeg har voldet dig saa mange Bryderier, Far,“ sagde han omsider.

„Det glæder mig oprigtigt,“ svarede jeg.

„Nu skal det nok blive anderledes, Far,“ sagde han. „Nu skal du se mig tage fat.“

„Det er ogsaa paa Tiden,“ sagde jeg.

VI.

Vi fik kold Skinke til Middag den Dag. Der var ikke meget af den. Jeg anslog den til at være den Skinke, vi ikke havde spist til Frokost. Men paa et rent Fad med Persille tog den sig ganske net ud. Den lignede imidlertid ikke Middagsmad til fire

Mennesker, hvoraf de to hele Formiddagen havde været ude i den friske Luft. Der var meget, der undskyldte Dick.

„Jeg har aldrig før faaet kold Skinke til Formad,“ sagde Dick.

„Den er ikke Formad,“ forklarede Robina. „Den er alt, hvad der er til Middag.“ Hun talte med stille, lidenskabsløs Røst, som det Menneske, der er naaet ud over alle Sindsbevægelser. Hun tilføjede, at hun ikke selv skulde have noget, da hun allerede havde spist.

Veronica, der af en eller anden Grund bestræbte sig for at se ud som noget midt imellem en fuldendt Dame og en kristen Martyr, sagde, at hun ogsaa havde spist.

„Gid det var mig!“ brummede Dick.

Jeg gav ham et advarende Spark. Jeg kunde se, at han var paa Veje til at rode sig ind i Ubehageligheder. Som jeg senere forklarede ham det, er en Kvinde farligst, naar hun er mest ydmyg. En Mand, der føler Hidsigheden nærme sig, griber enhver Lejlighed til at give den Luft. Enhver Ubehagelighed er ham velkommen. Et knækket Støvlebaand, en Skjorte uden Knapper er for ham, hvad Vand i Ørkenen er for den mødige. Hvis den absolut eneste Kraveknep som ved et Mirakel forsvinder mellem Fingrene paa ham og bliver til tynd Luft, er han en af Guds faa Udvalgte. Naar han to Gange har rodet Stuen rundt paa Hænder og Knæ, brækket Støvleknægten ved at rage med den under Skabet, ladet sig støde og puffe til af samtlige Møbler og endelig afsluttet Eftersøgningen ved at træde den eneste Kraveknep flad — saa er der ikke én bitter eller vred Tanke i ham. Han rummer kun blide, fredelige Følelser. Nynnende en gammel Sang sætter han sin Flip fast med en Sikkerhedsnaal.

Hvis Forsynet svigter, saa kan Børnene — naar de er raske — i Almindelighed fungere som den eftertragtede Foranledning til at koge over. Før eller senere begaar en af dem noget, som ingen Dreng eller Pige vilde have vovet — eller drømt om at vove — saa meget som at *tænke* paa at *gøre*, da han var Barn. Barnet, der ved Miner og Udtryk tilkendegiver sin Glæde ved, at Verden gaar frem, og sin Sorg over, at gamle Folk ikke kan skynde sig lidt og følge med Udviklingen, bemærker for det første, at det ikke har gjort det, for det andet, at det af forskellige Grunde — af hvilke et Par nærmere forklares — overhovedet ikke vilde have været i Stand til at gøre det — at det for det tredje har faaet udtrykkelig Befaling til at gøre det, og at det, blot for at være lydige og artige — paa Trods af egen Overbevisning og Interesser — har gjort sig den Ulejlighed at gøre det; og for

det fjerde, at det ikke kan lade være med at gøre det, hvor meget det saa bestræber sig for det.

Han siger, at han ikke bryder sig om at høre, hvad Barnet har at sige angaaende den Sag — eller angaaende nogen anden Sag, hverken nu eller paa nogen anden Tid. Han siger, at Piben skal faa en anden Lyd her i Huset, at alt nok skal komme til at foregaa paa en ganske anden Maade. Han husker pludselig hvert eneste Paabud og Forbud, han har udstedt i Løbet af de sidste ti Aar, og som alle, han selv indbefattet, har glemt. Han prøver paa at tale om dem allesammen paa én Gang af Frygt for at glemme dem igen. Naar det omsider er lykkedes ham selv at forstaa, hvad han mener, skønt ikke alle er saa heldige, saa sværmer Børnene omkring ham og fralokker ham Løfter, som han i mere sobre Øjeblikke vil angre at have afgivet.

Jeg kendte engang en Dame — og en vis og forstandig Dame — der, naar hun opdagede, at hendes Mand trængte til at faa Luft, hjalp ham med det efter bedste Evne. Jeg véd, at hun for at befri ham for Lidelser i denne Retning har gennemført Huset for at finde en Avis fra den foregaaende Maaned, strøget den pæn og glat og lagt den varm og sammenfoldet ved hans Kuvert paa Frokostbordet.

„Man har da i hvert Fald én Ting at være taknemlig for i denne Verden, og det er, at man ikke bor i Grøfteby nede i Marskegnene,“ brummer han ti Minutter senere, skjult bag den.

„Ja, det lyder fugtigt,“ svarer den forstandige Kone.

„Fugtigt!“ vrissede han. „Hvem er bange for en Smule Fugtighed? Det er sundt. Det gør os Englændere til det, vi er. Men jeg sætter ikke Pris paa at blive myrdet i min Seng en Gang om Ugen.“

„Sker der saa meget af den Slags der nede?“ spørger den gode Kone.

„Det lader til at være det eneste, de foretager sig dør. Vil du virkelig paastaa, at du ikke kan huske den gamle Frøken, der blev myrdet af sin egen Gartner og gravet ned i Hønsegaarden? Aa, de Kvinder! I interesserer jer da aldrig for, hvad der sker i Verden.“

„Nu du siger det, kære Ven, synes jeg jo nok, at jeg husker noget om det,“ indrømmer den forstandige Kone. „Det lader til, at det altid er et ellers ganske skikkeligt Menneske, der begaar saadan noget.“

„Det lader til, at Grøfteby er befolket af den Slags „skikkelige Mennesker“,“ svarer han. „Næsten helt de samme Omstændigheder — lige til Podekniven. Ja, Gud Fanden om det ikke

staar her! Begravede hende i Hønsegaarden. Det var dog mærkeligt.“

„Det maa være den instinktmæssige Trang til Efterligning,“ foreslaar den gode Kone. „Som du, kære Mand, saa ofte har sagt det, afføder den ene Forbrydelse den anden.“

„Ja, det har jeg altid ment,“ indrømmede han. „Den Teori har jeg altid holdt paa.“

Han vender Avisen. „Nogle kedelige Fyre, de Politikere!“ siger han. „Her har Hertugen af Devonshire, der i Aftes talte i Hackney, begyndt med at fortælle en morsom Historie, han lige har hørt om en Papegøje. Det er den samme Historie, som en anden fortalte for en Maaned siden — jeg husker, at jeg læste det. Ja — paa Ære — Ord for Ord. Jeg tør bande paa det. Det viser, hvad det er for Folk, der regerer os.“

„Du kan ikke forlange, at alle har saa righoldigt et Repertoire som du, kære Ven,“ bemærker den forstandige Kone.

„Han behøvede da ikke at sige, at han lige havde hørt den,“ svarer den gode Mand.

Han ser paa en anden Spalte. „Hvad Satan er det! Er det mig, der er gal?“ Han farer ud mod den ældste Dreng. „Naar var Oxford og Cambridge Kaproningen?“ spørger han forbitret.

Den unge Mand ser maabende paa ham. „Men den er jo forbi for længe siden. Du tog jo derned med os allesammen i forrige Maaned. Det var Lørdagen før — —“

De næste ti Minutter besørger han selv paa egen Haand hele Konversationen. Naar han er færdig, er han træt, maaske ogsaa en Smule hæs. Men hans daarlige Humør er som blæst væk. Han er bare ked af, at det ikke var daarligere. Han kunde have gjort det af med meget mere.

Kvinder véd intet om slige simple Remedier. Kvinder tror, man kan blive af med Dampen ved at spærre den inde og sætte sig paa Sikkerhedsventilen.

„Med den Trang til at dreje Halsen om paa alle Mennesker, som jeg har nu i Dag,“ siger Gennemsnitskvinden, „saa ser jeg klart, at der ikke er andet for mig at gøre end at liste om i Huset og bede alle, der har Tid til det, om at trampe paa mig.“

Hun lokker én til at vise hende hendes Fejl. Naar man er færdig, beder hun om mere — minder én om et Par Stykker, som man har glemt. Hun spørger, hvor det kan være, at hun altid handler forkert. Der maa da være en Aarsag, naar blot hun kunde opdage den. Hun kan slet ikke forstaa, at Folk kan holde hende ud — synes, det er saa pænt af dem.

Til sidst kommer selvfølgelig Eksplosionen. Det pinlige ved

det er, at hverken hun eller nogen anden aner, naar den nærmer sig. En Ægtemand slog en Aften i Klubben Klo i mig. Det gjorde ham øjensynlig godt at tale. Han fortalte mig, at han den Morgen havde fundet sin Hustru uventet opmærksom og derfor havde benyttet Lejligheden til at nævne et og andet, han gerne saå anderledes i Huset, hvis hun da ikke havde noget imod det. Hun havde — blidt og venligt — mindet ham om, at Huset var hans, og han var Herre dør. Hun tilføjede, at ethvert af hans Ønsker naturligvis var hende en Lov.

Det var en ung og uerfaren Ægtemand. Han syntes, det var en udmærket Begyndelse. Han talte om en hel Mængde Ting — om Spørgsmaal, hvor han følte, at han havde Ret og hun Uret. Hun gik ud og hentede et Ris Papir, laante hans Blyant og begyndte at skrive det ned.

Da han senere i sit Arbejdsværelse gennemgik sine Breve, fandt han en uventet Check. Han løb ovenpaa og spurgte hende, om hun ikke vilde med ud i Byen for at købe en ny Hat til hende.

Han stønnede, da han fortalte mig det. „Jeg kunde forstaa det, hvis hun var faldet over mig, mens jeg — ja, jeg holdt vel nok en længere Prædiken for hende. Hun lyttede, from som et Lam — aabnede ikke sin Mund uden for at sige „ja, du kære“ eller „nej, kære du“. Og saa, da jeg spørger hende, om hun gerne vil have en ny Hat, bliver hun pludselig spiltosset. Jeg har aldrig set et Kvindfolk være saa ædende ond.“

Jeg tvivler om, at der i Naturen findes noget saa uventet som Anfald af Arrigskab hos Kvinder — det skulde da være at dumpe ned i et Hul i Mørke. Det fortalte jeg altsammen Dick. Jeg har fortalt ham det før. En Dag lærer han nok selv at forstaa det.

„Du har Ret til at være vred paa mig,“ sagde Robina ydmygt. „Jeg har ingen Undskyldning. Det skyldes altsammen min egen Dumhed.“

Hendes rørende Ydmyghed burde have bevæget ham. Han kan være god og kærlig, naar han ikke er sulten. Netop da var han tilfældigvis sulten.

„Da jeg sidst saå dig, var du i Færd med at lave en Postej,“ sagde han. „Den saå ud til at blive en voksen Postej. Der laa en And paa Bordet, et Blomkaalshoved og Kartoffler; og Veronica stod i Ærter til op over Albuerne. Jeg blev sulten bare af at gaa gennem Køkkenet. Jeg vilde ikke spise noget i Byen for ikke at ødelægge min Appetit. Hvor er det altsammen? Du vil da ikke paastaa, at du og Veronica har ædt det hele?“

Der er én Ting — det indrømmer hun selv — som Veronicas Taalmodighed ikke kan holde til. Det er uretfærdig Mistanke.

„Ser jeg ud, som om jeg havde faaet noget at spise i flere Timer?“ spurgte Veronica højlydt. „Du kan selv føle ved mit Bælte, hvis du ikke tror mig.“

„Du sagde lige før, at du havde spist til Middag,“ indvendte Dick.

„Ja, det véd jeg godt,“ indrømmede Veronica. „Det ene Øjeblik faar man at vide, at det er forkert at lyve, og det næste — —“

„Veronica!“ afbrød Robina truende.

„Det er nemt nok for dig,“ svarede Veronica. „Du er ikke et Barn i Opvæksten. Du *føler* det ikke.“

„Du kan da i det mindste tie stille,“ sagde Robina.

„Hvad nytter det?“ sagde Veronica — ikke uden en vis Ret. „Du fortæller dem det alligevel, naar jeg er kommet i Seng og ikke kan forsvare mig. Alting er ogsaa altid min Skyld. Jeg ønsker sommetider, at jeg var død.“

„Stakkels lille du!“ sagde jeg.

„Du burde være Himlen taknemlig for, at du ikke er død,“ sagde Robina.

„Folk bliver bedrøvede, naar man dør,“ sagde Veronica.

„Der maa da være noget Brød og Ost i Huset,“ mente Dick.

„Af en eller anden Grund har Bageren ikke været her i Dag,“ svarede Robina blidt. „Desværre heller ikke Budet fra Urtekræmmeren. Her paa Bordet er alt det spiselige, der findes i Huset.“

„Ubehageligheder af den Art indtræffer nu og da,“ sagde jeg. „Den sande Filosof — siger vor Ven St. Leonard — smiler kun ad det.“

„Jeg skulde nok smile, hvis det var hans Middagsmad,“ sagde Dick.

„Øv dig i at se humoristisk paa Tingene,“ sagde jeg. „Set fra et humoristisk Synspunkt er denne Middag fortrinlig.“

„Fik du noget at spise hos St. Leonard?“ spurgte han.

„Bare et Glas Øl og et Par Stykker Smørrebrød,“ indrømmede jeg. „Det blev bragt ud til os, mens vi stod og sludrede i Gaarden. Jeg var, sandt at sige, lidt brødflov.“

Dick svarede ikke, men blev ved med at tygge Flæskesvær. Jeg søgte forgæves at opmuntre ham. Intet hjalp.

Jeg kender en Mand. Han irriterer mig, det tilstaar jeg. Han hævder, at man altid skal være sulten, naar man rejser sig fra Bordet. Som jeg engang forklarede ham det, kan man ikke rejse sig

sulten uden at være sulten, naar man sætter sig til Bordet, hvoraf naturligvis følger, at man altid er sulten. Han var enig med mig. Han sagde, at det var Meningen — altid parat.

„De fleste Mennesker,“ sagde han, „interesserer sig ikke for Mad mere, naar de rejser sig fra et Maaltid. Det er et aandeligt Standpunkt, der skader Fordøjelsen. Hold den altid interesseret; det er den rigtige Maade at behandle den paa.“

„Med „den“ mener De — ?“ sagde jeg.

„Maven selvfølgelig. Det er den, jeg taler om,“ svarede han. „Ser De, naar jeg er færdig med Morgenkaffen, saa længes jeg efter Frokosten. Jeg rejser mig fra Frokostbordet med Tankerne henvendt paa min Middagsmad. Naar jeg gaar i Seng, er jeg lige parat til Morgenkaffen.“

Glad Forventning, sagde han, var glimrende for Fordøjelsen. „Jeg tør nok sige, jeg er en glad Æder,“ sagde han.

„De forekommer ikke blot at være stort andet,“ sagde jeg. „De taler som en Haletudse. Har De ingen andre Interesser her i Livet? Hvad siger De til Hjemmet og Fædrelandet og Shakespeare — og alt saadant noget? Hvorfor ikke give Maven et ordentligt Foder, saa den holder Mund en Times Tid eller to og giver Dem Stunder til at beskæftige Deres Tanker med noget andet?“

„Hvordan kan man tænke paa noget andet, naar éns Mave er i Uorden?“ indvendte han.

„Hvordan kan man overhovedet tænke paa noget som helst, naar éns hele Tid gaar til at holde den i Orden?“ indvendte jeg. „De er ikke et Menneske; De er Barnepige for Deres egen Mave.“ Nu blev vi ivrige begge to og glemte Formerne. „De har ikke saa meget som én Eftermiddag om Ugen fri. De er sund nok, det indrømmer jeg. Det er Straffefangerne i Portland ogsaa. De lider aldrig af daarlige Maver. Jeg kendte engang en Læge, der som eneste grundig Kur for en af sine Patienter foreskrev ham ti Aars Straffearbejde. Deres Mave tillader Dem ikke at ryge. Den finder sig ikke i, at De drikker — ikke, naar De er tørstig. Den tilstaar Dem et Glas Vichyvand, naar De ikke føler Trang til det, som om der overhovedet kunde tænkes den Lejlighed, hvor man kunde føle Trang til den Vædske. De er berøvet Menneskets naturlige Fødemidler og lever af Præparator som en anden Præmiekylling. De gaar i Seng Klokken elleve og gaar klædt i hygiejnisk Tøj, der ikke engang foregiver at sidde ordentligt. Folk taler om at hænge paa den! Den mest fredsommelige Ægteemand i Verden vilde løbe sin Vej eller druk-

ne sig hellere end for Resten af sit Liv at være bundet til Deres Mave!"

„Det er let nok at haane Folk," sagde han.

„Jeg haaner ikke," sagde jeg. „Jeg føler med Dem."

Han sagde, at han trængte ikke til Medfølelse. Han sagde, at hvis jeg blot vilde holde op med at æde og drikke mig ihjel, saa vilde jeg selv blive forbavset over de aandelige Fremskridt, jeg gjorde.

Jeg tænkte, at denne Mand kunde bruges nu. Derfor talte jeg om ham og hans Teorier. Det lod til at gøre Indtryk paa Dick.

„Var det et tiltalende Menneske?" spurgte han.

„En alvorligt tænkende Mand," svarede jeg. „Han lever selv efter sin Lære, og hvad enten det er paa Trods heraf eller paa Grund af det, saa véd jeg, at han er det mest livsglade Menneske, jeg kender."

„Gift?" spurgte Dick.

„Ungkarl," svarede jeg. „I alle Henseender Idealist. Han har fortalt mig, at han ikke gifter sig, før han finder den ideelle Kvinde."

„Her er jo for Eksempel Robina," foreslog Dick. „De lader til at være skabt for hinanden."

Robina smilte. Det var et blegt, sørgmodigt Smil.

„Selv han vilde forlange, at Bønnerne var kogt til rette Tid og at der altid var Nødder nok i Huset," tænkte Robina. „Vi uduelige Kvinder burde aldrig gifte os."

Vi var færdige med Skinken. Dick sagde, at han vilde slaa et Slag ned i Byen. Robina foreslog ham at tage Veronica med. En Bolle og et Glas Mælk vilde sikkert ikke gøre Barnet Skade.

Veronica kunde, underligt nok, uden Søgen finde alle sine Ting. Inden Dick havde stoppet sin Pibe, stod hun parat og ventede paa ham. Robina sagde, at hun vilde give dem en Liste over de Ting, vi trængte til i Huset. Hun bad ogsaa Dick om at hente en Snedker, en Murer, en Glarmester og en Gas- og Vandmester. Hun troede, at de tilsammen kunde udføre det midlertidigt nødvendige; men Hovedsagen var, at der straks blev taget fat paa Arbejdet.

„Men hvad i Alverden er der i Vejen, gamle Tøs?" spurgte Dick. „Er der sket et Ulykkestilfælde?"

Saa var det Robina eksploderede. Jeg havde undret mig over, naar det mon vilde komme. Til Dicks Forbløffelse kom det nu.

Ja, svarede hun, der var sket et Ulykkestilfælde. Troede han, at syv tørre Skiver Skinke var, hvad hun forstod ved en Middag til fire sultne Mennesker? Troede han, med Henblik paa sig selv,

at vor Familie udelukkende bestod af Aandssvage? Var det ventligt — var det høfligt mod hans Forældre, mod den Moder, han foregav at holde af, mod den Fader, hvis graa Hoved han ved sin hele Opførsel tyngede mod Graven — at antage, uden videre Undersøgelse, at deres ældste Datter var født Idiot? (Mit Haar er i Parentes bemærket ikke graat. At beskrive det med et Ord som graat, er at vise Mangel paa lagttagelsesevne. Og i otteogfyrretyve Aars Alderen — eller lidt derover — gaar man ikke mod Graven, ikke lige straks. Naar Robina er ophidset, bruger hun stærke Udtryk. Jeg afbrød hende imidlertid ikke: hun mente det godt. Desuden, at afbryde Robina, naar hun — for at bruge hendes eget Udtryk — er træt af at være en Orm, er omtrent det samme som at prøve paa at standse en Skypumpe med en Paraply.) Hvis hans Opmærksomhed havde været mindre optaget af at guffe Skinke i sig (han havde faaet fire Mundfulde, arme Fyr) — hvis han havde bemærket det søde, taalmodige Barn, der led Sult lige for Øjnene af ham (det var Veronica, hun talte om) — hans stakkels ældste Søster, selv udmattet af Slid og Mangel paa Næring — saa var det maaske gaaet op for ham, selv med den Forstand, han havde, at der var sket et Ulykkestilfælde. Mænds Egenkærlighed og Hensynsløshed overvældede Robina, naar hun tænkte paa det.

Robina holdt Pause. Ikke saa meget paa Grund af Stofmangel, skønnede jeg, som fordi hun maatte trække Vejret. Veronica viste sig hende behjælpelig ved at udtrykke et Haab om, at det ikke var i Dag, Butikerne lukkede tidligt. Robina var overbevist om, at det netop var i Dag: det vilde akkurat ligne Dick at staa der og drive i et Hjørne, indtil det var for sent at faa noget som helst besørget.

„Jeg har prøvet paa at komme ud af dette Hjørne de sidste fem Minutter,“ forklarede Dick med det englelige Smil, som jeg indrømmer er irriterende. „Hvis du er færdig med at snakke og vil lade mig slippe ud, saa skal jeg nok gaa.“

Robina fortalte ham, at hun var færdig. Hun gav ham sine Grunde til at være færdig. Hvis det overhovedet var nogen Nytte til at tale til ham, saa vilde hun ofte have følt det som sin Pligt at tale til ham, ikke alene paa Grund af hans Dumhed og Egenkærlighed og hele Utaalelighed, men ogsaa fordi han i det hele taget var, som han var. Hendes Undskyldning for ikke at tale til ham var en knusende Overbevisning om det haabløse ved at prøve paa at forbedre ham. Hvis han var mere —

„Hør, alvorlig talt,“ sagde Dick, der nu var sluppet ud af

sit Hjørne, „der maa altsaa være sket noget med Komfuret, og du vil have Haandværkerne til det.“

Han aabnede Køkkendøren og kiggede derud.

„Store Gud og Skaber!“ sagde han. „Hvad var det — et Jordskælv?“

Jeg saå over hans Skulder.

„Det kan ikke have været et Jordskælv,“ sagde jeg. „Det maatte vi have mærket.“

„Det var det heller ikke,“ forklarede Robina. „Det var kun din yngste Datters Opfattelse af, hvordan hun kunde gøre sig nyttig.“

Robina talte med megen Alvor. Jeg havde i det Øjeblik en Følelse af, at det var mig selv, der havde gjort det. Jeg havde engang en Onkel, der plejede at tale saadan. „Din Tante,“ sagde han gerne, „din Tante kan, naar hun vil, være mere anstrengende at leve sammen med end nogen anden Kvinde, jeg har kendt.“ Det kunde gøre mig nedtrykt i Dagevis. Jeg grublede over, om jeg mon burde tale til hende om det, eller hellere maatte lade det være.

„Men hvordan bar hun sig ad?“ spurgte jeg. „Det er umuligt, at et rent Barn — — hvor er Barnet?“

Stuen rummede kun Robina. Jeg ilede til Døren. Dick var allerede halvvejs over Marken. Veronica kunde jeg ikke øjne.

„Vi skynder os,“ raabte Dick tilbage. „Det kan være, Butikerne lukker tidligt i Dag.“

„Jeg vil tale med Veronica!“ raabte jeg.

„Hvad?“ raabte Dick.

„Veronica!“ raabte jeg med Hænderne som Tragt for Munden.

„Ja!“ raabte Dick. „Hun er gaaet i Forvejen.“

Det var ingen Nytte til at hyle længere. Han var nu ved at klavre over Stenten.

„De holder altid med hinanden, de to,“ sukkede Robina.

„Ja, og du er akkurat lige saa slem,“ fortalte jeg hende; „hvis han ikke gør det, saa gør du det. Og naar det er dig, der har gjort Ulykker, saa holder de med dig. Og du holder med ham. Og han holder med jer begge to. Og jeg kan, rent privat, meddele dig, at jeg er ved at blive godt træt af at opdrage jer.“ (Hvilket er sandt nok.) „Hvordan gik det til?“

„Jeg var færdig med det hele,“ svarede Robina. „Anden var i Ovnen med Posten; Ærterne og Kartofflerne kogte godt. Jeg følte mig ophedet og tænkte, jeg kunde betro Veronica at passe Maden lidt. Og saa gik jeg ind i Skoven for at plukke lidt Blom-

ster til Bordet. Jeg var paa Tilbagevejen, endnu et Stykke fra Huset, da jeg hørte et temmelig højt Knald. Jeg antog det for et Bøsseskud og undrede mig over, hvad der mon var at jage i Juli Maaned. Det maatte være vilde Kaniner, tænkte jeg. Kaniner er jo aldrig fredede bare fem Minutter. Og følgelig skyndte jeg mig ikke hjem; det varede vist hele tyve Minutter, inden jeg kunde se Huset. Veronica stod i Haven i ivrig Sludder med en grufuldt udseende Dreng, der ikke havde andet end Pjalter paa. Hans Ansigt og Hænder var næsten kulsorte. Du har aldrig set noget lignende. De lod til at være meget ophidsede over et eller andet begge to. Veronica kom mig i Møde, og med et Ansigt lige saa alvorligt, som mit er nu, stod hun dør og fortalte mig den frækkeste Løgnehistorie, jeg nogensinde har hørt. Hun sagde, at et Par Minutter efter at jeg var gaaet, var der kommet Røvere ud fra Skoven — hun talte om dem, som om der havde været Hundreder — og de havde med de forfærdeligste Trusler krævet at blive lukkede ind i Huset. Hun forklarede ikke, hvorfor de ikke ganske rolig tog i Dørhaandtaget og gik indenfor. Det lod til, at denne Hytte var deres hemmelige Mødested, hvor de har skjult alle deres Skatte. Veronica vilde ikke lukke dem ind, men raabte om Hjælp, og øjeblikkelig viste den grufuldt udseende Dreng sig paa Skuepladsen. Hun forestillede ham som „Ridder Robert“ et eller andet. Og saa — ja, jeg gider ikke fortælle dig hele den sindssvage Krønike, de havde brygget sammen i Fællesskab. Meningen med den var, at Røverne, da de ikke kunde trænge ind i Huset, havde sprængt en hemmelig Mine, der eksploderede i Køkkenet. Hvis jeg ikke vilde tro dem, kunde jeg selv gaa ind i Køkkenet og se efter. Det var lige meget, hvad jeg sagde; de holdt fast ved den Historie. Først da jeg havde talt et helt Kvarter med Veronica og ladet hende vide, at du ganske sikkert vilde melde det til Politiet, og at hun vilde blive nødt til at overbevise en Jury om Sandfærdigheden af sin Beretning, var det muligt at faa hende til Fornuft.“

„Og hvad gik den Fornuft ud paa?“ spurgte jeg.

„Ja, jeg er ikke engang sikker paa, at *det* var Sandheden,“ sagde Robina — „det Barn lader til komplet at mangle Samvittighed. Det er grufuldt at tænke paa, hvad der vist bliver af hende, naar hun vokser op, hvis hun ikke helt forandrer sig.“

„Det er ikke for at jage paa dig,“ sagde jeg, „og det kan godt være, jeg tager fejl, men det forekommer mig at være flere Timer siden, at jeg spurgte dig, hvordan Katastrofen egentlig skete.“

„Det er jo det, jeg er ved at fortælle dig,“ forklarede Robina

stødt. „Hun var i Køkkenet i Gaar, da jeg fortalte Harrys Moder, der var kommet for at hjælpe mig lidt med Opvasken, at Komfuret røg, og saa sagde hun — —“

„Hvad for en „hun“?“ spurgte jeg.

„Hun, selvfølgelig,“ svarede Robina, „Harrys Moder. Hun sagde, at det ofte kunde hjælpe med en Smule Krudt — —“

„Nu er vi da endelig begyndt,“ sagde jeg. „Herfra og videre frem kan jeg maaske hjælpe dig, saa vi kommer nogen Vegne. Ved Ordet „Krudt“ spidsede Veronica Øren. Den Ting taler i Kraft af selve sin Natur til Veronicas inderste Følelser. Hun gik i Seng og drømte om Krudt. Da hun blev ladet alene foran Komfuret, saá hun ikke, som andre Piger maaske havde gjort, Prinser, Kareter og Baller i de glødende Kul. Veronica havde Krudt-Syner. Hvem véd? — maaske vilde hun en Dag faa sit eget private Krudt. Hun ser op fra sine Drømme: en Fé-Gudmoder, forklædt som en lille Dreng — det var en lille Dreng, var det ikke?“

„En rigtig pæn, lille Dreng saá han ud til at have været oprindelig,“ svarede Robina. „Saá ud til at være Barn af velsituerede Forældre. Han var klædt i Lille Lord Fauntleroy-Tøj — eller havde rettere sagt været det.“

„Vidste Veronica, hvem han var — anede hun noget som helst om ham?“ spurgte jeg.

„Ikke det, jeg kunde faa ud af hende,“ svarede Robina. „Du véd, hvordan hun slutter Venskab med alle og enhver. Som jeg fortalte hende, vilde hun slet ikke have set ham, hvis hun havde passet sit Arbejde i Stedet for at glo ud ad Vinduet. Han gik netop i det Øjeblik over Marken.“

„En Dreng født til Ulykke, øjensynlig,“ bemærkede jeg. „For Veronica var han selvfølgelig som Svaret paa en Bøn. En Dreng maatte jo sikkert vide, hvor man kunde hugge lidt Krudt.“

„De maa have skaffet sig et Pund mindst efter Resultatet at dømme,“ sagde Robina.

„Har du noget Begreb om, hvor de fik det fra?“ spurgte jeg.

„Nej,“ sagde Robina. „Alt, hvad Veronica kan fortælle, er, at han sagde, at han vidste, hvor han kunde faa det, og var cirka ti Minutter om at hente det. De maa selvfølgelig have stjaalet det — men selv det lod ikke til at genere hende.“

„Det kom til hende som en Gave fra Guderne,“ forklarede jeg. „Jeg mindes, hvordan jeg selv følte i slige Situationer, dengang jeg var ti Aar gammel. Det vilde i hendes Øjne være en Krænkelser mod Forsynet at søge efter dets egentlige Oprindelse.“

Hvordan bar de sig ad med ikke at blive slaaet ihjel begge to?" „Forsynet!" mente Robina; det lod til at være den eneste Løsning. „De tog én af Panderne af og smed det ned — heldigvis indpakket i svært brunt Papir, saa de fik Tid til at komme ud af Huset begge to. Veronica i hvert Fald slap udenfor Fare. Til en Afveksling var det ikke hende, der snublede over Maatten, det var Drengen."

Jeg saå igen ud i Køkkenet; saa vendte jeg mig og lagde mine Hænder paa Robinas Skuldre. „Det er jo en fornøjelig Hændelse — saadan som det gik," sagde jeg.

„Det kunde være blevet en alvorlig Historie," mente Robina. „Det kunde det," indrømmede jeg. „Hun kunde lige saa godt ligge død oppe i sin Seng nu."

„Hun er et ondt og hjerteløst Barn," sagde Robina, „hun burde straffes for det."

Jeg laante Robina mit Lommetørklæde; hun har aldrig noget selv.

„Hun skal nok faa sin Straf," sagde jeg. „Jeg skal tænke alvorligt over det."

„Jeg fortjente det ogsaa," sagde Robina. „Det var min Fejl at lade hende være ene, naar jeg vidste, hvordan hun er. Jeg kunde have myrdet hende. Hun er ligeglad. Hun propper sig med Kager nu."

„De giver hende sandsynligvis Mavepine," sagde jeg. „Det vil jeg da haabe."

„Hvorfor fik du ikke bedre Børn?" hulkede Robina. „Du har ikke Glæde af nogen af os."

„I er ikke de Børn, jeg ønskede mig, det maa jeg tilstaa," svarede jeg.

„Det maa jeg sige!" svarede Robina harmfuldt.

„Jeg ønskede mig de yndigste Børn," forklarede jeg — „det, jeg kalder yndige Børn: de Børn, jeg saå i mine Drømme. Selv som Spædbørn skuffede I mig."

Robina saå forbløffet ud.

„Du, Robina, var den største Skuffelse," vedblev jeg vémodigt. „Dick blev en Dreng. Man gør ikke Regning paa, at Dreng skal blive Engle, og paa den Tid, da Veronica kom, havde jeg næsten vænnet mig til det. Men jeg var saa betaget, da du blev født. Lillemor og jeg listede os om Natten ind i Barnekamret. „Er det ikke vidunderligt," hviskede Lillemor saa, „at det altsammen hviler dér, det trættende, lille Barn, Kæresten, som en Dag vil blive taget fra os, Hustruen, Moderen?" „Jeg er glad for, at det er en Pige," hviskede jeg saa til Svar. „Jeg vil kunne se

hende vokse op til Kvinde. De fleste Piger, man træffer i Bøgerne, synes én lidt uvirkelige. Det vil give mig en uvurderlig Støtte at have min egen lille Datter. Jeg vil føre Dagbog for hende med Laas og Nøgle."

"Gjorde du det?" spurgte Robina.

"Jeg opgav det," svarede jeg. „Der blev kun skrevet et Par Sider i den. Det gik op for mig, allerede da du var ganske lille, at du ikke vilde udvikle dig til en Mønster-Heltinde. Jeg interesserede mig for det Barn, man ser paa Billeder, den renlige, eftertænksomme Baby med det magiske, mystiske Smil. Jeg skrev Digte om Dig, Robina, men du savlede og hylede. Din lille Næse trængte altid til at tørres, og Digtene bekom dig vist ikke vel. Du var sødest, naar du sov, men du vilde ikke engang sove, naar man ventede det af dig. Jeg tror, Robina, at de Fyre, der laver Tegninger til Vittighedsbladene af Manden i Natskjorte med et hylende Barn paa Armen, allesammen er Ungkarle. En gift Mand stemmes kun til Vémod ved en saadan Tegning. Det er slet ikke Besværet. Hvis det lille Væsen var sygt eller havde Smerter, vilde vi slet ikke tænke paa *det*. Det er den Tanke, at vi, der mente det saa godt, har sat en ganske almindelig, arrig, stridbar, egensindig Menneskeskabning i Verden — det er Tragedien. Og saa blev du til en lille Pige. Jeg havde drømt om den sjælfulde lille Pige med de uudgrundelige Øjne, der i Tusmørket listede sig til min Stol og spurgte mig ud om Livets Mysterier."

"Men jeg spurgte dig ogsaa altid ud," indvendte Robina saaret, „og saa sagde du bare, at jeg skulde lade være med de Dumheder."

"Du forstaar mig ikke, Robina," svarede jeg. „Det er ikke dig, jeg bebrejder noget; det er mig selv. Vi er som Børn, der saar Frø i en Have og saa bliver vrede paa Blomsterne, fordi de ikke bliver, som vi ventede det. Du var en sød, lille Pige; det ser jeg nu, da det er forbi. Men ikke den lille Pige, jeg havde tænkt mig. Saa jeg savnede dig, naar jeg tænkte paa den lille Pige, som du ikke var. Saadan er vi hele Livet igennem, Robina. Vi ser altid efter de Blomster, der ikke gror, og træder imens paa de Blomster, der gror omkring os. Det var det samme med Dick. Jeg havde ønsket mig en uartig Dreng. Naa, man maa nu lade Dick, at uartig, det var han. Men det var ikke den Uartighed, jeg havde tænkt mig. Jeg var forberedt paa, at han vilde plyndre Frugthaver. Jeg haabede det næsten. Alle højtbegavede Dreng i Bøgerne plyndrer Frugthaver og bliver store Mænd. Men der

var ikke mange Frugthaver ved Haanden. Vi boede i Chelsea paa den Tid, da han burde have plyndret Frugthaver, og det var selvfølgelig min Fejl. Det tænkte jeg ikke paa. Han stjal en Cykle, som en Dame havde stillet udenfor Tesalonien i Battersea Park, han og en anden Dreng, en Søn af en ganske gemeen Barber, der ragede Folk for halvanden Penny. I Teorien er jeg Demokrat og Republikaner, men det smertede mig alligevel, at min Søn kunde slutte den Slags Venskab. Det lykkedes dem at beholde den en Uge — indtil Politiet en Nat fandt den, snedigt skjult bag nogle Buske. Jeg kan ikke se Logiken i, at det er fint at stjæle Æbler, men lavt at stjæle Cykler. Men saadan følte jeg det nu dengang. Det var ikke *den* Form for Tyvagtighed, jeg havde haabet paa.“

„Jeg vilde have, han skulde være vild, letsindig. Helten i Bøgerne har alle Dage været en letsindig, ung Mand i sine Studenterdage. Naa, han *var* vild. Det kostede mig tre Hundrede Pund at holde hans Brud paa Ægteskabsløfte borte fra Domstolene; jeg havde aldrig drømt om en Proces om Brud paa Ægteskabsløfte. Saa blev han fuld og tog fejl af en højærværdig Biskop og en Bulldog. Jeg er ligeglad med Biskoppen. Den Side af Sagen var grinagtig nok. Men at tænke sig, at min Søn har været drukken!“

„Han har aldrig været fuld siden,“ sagde Robina. „Han drak kun et Glas Champagne og en Likør: det var kun Likøren — han ikke var vant til. Han kom i det med den forkerte Klike. Ved et Universitet kan man ikke gaa ud med de vildeste, uden at blive fuld af og til.“

„Maaske ikke,“ indrømmede jeg. „I Bogen drikker den vilde, unge Mand uden nogensinde at blive fuld. Der er maaske en Forskel mellem Bøgerne og det virkelige Liv. I Bøgerne har man alle Løjerne, men undgaar paa en eller anden Maade Afbankningen for dem — i det virkelige Liv er Bankene det eneste, man er sikker paa. Jeg var ude efter den vilde, unge Mand fra Romanerne, ham, der fjorten Dage før sin Eksamen binder et vaadt Haandklæde om sit Hoved, drikker sort Kaffe og tager den med Glans. Han prøvede det vaade Haandklæde, fortæller han. Han kunde aldrig faa det til at sidde. Desuden gav det ham Gigt i Hovedet, mens den sorte Kaffe ødelagde hans Fordøjelse. Jeg plejede at forestille mig selv som den stolte, overbærende Fader, der formaner ham for hans Vildskab — og midt i det hele vender sig bort for at skjule et Smil. Der var aldrig noget Smil at skjule. Jeg synes, han har opført sig nederdrægtigt, spildt sin Tid og mine Penge.“

„Nu er han begyndt et nyt Liv,“ sagde Robina. „Jeg er vis paa, at han bliver en udmærket Landmand.“

„Jeg ønskede mig ikke en Landmand,“ forklarede jeg. „Jeg ønskede mig en Premierminister. Børn er store Skuffelser, Robina. Veronica er helt umulig. Jeg kan godt lide uartige Børn. Jeg kan godt lide at læse Historier om uartige Børn — det morer mig. Men ikke et Barn, der hælder et Pund Krudt i et rødglødende Komfur og kun ved et Mirakel slipper fra det med Livet.“

„Og dog,“ mente Robina, „er jeg vis paa, at hvis man satte det i en Bog — jeg mener, hvis du brugte det i en Bog, saa vilde det mere Folk at læse.“

„Det er meget sandsynligt,“ indrømmede jeg. „Andre Folks Besværligheder er altid grinagtige nok. Men som det er, vil jeg gaa i en evig Skræk for, hvad hun nu vil finde paa det næste halve Aar, dødsensangst, hver Gang jeg taber hende af Syne et Par Minutter. Og Lillemor omkommer af Skræk, hvis vi ikke skjuler det for hende.“

„Børn er nu engang Børn,“ mumlede Robina for at trøste mig.

„Det er det, jeg beklager mig over, Robina. Vi haaber altid paa, at vore bliver anderledes. Hun er fuld af Fejl, er Veronica, og det er ikke pæne Fejl allesammen. Hun er doven — ja, doven er ikke Ordet.“

„Doven er hun,“ maatte Robina indrømme.

„Hun kunde haft andre Fejl, man ikke var ked af,“ forklarede jeg, „Fejl, jeg kunde have interesseret mig for, og som havde gjort, at jeg holdt endnu mere af hende. I Børn er saa stædige, I vil selv vælge jeres Fejl. Veronica er ikke altid sandhedskærlig. Jeg ønskede mig en Flok af smaa George Washington'er, det ikke kunde lyve. Det kan Veronica. Hvis hun derved kan slippe for Ubehageligheder — forudsat, at der er Chance for, at nogen vil tro paa det — saa lyver hun af et fuldt og glad Hjerte.“

„Det gjorde vi allesammen, da vi var smaa,“ indvendte Robina. Dick gjorde det, og jeg gjorde det. Det gør alle Børn. Det er en almindelig Fejl hos Børn.“

„Ja, det véd jeg,“ svarede jeg. „Jeg ønskede mig ikke et Barn med almindelige Fejl. Jeg ønskede mig noget helt for mig selv. Du, Robina, skulde være den ideelle Datter for mig. Jeg havde fantasieret mig til en ung Pige, der sikkert var blevet indtagende. Du ligner hende slet ikke. Jeg vil ikke sige, at hun

var fuldkommen; hun havde sine Fejl, men det var saadan nogle bedaarende Fejl — meget bedre end dine, Robina. Hun havde et heftigt Sind — en Kvinde uden det er flov og fad; men det var et Sind, der fik én til at holde saa meget mere af hende. Saa-dan er dit ikke, Robina. Gid du dog ikke havde haft saa travlt, men givet mig Stunder til at arrangere dit Sind for dig. Det, jeg havde lavet, var bekommet os allesammen meget bedre. Det havde alle et heftigt Sinds Goder, uden de Skyggesider, der sædvanlig følger med.“

„Du kunde vel ikke bruge det selv, Far?“ foreslog Robina.

„Det var lavet til en Dame,“ forklarede jeg. „Men, maa jeg spørge, hvad er der i øvrigt i Vejen med det, jeg har?“

„Intet,“ svarede Robina. Dog var der Tvivl i hendes Røst.

„Det forekommer mig blot nu og da, at et lidt ældre Sind maa-ske havde passet bedre til dig.“

„Det har du antydnet før, Robina,“ bemærkede jeg. „Ikke blot med Hensyn til mit Sind, men i al Almindelighed. Man skulde tro, du var utilfreds med mig, fordi jeg er for ung.“

„Ikke i Aar, maaske,“ svarede Robina, „men — ja, du véd godt, hvad jeg mener. Man vil gerne have, at éns Far altid er stor og værdig.“

„Vi kan ikke lave om paa os selv,“ forklarede jeg hende.

„Visse Døtre vilde forstaa at skønne paa en Fader, der var saa ung af Sind, at han kunde forstaa dem og bære over med dem. Den højtidelige, gamle Skægabe, du tænker paa, vilde have opdraget dig ganske anderledes end jeg. Lad mig blot fortælle dig det, min Pige. Du vilde slet ikke synes om ham, hvis du havde ham.“

„Maaske ikke,“ indrømmede Robina. „Du er virkelig rar paa din Maade.“

„Det, det gælder om i denne Verden, Robina,“ sagde jeg, „er at tage Folk, som de er, og se at faa det bedste ud af dem. Vi kan ikke forlange, at alle er, som vi ønsker det, og maaske vilde vi slet ikke synes om det, hvis de var det. Plag dig ikke med at grunde over, hvor rare de kunde være. Tænk paa, hvor rare de er.“

Robina sagde, at hun vilde prøve paa det. Jeg har Haab om at faa en forstandig Kvinde ud af Robina.

VII.

Dick og Veronica vendte tilbage, belæssede med Pakker. De forklarede, at „Fatter Slee“, den stedlige Autoritet paa Bygningsområdet, fulgte efter i sin Ponyvogn med de større Ting.

„Jeg prøvede paa at skynde paa ham,“ sagde Dick, „men derved forstod han øjensynlig at komme, naar han havde vasket sig og drukket Te. Han har Ry for at være en ærlig, gammel Rad, langsom, men sikker. De andre, fortælles der, skal være endnu langsommere. Jeg tænkte, at du maaske senere kunde have Lyst til at tale med ham om Huset.“

Veronica tog sit Overtøj af og lagde det omhyggeligt paa Plads. Hun sagde, at hvis ingen havde Brug for hende, vilde hun læse lidt i „Præsten fra Wakefield“, og trak sig derpaa tilbage. Robina og jeg fik et Æg til vor Te. Hr. Slee ankom, da vi var færdige, og jeg førte ham straks ud i Køkkenet. Han var en stor Mand med et drømmende Udtryk og den Vane at sukke. Han sukkede, da han så vort Køkken.

„Der er fire Dages Arbejde for tre Mand her,“ sagde han, „og De maa have et nyt Komfur. Gudfader! Børn kan lave det rart for én!“

Robina var enig med ham.

„Hvordan skal jeg lave Mad saa længe?“ spurgte hun.

„Tja, Frøken,“ sukkede Hr. Slee. „Det maa De nok spørge om.“

„Vi kommer til at luske hjem igen allesammen,“ mente Dick.

„Og fortælle Lillemor Grunden og skræmme hende fra Vid og Sans?“ spurgte Robina oprørt.

Robina havde andre Idéer. Hr. Slee forlod os med det Løfte, at Arbejdet skulde blive paabegyndt Klokken syv Mandag Morgen. Da Døren var lukket bag ham, begyndte Robina at tale.

„Lad Far faa et Stykke Mad,“ sagde Robina. „Han kan naa 6,15.“

„Lad os allesammen faa et Stykke Mad,“ foreslog Dick. „Jeg har ikke noget imod ét.“

„Far kan sige, at han er kaldt til Byen af Forretninger,“ sagde Robina. „Det vil forklare det allesammen, saa Lillemor ikke bliver forskrækket.“

„Hun vil aldrig tro paa, at han har Forretninger i Byen Klokken ni Lørdag Aften,“ indvendte Dick. „Du tror vist, at Lillemor er et helt Fjols. Hun vil se, at der stikker noget under, og spørge ham ud. Du kender hende.“

„Far har Tid til at finde paa noget troværdigt i Toget,“ sagde

Robina. „Det er Far saa dygtig til. Naar Far er ude af Huset, skal jeg nok klare det. Vi tre kan leve af kold Skinke og saadan noget. Paa Torsdag er vi i Orden igen, og saa kan han komme tilbage.“

Jeg forklarede venligt, men bestemt, Robina, hvor komplet umuligt hendes Idé var. Hvordan kunde jeg forlade dem, tre hjælpeløse Børn, uden nogen til at passe paa sig? Hvad vilde Lillemor sige? Hvad kunde ikke Veronica finde paa, mens jeg var borte? Der var ogsaa andet, der maatte tages i Betragtning. Æslet kunde komme hvert Øjeblik — uden at der var et besindigt Menneske til at tage imod det — sørge for helt simple Fornødenheder. Jeg maatte tale med St. Leonard igen for at træffe en endelig Ordning angaaende Dick. Hvem skulde passe Koen, der nu skulde skilles fra os? Unge Bute kom igen med Planerne til Huset. Hvem skulde gaa med ham derover og forklare ham Tingene, saa han forstod dem? Den nye Dreng kunde komme — denne Jordens simple Søn, som Frk. Janie havde lovet at grave frem og sende os. Han vilde tale Bondesprog. Hvem skulde saa forstaa ham — svare ham i hans Dialekt? Hvad Glæde havde hun af at være overilet og sige saadan noget forbandet Sludder?

Hun blev ved med at skære Smørrebrød. Hun sagde, at de ikke var hjælpeløse Børn. Hun sagde, at hvis hun og Dick i en Alder af toogfyrretyve Aar ikke havde Forstand nok til at hamstre en Hytte paa seks Værelser, saa var det paa Tide, at de lærte det.

„Hvem er toogfyrretyve Aar?“ spurgte jeg.

„Det er vi,“ forklarede Robina. „Dick og jeg — tilsammen. Vi bliver toogfyrre paa vor næste Fødselsdag. Næsten lige saa gammel som du.“

„Veronica,“ vedblev hun, „vil slet ikke være et Barn de nærmeste Par Dage. Hun kender intet til den gyldne Middelvej. Hun er enten sig selv eller gaar til den modsatte Yderlighed og prøver paa at være en Engel. Indtil henimod Slutningen af Ugen vil det være som at bo i Hus med et Aandesyn. Og hvad Æslet angaar, saa skal vi nok se at faa det til at føle sig lige saa meget hjemme, som hvis du var her.“

„Det er ikke for at være uforskammet, Far,“ forklarede Robina, „men af den Maade, hvorpaa du taler om det, faar man det Indtryk, at du anser dig selv for det eneste Menneske her, der vil formaa at interessere det. Jeg tænker ikke, det vil have noget imod at dele Skuret med Koen for en Nat eller to. Hvis det ser rystet ud ved Forslaget, kan Dick jo slaa et Skillerum op. Jeg

ser helst, at Koen bliver her, indtil du kommer tilbage. Den vækker mig saa godt om Morgen. Du kan betragte det hele som afgjort, hvad Dick angaar. Hvis du taler en Times Tid til med St. Leonard, saa bliver det om den gule Fare eller Sandsynligheden for, at Jupiter er beboet. Hvis du kommer ind paa Pengespørgsmaalet, bliver han fornærmet, og saa gaar det hele i Vasken. Lad mig tale med Janie. Vi er fornuftige Mennesker begge to. Hvad Hr. Bute angaar, saa véd jeg Besked om, hvordan du vil have Huset lavet, og jeg skal nok lade være med at lytte til hans idiotiske Indvendinger. Det, den unge Mand trænger til, er et Menneske, der kan sige ham, hvad han skal gøre, og det uden videre Vrøvl. Og jo før den Dreng viser sig, jo bedre. Jeg er ligeglad med, hvad han taler. Alt, hvad jeg forlanger af ham, er, at han pudser Knive og henter Vand og hugger Brænde. I værste Fald kan jeg gøre mig forstaaelig pr. Pantomime. Hvis han ønsker at blive konverseret, kan han vente, til du kommer tilbage.“

Det var, hvad hun sagde. Det kom ikke ordret, som jeg har gengivet det. Det hændte, at jeg afbrød hende, men Robina hører aldrig efter andre; hun taler bare videre, og naar hun er færdig, tager hun det for en Selvfølge, at man er omvendt til hendes Syn paa Tingene, og at overbevise hende om, at det ikke er Tilfældet, vil sige det samme, som at det hele begynder forfra igen.

Hun sagde, at jeg havde ikke Tid til at tale, og at hun vilde skrive og fortælle mig alting. Dick sagde ogsaa, at han vilde skrive og fortælle mig alting, samt at hvis jeg vilde sende dem en Kurv fra Fortnum & Mason — med Proviant for en Dag til f. Eks. seks Personer, saa kunde jeg trygt stole paa, at intet skulde gaa til Spilde.

Paa min Anmodning fulgte Veronica mig op til Enden af Alléen. Jeg talte alvorligt, meget alvorligt til hende. Det kildne ved det var, at hun ikke var blevet sprængt i Luften. Hvis hun var blevet sprængt i Luften, saa vilde hun selv have været klar over, at hun havde handlet forkert. I Bogen er det det ulydige Barn, der bliver stanget af Oksen. Barnet, der med sin lille Kurv er sendt ud for at besøge sin syge Tante, kommer maaske lige forbi Tyren. Det er saa meget værre for Tyren. Den stakkels Tyr er nødsaget til at spille sin kostbare Tid med omhyggeligt at dreje sig for ikke at puffe til Kurven. Hvis det uartige Barn havde en Smule Fornuft (hvad det ikke har i Bogen), saa vilde det benyttede Lejligheden og smutte uskadt bort, mens Tyren var optaget af at

vige ærbødigt til Side for det gode Barn. Det uartige Barn ser sig aldrig for, men driver trøstigt af Sted, og naar Tyren nærmer sig, staar det i den mest bekvemme Stilling til at modtage en gavnlig Lære. Hvor meget det gode Barn saa vejer, kommer det sikkert over Isen. Det uartige Barn kan være tyve Pund lettere, men det rører ikke Isen. „Tal ikke til mig om det forholdsmæssige Tryk pr. Kvadrattomme,“ siger den moralsk indignerede Is. „Du var ond ved din spæde, lille Broder for fjorten Dage siden; herunder med dig.“ Veronicas Forsvarstale, der, det maa jeg indrømme, blev fremført besindigt og høfligt, havde praktisk talt, denne Mening:

„Det kan være, jeg har handlet uden at være ledet af den fornødne Viden. Min Undervisning har, maaske, som Helhed, ikke været helt formaalistjenlig. Emner, som jeg føler aldrig vil faa fjerneste Interesse eller Betydning for mig, er med næsten trættende Ihærdighed blevet indterpet mig. Jeg er blevet holdt i Uvidenhed om Ting, der kunde være mig til Nytte og Hjælp — som f. Eks. Krudt. Alt dette vil jeg nu ikke tale om; Folk har uden Tvivl gjort det saa godt for mig, som deres Evner tillader dem det. Men med Hensyn til Bevæggrundenes Renhed og Opofrelsen for Sagen, hævder jeg at være hævet over enhver Bebrejdelse. Hvis min Opførsel havde været angribelig — som det fra visse Sider er blevet antydnet — kunde jeg saa gaa her uskadt ved din Side — uden at et Haar er krummet paa mit Hovede, som man siger? Nej. Som Skæbnen er, vilde den — hvis man da kan stole paa Bøgerne for Ungdommen — i saa Fald have gjort det til sin Opgave at indbefatte mig blandt Ruinerne. Og hvad ser vi derimod? — en sprængt Skorsten, et ødelagt Komfur, knuste Ruder, et hærget Køkkeninventar — jeg alene blev som ved et Mirakel frelst. Jeg ønsker ikke at fremhæve det paa en stødende Maade, men det kunde næsten se ud, som om det var jer tre — dig, min kære Fader, der kommer til at betale Reparationen; Dick, der maaske sætter for megen Pris paa god Mad, og som de nærmeste Par Dage nødsages til at leve af Konserver; og Robina, der fra Naturens Haand er pirrelig, og som er sikker paa at være lige ved at blive tosset, indtil Tingene er i Orden igen — der, grundet paa Synder, som jeg ikke vil søge at efterspore, har gjort jer fortjent til en Revselse fra Forsynet. Den moralske Lære maa sikkert være tiltænkt jer tre. Jeg — det staar mig nu klart — har i hele denne Affære kun været det uskyldige Redskab.“

Set ud fra den Forudsætning, at det at være dydig er at undgaa Straf, saa er Ræsonnementet logisk nok. Jeg følte, at det

kunde hidføre flere Ubehageligheder, hvis jeg lod det staa uimod-sagt.

„Veronica,“ sagde jeg. „Tiden er nu kommet til at aabenbare en Hemmelighed for dig: Literaturen er ikke altid en sikker Fører gennem Livet.“

„Hvad?“ sagde Veronica.

„Jeg mener,“ sagde jeg, „at de Mennesker, der skriver Bøger, som Regel er meget moralske Mennesker. Det er det, der fører dem paa Vildspor: de er for gode. Denne Verden svarer ikke til deres Idealer. Det er ikke Verden, som de vilde have lavet den. For at tilfredsstille sin Trang til Moral, giver Forfatteren sig til at lave sin egen Verden. Den er ikke som denne Verden. Den ligner slet ikke denne Verden. I en Verden, der var som en Verden bør være, vilde du sikkert være blevet sprængt i Luften, Veronica — om ikke fuldstændig, saa dog delvis. Det, du kan gøre, Veronica, det er at takke Himlen af dit fulde Hjerte for, at vi ikke lever i en fuldendt Verden. Gjørde vi det, Veronica, saa tror jeg neppe, du gik her nu. At du nu eksisterer og er lykkelig og uskadt, beviser, at alt ikke er, som det burde være. Tyren i denne Verden behersker ikke sine Lidenskaber, naar den har Lyst til at stange nogen; den venter ikke paa det uartige Barn. Den farer i det første Barn, der viser sig, og takker Gud for det. Der er hundrede Chancer mod én for, at det er det bedste Barn i flere Miles Omkreds. Tyren er ligeglad. Den ødelægger dette Mønsterbarn. Den vilde ødelægge en Biskop, naar den er i det Humør. Din lille Ven i Fløjlstøjet, der blev sprængt i Luften — altsaa Fløjlstøjet — hvem af jer var det, der fandt paa det Krudt?“

Veronica hævdede, at Inspirationen var kommet til hende.

„Jeg tror det gerne. Og var han opsat paa at stjæle Krudtet og komme det i Ilden, eller maatte han overtales til det?“

Veronica indrømmede, at han ikke besad en førsteklases Helts Egenskaber. Først da det var blevet ham betydet, at han var en svag, fejg Dreng, havde han ladet sig bevæge til at deltage i Foretagendet.

„Altsaa efter alt at dømme en Dreng, der ladet i Fred vilde være en Trøst for sin Familie,“ vedblev jeg. „Og Historien om Røverne — var det dig, der fandt paa den, eller ham?“

Veronica var ædelmodig nok til at antage ham for at have været i Stand til at finde paa den, hvis han ikke i det Øjeblik kun havde tænkt paa at komme hjem til sin Mor. Som det gik, var det blevet hendes Lod at forlene de nøgne, uinteressante Fakta med den fornødne Romantik.

„Altsaa det gode Barn i Historien. Det ser man klart. Hans eneste Fejl er elskværdig Svaghed. Kan du ikke selv se det, Veronica?“

„Jeg kan forstaa,“ sagde Veronica, „at naar der ikke sker én noget, saa betyder det, at man er en Satans Unge.“

„Saa vidt gaar jeg ikke, Veronica. Og jeg vilde ønske, du lod være med at bande. Dick er en Mand, og en Mand — naa, bryd dig ikke om, hvad jeg vilde sige om en Mand. Du, Veronica, burde aldrig glemme, at du er en Dame. Man maa ikke vente at finde Retfærdighed i denne Verden. Undertiden faar de slette, hvad de fortjener. Ofte ikke. Der synes ikke at være nogen Regel for det. Følg din Samvittigheds Bud, Veronica, og giv F . . . , jeg mener, bryd dig ikke om Følgerne. Undertiden slipper du godt fra det, undertiden ikke. Men *den* skønne Følelse har du altid: Jeg handlede rigtigt. Forholdene var mig ugunstige, men det var ikke min Skyld. Ingen kan bebrejde mig noget.“

„Men det gør de,“ sagde Veronica. „De bebrejder én lige saa meget, som hvis man virkelig havde haft i Sinde at gøre det.“

„Verdens Mening er ligegyldig, Veronica,“ sagde jeg belærende. „Det gode Menneske bryder sig aldrig om den.“

„Men naar de nu sender én i Seng,“ indvendte Veronica.

„Lad dem det,“ sagde jeg. „Hvad betyder det, saa længe den indre Stemme trøster os med den Tanke — —“

„Men det gør den ikke,“ afbrød Veronica. „Den gør én meget mere arrig. Det gør den virkelig.“

„Det burde den ikke,“ bemærkede jeg.

„Hvorfor gør den det saa?“ indvendte Veronica. „Hvorfor gør den ikke, hvad den burde gøre?“

Vanskeligheden ved at tale Fornuft til Børn er, at de selv vil tale med.

„Livet er et vanskeligt Spørgsmaal, Veronica,“ indrømmede jeg. „Jeg maa give dig Ret i, at alt ikke er, som det burde være. Men man maa ikke fortvivle. Der maa gøres noget.“

„Det er morderlig haardt for nogle af os,“ sagde Veronica. „Hvor meget man saa anstrenger sig, kan man ikke gøre alle tilpas. Og naar man bare saa meget som vover at have sin egen Mening — aa, gaa væk!“

„Et voksent Menneskes Pligt, Veronica,“ sagde jeg, „er at vise Barnet den Vej, det bør gaa. Det er ikke noget let Arbejde, og af og til bliver man maaske pirrelig.“

„Der er saa mange om det,“ mukkede Veronica. „Der er

Tider, hvor man ikke véd, om man skal staa paa Hovedet eller paa Benene.“

„De gør det i den bedste Hensigt, Veronica,“ sagde jeg. „Da jeg var en lille Dreng, plejede jeg at tænke akkurat, som du gør. Men nu — —“

„Lavede du nogensinde Ballade?“ afbrød Veronica.

„Om jeg gjorde? — bestilte aldrig andet, saa vidt jeg kan huske. Naar det ikke var det ene, der var galt, saa var der det andet.“

„Og blev du ikke rasende, naar de først spurgte dig, hvad du havde at sige, og hvorfor du havde gjort det, og saa, naar du prøvede at forklare det, slet ikke vilde høre paa dig?“

„Det, der plejede at irritere mig mest, Veronica,“ sagde jeg — „jeg husker det saa tydeligt — var, naar de selv talte uafbrudt en halv Time og saa, naar jeg med blot én Sætning vilde prøve paa at forklare dem det, fo'r i mig og skældte mig ud for at være næsvis.“

„Hvis de blot vilde lytte, saa kunde man maaske faa dem til at begribe det,“ indrømmede Veronica. „Men nej, de snakker og snakker, indtil de til sidst ikke selv véd, hvad det er, de snakker om, og saa siger de, at det er ens Skyld, fordi man har gjort dem trætte.“

„Jeg kender det,“ sagde jeg, „saadan ender de det altid. „Jeg er træt af at tale til dig,“ siger de — som om vi ikke var træt af at høre paa dem!“

„Og naar man tænker sig om,“ sagde Veronica, „saa siger de, at man ikke skal bryde sig om at tænke. Og naar man ikke tænker sig om og kommer til at gøre det i Tankeløshed, saa siger de: „Hvorfor tænker du dig ikke om?“ Det lader til at være umuligt for os at gøre noget rigtigt. Det er næsten til at fortvivle over.“

„Og saa er det ikke retfærdigt, som hvis de altid selv havde Ret,“ sagde jeg. „Naar de vælter et Glas, hedder det sig: „Hvem har stillet det Glas dér?“ Man skulde tro, at nogen havde sat det dér med Villie og gjort det usynligt. De venter ikke at se et Glas seks Tommer foran deres Næse paa det Sted, hvor Glasset bør være. Efter den Maade, hvorpaa de taler, skulde man tro, at et Glas slet ikke havde noget at gøre paa et Bord. Hvis jeg slog et i Stykker, saa hed det altid: „Forbandede lille Klodrian! Han burde have Lov til at spise i Barnekamret.“ Hvis de forlægger deres Ting og ikke kan finde dem, saa lyder det: „Hvem har været i mine Sager? Hvem har været her og rodet?“ Og naar de saa finder det, saa spørger de arrigt, hvem der har lagt det dér.

Naar jeg ikke kunde finde noget af den simple Grund, at nogen havde taget det væk og lagt det et andet Sted, saa var det altid det rigtige Sted dèr, hvor *de* havde lagt det, og jeg var en lille Idiot, der ingenting kunde finde.“

„Og selvfølgelig har man ingenting at skulle have sagt,“ bemærkede Veronica. „Aa, nej. Hvis de gør noget dumt og man siger det til dem, saa er der altid en Grund til det, som de ikke vil forklare én, fordi man alligevel ikke kan forstaa det. Aa, ja! Og hvis man blot gør sig skyldig i den mindste Fejltagelse, hvad der ikke er mere end naturligt for os allesammen, saa er det, fordi man er slet og ufølsom og ikke bryder sig om at være anderledes.“

„Jeg skal sige dig, hvad vi vil gøre, Veronica,“ sagde jeg. „Vi vil skrive en Bog. Du skal hjælpe mig. Og i den skal Børnene være de kloge og gode, der aldrig gør noget forkert, og de skal styre Kodillen — du forstaa, hvad jeg mener — passe paa voksne og opdrage dem ordentligt. Og alt, hvad de voksne gør eller ikke gør, skal være forkert.“

Veronica klappede i Hænderne. „Nej, vil du virkelig!“ sagde hun. „Aa, gør det!“

„Ja, det er mit Alvor,“ svarede jeg. „Vi kalder den en moralsk Fortælling for Forældre, og alle Børnene vil købe den og forære den i Fødselsdagsgave til deres Far og Mor og andre, med Tilegnelse paa Titelbladet: „Fra Johnny, eller Jenny, til kære Far, eller kære, lille Tante, med alle gode Ønsker for hans eller hendes Forbedring!“

„Tror du virkelig, de vil læse den?“ spurgte Veronica tvivlende.

„Vi kommer noget forargende ind i den,“ foreslog jeg, „og faar et eller andet Blad til at stemple dem som en Vanære for engelsk Literatur. Og hvis det ikke hjælper, saa siger vi, at det er en Oversættelse fra Russisk. Børnene skal blive hjemme og bestemme, hvad der skal være til Middag, og de voksne skal sendes i Skole. Vi lader dem gaa hjemmefra hver Morgen med et lille Tornyster. De skal tvinges til at læse Grimms Eventyr paa Tysk, med Noter og Forklaringer, og lære „Gamle Mor Mubbard“ udenad og forklare Grammatiken i det.“

„Og gaa tidligt i Seng,“ foreslog Veronica.

„Vi vil have dem i Seng Kl. 8, Veronica, og de skal lægge sig fornøjede, som om de selv helst vilde, ellers skal vi nok lære dem noget andet. Vi lader dem bede deres Aftenbøn. Saadan mellem os to, Veronica, saa tror jeg ikke, de altid gør det. Og ingen Læsen i Sengen og ingen sidste Sjus eller noget som helst

Vrøvl af den Slags. En Kiks og maaske, hvis de er artige, en Godte, og saa Godnat med dem. Og ingen Raaben bagefter om, at de har ondt i Maven og Listen ned i Natkjole for at tigge om Cognac. Vi finder os ikke i noget af den Slags.“

„Og de skal tage deres Mikstur,“ sagde Veronica.

„Den mindste Antydning af Surmuleri, det svageste Tegn paa, at de synes, de keder sig, vil betyde det samme som en Spiseskefuld Levertran, Veronica.“

„Og vi vil spørge dem, hvorfor de aldrig bruger deres Fornuft,“ kvadrede Veronica.

„Ja, det bliver Vanskeligheden for os, Veronica: de har jo ingen Fornuft — ikke noget, vi vilde kalde Fornuft. Men vi vil alligevel være retfærdige. Vi vil altid give dem Grunden til, at de skal gøre alt, hvad de ikke har Lyst til og intet, som de har Lyst til. De vil ikke forstaa det, og de vil ikke indrømme Fornuften i det, men de vil holde deres Meninger for dem selv, hvis de vil være fri for Vrøvl.“

„Og de maa selvfølgelig ikke tale med,“ hævdede Veronica.

„Hvis de svarer igen, Veronica, saa vil det vise, at de er forbandet med en medfødt Opsætsighed, der for enhver Pris maa udryddes med Rode,“ indrømmede jeg, „og hvis de ingenting siger, saa vil det være Tegn paa en begyndende Tværhed, der maa behandles paa det kraftigste, inden den udvikler sig til en Last.“

„Og hvad vi saa gør ved dem, saa vil vi fortælle dem, at det er til deres eget Bedste,“ kluklo Veronica.

„Selvfølgelig vil det være til deres eget Bedste,“ svarede jeg.

„Det vil være vort kæreste Arbejde — at gøre dem gode og lykkelige. Det vil ikke more dem, men det bliver deres egen Uvidenheds Skyld.“

„De vil blive os taknemlige for det senere,“ fnisede Veronica.

„Med den Forsikring vil vi trøste dem fra Tid til anden,“ svarede jeg. „Vi vil i alle Henseender være gode imod dem. Vi vil lade dem lege — ikke dumme Lege, som Golf og Kroquet, der ikke er nogen Nytte til og kun fører til Skænderier — men Bjørne og Ulve og Hvaler: belærende Lege, der kan støtte dem i deres Bestræbelser for at tilegne sig naturhistoriske Kundskaber. Vi vil lære dem at lege „Røver og Soldater“ og „Indianere“ — forstandige Lege, der kan udvikle deres Indbildningskraft. Det er derfor voksne Mennesker er saa kedelige: de foretager sig aldrig noget, der kan faa dem til at tænke. Men nu og da,“ vedblev jeg, „vil vi lade dem more sig med deres egne

Lege, f. Eks Onsdag og Lørdag Eftermiddag. Saa inviterer vi andre voksne til Te og lader dem flirte i Haven eller, hvis Vejret er fugtigt, gøre Kur i Spisestuen, indtil Barnepigen kommer for at hente dem. Men selvfølgelig maa vi vælge deres Venner for dem — pæne, velopdragne Damer og Herrer, Forældre til respektable Børn, for hvis man overlader dem til dem selv — ja, du véd, hvordan de er! De vilde sandsynligvis forelske sig i ganske umulige Mennesker — Mænd og Kvinder, som vi aldrig kunde tænke os at se i vore Hjem. Vi vil udvælge de Kammerater, som vi finder passer bedst til dem, og hvis de ikke synes om dem — hvis Onkel William siger, at han ikke kan døje den unge Pige, vi har inviteret, for at hun skal elske ham — at han ligefrem hader hende, saa fortæller vi ham, at det kun skyldes hans ustyrlige Sind, og at han har at synes om hende, eftersom hun er god nok til ham. Og hvis Bedstemoder snøfter og siger, at hun ikke vil elske gamle Jones, bare fordi han har rød Næse eller Glasøje eller af en anden taabelig Grund, saa siger vi til hende: „Godt, Frue, vil du lege med Hr. Jones og være elskværdig imod ham, eller vil du bruge Eftermiddagen til at gøre i Orden paa dit Værelse. Du kan selv bestemme det, men det maa være straks.“ Vi lader dem gifte sig (Onsdag og Lørdag Aften) og lege Far og Mor og Børn. Og hvis de skændes, saa rusker vi dem og tager deres Smaabørn fra dem og laaser dem nede i Kommodeskuffen og fortæller dem, at de ikke faar dem tilbage, før de er artige igen.“

„Og jo mere de prøver paa at være artige, jo mere vil det vise sig, at de ikke har været artige,“ bemærkede Veronica.

„Deres Artighed og Uartighed vil i mere end én Forstand bero paa os, Veronica,“ forklarede jeg. „Naar Statsobligationerne falder og Østenvinden generer vor Lever, saa vil de selv blive overraskede over, saa uartige de kan være.“

„Og de maa aldrig nogensinde glemme, hvad man én Gang har sagt til dem,“ jublede Veronica. „Vi bryder os ikke om at gentage det samme for dem Gang paa Gang, som var det en Væg, vi talte til.“

„Og hvis vi har tænkt at sige noget til dem og glemt at sige det,“ tilføjede jeg, „saa fortæller vi dem, at vi dog virkelig ikke burde have nødig at sige den Slags simple Ting til dem, som om de var rene Pattebørn. Alt det maa vi huske at faa med.“

„Og hvis de mukker, saa fortæller vi dem, at det er, fordi de ikke selv véd, hvor lykkelige de er. Og vi fortæller dem, hvor

artige vi var, dengang vi — — —. Hør, kom nu ikke for sent til Toget, saa faar jeg Skylden for det.“

„Av! Jeg havde helt glemt, jeg skulde med Toget, Veronica,“ indrømmede jeg.

„Du maa hellere løbe,“ foreslog Veronica.

Det lød som Fornuft.

„Tænk nu paa den Bog!“ raabte Veronica.

„Skriv dine Indfald ned, efterhaanden som du faar dem,“ raabte jeg tilbage.

„Hvad skal vi kalde den?“ skreg Veronica.

„Hvorfor Manden i Maanen ser ud, som om nogen har sidet paa ham“, hylede jeg.

Da jeg atter drejede Hovedet, sad hun øverst paa Stenten, dirigerende et indbildt Orkester med sin ene Sko. 6,15 var heldigvis tyve Minutter forsinket.

Jeg ansaa det for det klogeste at fortælle Ethelbertha Sandheden, at der var noget galt med Komfuret.

„Sig mig det hellere, det værste straks,“ sagde hun. „Er Veronica kommet noget til?“

„Det værste,“ sagde jeg, „er, at jeg kommer til at betale et nyt Køkken. Men hvorfor bliver det altid betragtet som en Selvfølge, at den arme Veronica har Andel i det, naar noget gaar galt? Det finder jeg lidt uretfærdigt.“

„Du er vis paa, at hun intet fejler?“ gentog Ethelbertha.

„Frisk som en Fisk,“ svarede jeg. Lillemor saa lettet ud.

Jeg fortalte hende om alt det Besvær, vi havde haft i Anledning af Koen. Hendes Sympati var nærmest hos Koen. Jeg fortalte hende, at jeg nærede Haab om, at der kunde blive en forstandig Kvinde ud af Robina. Vi talte ikke saa lidt om Robina. Vi blev enige om, at hun hørte til de af vore Genistreger, vi havde Lov til at være stolte af.

„Jeg maa derved igen, saa hurtigt jeg kan,“ sagde jeg. „Jeg vil ikke have, at unge Bute faar en forkert Opfattelse af Situationen.“

„Hvem er unge Bute?“ spurgte hun.

„Arkitekten,“ svarede jeg.

„Jeg troede, det var en gammel Mand,“ sagde Ethelbertha.

„Gamle Spreight er gammel nok,“ sagde jeg. „Unge Bute er en af hans unge Hjælpere, men han forstaar sit Arbejde og gør et forstandigt Indtryk.“

„Hvordan er han?“ spurgte hun.

„Personlig er han en overordentlig flink, ung Mand. Der er

megen sund Fornuft i ham. Jeg kan godt lide unge Mennesker, der kan høre efter.“

„Ser han godt ud?“ spurgte hun.

„Ikke fornærmende,“ svarede jeg. „Et behageligt Ansigt at se paa — især naar han smiler.“

„Er han gift?“ spurgte hun.

„Ja, det har jeg ikke tænkt paa at spørge ham om,“ tilstod jeg. „Hvor I Kvinder dog er nysgerrige! Nej, det tror jeg ikke, han er. Det antager jeg ikke.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte hun.

„Aa, det véd jeg ikke. Han gør et ugift Indtryk. Du vil synes om ham. Lader til at holde meget af sin Søster.“

„Kommer vi til at faa meget med ham at gøre?“ spurgte hun.

„Ja,“ svarede jeg. „Jeg antager, han kommer derned paa Mandag. Det er en ærgerlig Historie med det Komfur.“

„Hvad Nytte er det til, at han er der, naar du ikke er der?“ spurgte Ethelbertha.

„Aa, han kan trisse rundt og maale op,“ foreslog jeg. „Dick vil være der for at forklare ham Tingene. Hvis han ikke er der, saa er der Robina — det er for Resten kedeligt, at Robina ikke kan lide ham.“

„Hvorfor kan hun ikke lide ham?“ spurgte Ethelbertha.

„Aa, fordi han tog fejl af Hoveddøren og Køkkendøren, eller omvendt,“ forklarede jeg. „Hvordan det var, husker jeg ikke nu. Hun siger, at hans Smil irriterer hende. Hun indrømmer selv, at hun ingen virkelig Aarsag har til ikke at kunne lide ham.“

„Naar tager du derned igen?“ spurgte Ethelbertha.

„Næste Torsdag,“ svarede jeg. „Og det enten der er Komfur eller ej.“

Hun sagde, at hun vilde tage med mig. Hun følte, at Forandringen vilde gøre hende godt og lovede ikke at trætte sig med noget dernede. Og saa fortalte jeg hende alt, hvad jeg havde gjort for Dick.

„Den almindelige Landmand,“ paaviste jeg, „er saa ofte en Mand uden Idéer, der lader alt gaa paa bedste Beskub. Hvis han har Held med Bedriften, er det paa Grund af et medfødt Instinkt, han ikke kan lære fra sig. St. Leonhard har studeret Teorien i Tingene. Af ham vil Dick lære alt, hvad der er at lære om Landbruget. Valget af hans Lærer, følte jeg, krævede omhyggelige Overvejelser.“

„Men bliver Dick nu ogsaa ved det?“ spørger Ethelbertha undrende.

„Ogsaa dèr,“ bemærkede jeg, „krævede Valget ualminde-
lig Forudseenhed. Den gamle Mand — han er i øvrigt slet ikke
gammel, kan ikke være stort ældre end jeg; jeg véd ikke, hvorfor
de allesammen kalder ham den gamle Mand — har fattet høje
Tanker om Dick. Det fortalte hans Datter mig, og jeg sørgede
for at lade Dick vide det. Drengen vil nødig skuffe ham. Hen-
des Moder — —“

„Hvis Moder?“ afbrød Ethelbertha.

„Janies Moder, Fru St. Leonard,“ forklarede jeg. „Hun sy-
nes ogsaa saa godt om ham. Børnene kan godt lide ham. Det
fortalte Janie mig.“

„Hun lader til at snakke en Del, denne Frøken Janie,“ be-
mærkede Ethelbartha.

„Du vil synes om hende,“ sagde jeg. „Hun er en indtagende
ung Pige — saa forstandig og god og uegennyttig, og — —“

„Hvem har fortalt dig alt det om hende?“ afbrød Ethel-
bertha.

„Det kan man selv se,“ svarede jeg. „Moderen lader til at
være et Nul, og St. Leonard selv — ja, han er ikke Forretnings-
mand. Det er Janie, der dirigerer det hele — holder det hele
gaaende.“

„Hvordan er hun?“ spurgte Ethelbartha.

„Det har jeg jo fortalt dig,“ sagde jeg. „Hun er saa praktisk
og dog samtidig saa — —“

„Jeg mener, hvordan ser hun ud,“ forklarede Ethelbertha.

„Hvor Kvinder dog er taabelige med Folks Udseende,“ sagde
jeg. „Hvad har den Ting dog at betyde Hvis du absolut vil vide
det, saa er det et af de Ansigter, der vinder ved nærmere Be-
tragtning. Først ser man ikke, hvor smukt det er, men naar man
har set ind i det — —“

„Og hun har maaske ogsaa høje Tanker om Dick?“ afbrød
Ethelbertha.

„Hun vil blive skuffet, hvis han ikke arbejder strengt og ud-
holdende. Det vil skuffe dem allesammen.“

„Hvad vedkommer det dem?“ spurgte Ethelbertha lidt
skarpt.

„Jeg tænker ikke paa dem,“ sagde jeg. „Det, det gælder om
for mig, er — —“

„Jeg kan ikke lide hende,“ sagde Ethelbertha. „Jeg kan
ikke lide nogen af dem.“

„Men — —“ Hun syntes ikke at høre.

„Jeg kender den Slags Mænd,“ sagde hun, „og Konen lader
til at være om muligt endnu værre. Og Pigebarnet — —“

„Naar du lærer dem at kende — —“ sagde jeg.

Hun sagde, at hun ikke brød sig om at lære dem at kende. Hun vilde rejse derved Mandag Morgen tidligt.

Jeg fik hende til at se det ubekvemme ved denne Idé. Det tog mig lidt Tid. Vi vilde kun opnaa at gøre det besværligere for Robina, og nye Bestemmelser vilde ikke have nogen gavnlig Indflydelse paa Dicks Karakter.

„Han har lovet at skrive til mig om, hvordan det gaar de første Par Dage,“ sagde jeg. „Lad os vente og se, hvordan det Brev bliver.“

Hun sagde, at det var hende en Gaade, hvordan hun nogen-sinde kunde finde sig i, at jeg tog de stakkels ulykkelige Børn fra hende og rodede dem ind i alle mulige forfærdelige Ting. Hun haabede, at jeg, i hvert Fald hvad Veronica angik, ikke havde foretaget mig noget, der ikke kunde gøres om.

„Veronica,“ sagde jeg, „føler virkelig selv Trang til at forbedre sig, tror jeg. Jeg har købt et Æsel til hende.“

„Et hvad?“ udbrød Ethelbertha.

„Et Æsel,“ gentog jeg. „Barnet blev indtaget i det, og vi var alle enige om, at det maaske kunde bidrage til at gøre hende mere rolig — give hende en Følelse af Ansvar.“

„Jeg tænkte nok, du ikke havde glemmt Veronica,“ sagde Ethelbertha.

Saa ledede jeg Samtalen hen paa andre Emner. Hun lod til at være lidt pirrelig.

VIII.

Robinas Brev var dateret Mandag Aften og naaede os Tirsdag Morgen.

— „Jeg haaber, du naaede Toget,“ skrev hun. „Veronica kom ikke tilbage før halvsv. Hun meddelte mig, at du og hun havde fundet saa meget at tale om, og at „det ene havde ført det andet med sig“. Hun er en sjov lille én, men jeg tror, din Forelæsning maa have virket godt. P. t. viser hun blid Overbærenhed overfor sine Omgivelser — en Holdning, der ikke er uden en vis Værdighed. Hun har ikke mukket en eneste Gang og kan sommetider være ligefrem hjælpsom. Jeg har givet hende et tomt Kollegiehefte, som vi fandt i dit Skrivebord, og det meste af sine ledige Stunder lukker hun sig inde med det i Soveværelset. Hun fortæller mig, at du og hun skriver en Bog sammen. Jeg

spurgte hende, hvad den skulde handle om. Hun afviste mig med en Forsikring om, at det skulde jeg faa at vide, „naar Tidens Fylde kom“, og at det blev en god Bog. Jeg saå lige Titelbladet i Aftes. Bogen laa aaben paa Toiletbordet: „Hvorfor Manden i Maanen ser ud, som om nogen havde siddet paa ham“. Det lyder som en af dine Titler. Men jeg vilde ikke se mere, skønt jeg følte mig fristet. Hun har lavet en Tegning nedenunder. Den er slet ikke saa daarlig. Den gamle Herre ser virkelig ud, som om nogen havde siddet paa ham, og det er bekommet ham overmaade ilde.

„Ridder Robert — Theodor er hans Navn, og det passer daarligh til ham — viser sig at være eneste Søn af en Enke, en Fru Foy, der er vor Nabo mod Syd. Vi mødte hende paa Vej fra Kirke Søndag Morgen. Hun græd endnu. Dick tog Veronica med i Forvejen, og jeg fulgtes et Stykke med hende. Hendes Bedstefader, viser det sig, blev dræbt for mange Herrens Aar siden ved en Kedelsprængning, og den stakkels Dame forfølges af en fast Overbevisning om, at Theodor er belemret med en nedarvet Tilbøjelighed til at blive sprængt i Luften. Hun bebrejder os intet, da hun i Lørdagens Katastrofe kun ser et Udslag af Familieforbandelsen. Jeg prøvede at trøste hende med det Ræsonnement, at der nu ikke var mere at frygte fra Forbandelsen, da den sikkert havde brugt alle sine Kræfter paa det ene mislykkede Attentat; men hun hævder den mere bedrøvelige Opfattelse, at Theodors „Skæbne“, som hun kalder det, kun foranstaltede vort Køkkens Ødelæggelse som en Slags Generalprøve; den afgørende Forestilling var sikkert endnu tilbage. Det lyder komisk, men den stakkels Kvinde tog det saa fortvivlet alvorligt, at vi begge hylede højt, da en uheldig Unge snublede foran os og tabte et Krus, og var lige forbavset ved at se „Ridder Robert“ endnu hel og uskadt efter det. Jeg fandt det taabeligt at tale om alt dette, mens Barnet hørte paa det, men brød mig ikke om at sige det til hende. Følgen er, at han øjensynlig betragter sig som Himlens udvalgte Fjende og derfor, naturligvis, er meget stolt af sig selv. Hun var heroppe nu i Aften (Mandag) for at lægge sit Kort, og paa hendes Anmodning viste jeg hende Køkkenet og den Maatte, han var snublet over. Hun syntes forbavset over, at „Skæbnen“ havde ladet en saa gunstig Lejlighed gaa fra sig, og fandt heri yderligere Bevis til Ængstelse. Der var øjensynlig noget endnu grundigere i Gære hos den lille Theodor. Der var kun et halvt Pund Krudt, fortalte hun mig. Doktor Smallboys Gartner havde købt det for at sprænge en gammel Elmestub og et Øjeblik ladet det ligge i Græsset, mens han vendte tilbage til Huset efter mere

brunt Papir. Hun lod til at være rørt over Gartneren, der, som hun sagde, lige saa godt kunde have ladet hende betale for et helt Pund. Jeg vilde betale — i hvert Fald — vor Andel, men hun vilde ikke tage imod det. Hendes salig, begrædte Bedstefar betragter hun som den, der bærer hele Ansvar, og det er maaske lige saa godt at lade hende blive i den Tro. Hvis jeg havde foreslaaet det, er jeg sikker paa, hun havde fundet det rimeligt, at hun kom til at betale vort nye Køkken.

Vildt overdrevne Beretninger om Hændelsen er i Omløb, og jeg er lidt bange for, at Veronica skal opdage, at hun er en stedlig Berømt. Din Forsvinder betragtes som en Slags Himmelfart. En gammel Daglejer, der saå dig fare forbi paa Vej til Stationen, taler om dig som „den stakkels Herres Aand“, og jeg har ladet mig fortælle, at alle Tøjstumper, der findes indenfor en halv Mils Omkreds, bliver opbevaret som dine jordiske Rester. Du synes at have været særlig rig paa Støvler. Syv Par er allerede indsamlede fra de omgivende Grøfter. Blandt de mere sogneinteresserede er der Tale om at bruge dig til Grundlæggelsen af et stedligt Museum.“

Denne Begyndelse læste jeg ikke for Ethelbertha. Den fyldte heldigvis nøjagtig det første Blad, som jeg fandt Lejlighed til ubemærket at lade forsvinde i min Lomme.

„Den nye Dreng kom Søndag Morgen,“ vedblev hun. „Han hedder William — hvis jeg da hørt rigtigt. Hans andet Navn, hvis han har noget, maa jeg lade dig om at tyde. Det kan være, det er Bondesprog han taler, men det lyder snarest som en Gøen. Jeg har lige talt en halv Time til ham for at faa ham til at forstaa, at han godt kan gaa hjem, og det har maaske gjort mig lidt nervøs. Noget mere landligt kan jeg ikke forestille mig. Men han er ivrigt efter at lære, og der er ikke saa lidt, han kunde tage fat paa. Jeg greb ham efter Frokosten i Søndags i ganske roligt at smide alt, hvad vi havde levnet, paa Møddingen. Jeg gjorde ham opmærksom paa det forkerte i at bortkaste god, nærende Mad og søgte at gøre ham begribeligt, at Fødevarers rette Bestemmelsessted er inden i os. Han svarer aldrig. Han staar bomstille, med Munden saa vidt aaben, han kan faa den — hvilket vil sige noget — og man stoler paa, at éns Ord trænger ind i ham. Hele Søndag Eftermiddag kæmpede han tappert med en næsten overnaturlig Søvnighed. Efter Te blev han værre, og jeg begyndte at frygte, han ikke vilde blive til synderlig Nytte for mig. Ingen af os spiste meget til Aften, og Dick, der synes

at forstaa ham, hjalp ham med at bære Tingene ud. Jeg hørte dem tale, og saa kom Dick tilbage og lukkede Døren efter sig. „Han vil gerne spørge,“ sagde Dick, „om han maa vente med at spise den kolde Oksesteg til i Morgen. For hvis han spiser den nu, tror han ikke, han vil være i Stand til at gaa hjem.“

Veronica interesserer sig levende for ham. Der er øjensynlig et alvorligt Element i hendes Karakter, som ingen af os har skænket Opmærksomhed. Hun siger, hun er vis paa, der er noget godt i ham. Hun sidder ved hans Side, mens han hugger Brænde, og fortæller ham omhyggeligt udvalgte Historier, i den Hensigt at udvikle hans Intelligens, siger hun. Hun er endvidere forsigtig for ikke at saare hans Følelser ved sin Overlegenhed. „Et Meneske, der fører et saa nyttigt Liv, som du,“ hørte jeg hende sige i Morges, „har naturligvis ikke megen Tid til at læse. Jeg har intet andet at gøre end at udvide mine Kundskaber, forstaar du.“

Æslet ankom i Eftermiddags, mens jeg var ude — galoperende hører jeg, og med Hopkins paa Ryggen. Det lader til at være en hemmelig Forstaaelse mellem de to. Vi har prøvet at give ham Hø, og vi har prøvet at give ham Tidsler; men han foretrækker Smørrebrød, lader det til. Jeg har endnu ikke været i Stand til at konstatere, om han drikker Kaffe eller Te om Morgenens. Men han er et Dyr, der nok véd, hvad han vil have, og til alt Held findes begge Dele i Huset. Vi indlogerede ham hos Koen for i Nat. Den hilste ham først med Begejstring og ønskede at adoptere ham; men den blev senere køligere, da den opdagede, at han ikke er en Kalv. Jeg har prøvet at blive Venner med den, men den er saa uimodtagelig for Venlighed. Den synes kun at bryde sig om Græs og foretrækker at hente det selv. Den gør ikke Indtryk af at føle Trang til at blive lykkelig nogensinde mere.

Der hændte noget pudsigt i Kirken. Det havde jeg nær glemt at fortælle dig. St. Leonards har to Stole fjernest fra Døren. De var der allesammen, da vi kom, med Undtagelse af den gamle Herre. Han kom lige inden Indgangsbønnen, da vi allesammen stod op. En Løbeild af undertrykt Fnisen fulgte ham op gennem Midtergangen, og nogle lo højt. Jeg kunde ikke se nogen Grund til det. Han så ud som en værdig gammel Herre i sit graa Haar og den tætknappede Diplomat, der giver ham et vist militærisk Udseende. Men da han kom udfor vor Kirkestol, forstod jeg det. Han havde skyndt sig fra sin Morgenrunde, og da der ingen var til at se ham efter, havde den kære, gamle, aandsfraværende Skabning glemt at skifte sine Ridebukser. Fra lidt

over Knæet og opefter var han en fuldendt Kristen, men hans Ben var en forargelig Synders.

„Hvad er det, der er saa grinagtigt?“ hviskede han til mig, da han kom forbi — jeg sad yderst. „Er jeg gaaet Glip af det?“

„Vi var henne hos dem efter Middag, og jeg blev straks opfodret til at afgive mit Skøn.“

„Naa, her er da en fornuftig Pige,“ udbrød den gamle Herre i det Øjeblik, jeg traadte ind. „Jeg vil spørge hende: Hvad Betydning kan det have for den Almægtige, om jeg kommer til Kirke i lange Bukser eller Ridebukser?“

„Jeg kan ikke indse,“ indskød Fru St. Leonard noget køligt, „at Frk. Robina med større Autoritet end jeg kan udtale sig om den Almægtiges Syn paa den Sag“ — hvilket jeg følte var sandt nok. „Hvis det er den Almægtige ligegyldigt, hvorfor saa ikke for min Skyld vælge de lange Bukser?“

„Det, det kommer an paa,“ hævdede han, „er det oprigtige Sind.“

„Det kan da lige saa godt være ordentligt paaklædt,“ mente hans Kone. Han gik ud af Stuen og knaldede Døren i efter sig.

Jeg synes virkelig bedre og bedre om Janie, jo mere jeg lærer hende at kende. Jeg vil haabe, hun giver mig Lov til rigtig at være hendes Veninde. Hun har saadan en velsignet Indflydelse paa mig. (Det Stykke læste jeg to Gange for Ethelbertha under det Foregivende, at jeg ikke kunde finde, hvor jeg var). Det maa vel være, fordi hun har en temmelig dum Mor og en upraktisk Far, at hun er blevet saa flink. Hvis du og Lillemor havde været den rigtige Slags Forældre, saa var der maaske blevet en antagelig Pige ud af mig. Men det er for sent at lede efter jeres Fejl nu. Jeg maa vel tage jer, som I er. Hun bestiller saa meget, og er saa uselvisk. Men hun er ikke som visse gode Menesker, der faar én til at føle, at det er haabløst for én at prøve paa at blive lige saa god. Hun bliver hidsig og utaalmodig, og saa ler hun ad sig selv og faar Orden i Tingene paa den Maade. Stakels Fru St. Leonard! Jeg kan ikke andet end have ondt af hende. Hun var blevet saa lykkelig med en respektabel City Mand, der hver Morgen var gaaet hjemmefra med en Blomst i Knaphullet og havde taget hvid Vest paa om Søndagen. Jeg tror ikke paa den Idé, at Mand og Kone skal være af stik modsat Natur. Hr. St. Leonard burde have giftet sig med en begavet Kone, der kunde diskutere Filosofi med ham, og havde været lykkelig ved at drikke Øl af en Tekop — du véd nok, hvad jeg mener. Hvis jeg nogensinde gifter mig, bliver det med en hidsig Mand, der el-

sker Musik og danser godt, og hvis jeg bagefter opdager, at han er begavet, saa løber jeg straks min Vej fra ham.

Dick er ikke kommet hjem endnu — og Klokken er næsten otte. Veronica er officielt i Seng, men jeg kan høre diverse Genstande falde paa Gulvet deroppe. Stakkels Dreng! Han er vel træt, naar han kommer, men det er ogsaa en særlig slem Dag i Dag. Tre Hundrede Faar skulde bringes helt fra IIsley hertil, og inden de er „røgtede“ — hedder det vist — kan der ikke blive Tale om Aftensmad. Jeg sørgede for, at han fik et ordentligt Foder til Middag.

Saa er der det forretningsmæssige. Unge Bute har været her hele Dagen, og gik først for lidt siden. Han kommer igen paa Fredag — glem ikke, at det ogsaa er Fru St. Leonards „Modtagelsesdag“. Hun haaber, at hun da maa faa den Fornøjelse at gøre dit Bekendtskab og siger, at der muligvis ogsaa kommer et Par Mennesker, vi vilde sætte Pris paa at lære at kende. Hvoraf jeg slutter, at det halve Naboskab er inviteret paa dig. Saa husk at tage en Jaket med — og hvis Lillemor uden Besvær kunde finde min lyserøde Musselins med Prikkerne — den er enten i mit Skab, eller i Veronicas nederste Kommodeskuffe, eller i den store Papæske under Mors Seng — saa kunde du være sød og tage den med din Haandkuffert. Bæltet er jeg sikker paa, at Mor selv har gemt et eller andet Sted. Men sørg i hvert Fald for ikke at krølle den. Han kan ikke indse — det er unge Bute, jeg taler om nu — hvorfor Arbejdet ikke kan paabegyndes med det samme, hvis du er tilfreds med hans Planer. Skal jeg skrive til gamle Slee om at møde dig oppe ved Huset paa Fredag? Jeg tror, det i alle Tilfælde vil være det fornuftigste. Han er ved Haanden, og alle siger, at han er en rimelig og forstandig Mand. Men du maa vel have et Overslag, ikke? Han foreslaar — det er Hr. Bute, jeg mener — at slaa Væggen til det, der nu er Bryggerset, ned, hvorved vi faar en Forhal saa stor, som vi med Rimelighed kan forlange det. Man kunde ligefrem holde Bal dér nu og da, siger han. Men alt dette kan du tale med ham om paa Fredag. Han har øjensynlig gjort sig Umage, og mange af hans Forslag lyder forstandige. Men han maa selvfølgelig være ganske klar over, at det afgørende er, at det bliver, som vi ønsker det, og ikke, som han har tænkt sig det. Jeg fortalte ham, at du havde sagt, jeg kunde faa mit Værelse akkurat som jeg ønsker det, og forklarede ham, hvordan det skulde være. Han lod først til at være af den Mening, at jeg ikke havde Begreb om det, jeg talte om, saa jeg gjorde ham det klart, at det havde jeg, med det Resultat, at han er gaaet ind paa at følge mine Anvisninger paa den Betingelse, at

jeg giver ham dem sort paa hvidt — hvilket vel ogsaa er det bedste, da han i saa Fald ikke kan komme med Indvendinger. Jeg synes bedre om ham end første Gang, jeg saå ham. Naar det drejer sig om alt andet, kan han være ret fornuftig. Han irriterer mig kun, naar han taler om „Profiler“ og „Grundplaner“. Sig til Lillemer, at jeg skriver til hende i Morgen. Kunde hun ikke følge med dig herved paa Fredag? Saa er alt i Orden, og — — —“

Resten var af en mere privat Natur. Hun sluttede med en Efterskrift, som jeg heller ikke læste for Ethelbertha.

„Jeg troede at have fortalt dig alt, da en formfuldendt Banken lød paa Døren. Jeg anbragte en af Dicks gamle Straahatte paa et iøjnefaldende Sted, raabte højt til en fingeret „John“ om ikke at gaa uden Brevene, og lukkede saa op. Det viste sig at være den lokale Reporter. Jeg havde ikke behøvet at være ængstelig. Han var den mest befippede af os to, og var saa fuld af Undskyldninger, at han sikkert var gaaet sin Vej uden at faa udrettet sit Ærinde, hvis jeg ikke havde hjulpet ham paa Gled. Intet uden en altovervindende Pligtfølelse overfor Offentligheden kunde have bevæget ham til at trænge sig ind paa mig. Kunde jeg ikke give ham et Par Oplysninger, der kunde berigtige de Rygter, der var i Omløb? Jeg saå øjeblikkelig fede Overskrifter for mig: „Huslig Tragedie!“ „Fremragende Forfatter sprængt i Luften af sin egen Datter!“ „Et engang lykkeligt Hjem nu en Ruin!“ Det forekom mig, at det eneste, der var at gøre, var at faa den elskværdige Mand over paa vor Side; jeg haaber, jeg ikke gjorde for meget ud af det. Min Plan var at give ham det Indtryk, at et eneste Øjekast havde overbevist mig om, at han var det bedste og ædleste Menneske i denne Verden; at jeg kunde stole paa, at hans Aandsnærverelse og Mod vilde være i Stand til at frelse os fra en offentlig Omtale, der, hvad mig angik, vilde forbitre hele Resten af min Levetid, og at evig Taknemlighed og Beundring vilde være det mindste, jeg kunde lægge for hans Fod, saafremt han gjorde mig denne Tjeneste. Jeg kan være sød, naar jeg vil. Det siger Folk. Vi skiltes med et stumt Haandtryk, og jeg haaber, han ikke faar Vrøvl ud af det. *Berkshire Courier* bliver i hvert Fald frarøvet sit Bytte. Dick er lige kommet. Han lover at fortælle, naar han er færdig med at spise.“

Dicks Brev, som Ethelbertha syntes at vente med mærkelig Utaalmodighed, naaede os Onsdag Morgen.

„Hvis du vil vide, hvad haardt Arbejde i Virkeligheden er, Far, saa prøv Landbrug,“ skrev Dick. „Og dog tror jeg, du vilde synes om det. Er der ikke en eller anden gammel Støder, der

har kaldt det Plovfurens Poesi? Hvorfor er vi dog nogensinde kommet ind paa at bryde os om noget andet — spærre os inde i lumre Kontorer og ærgre os ihjel paa Grund af en Masse Møg, der ikke gør nogen levende Sjæl Gavn? Hvis jeg blot kunde udtrykke det ordentligt, Far, saa vilde du forstaa, hvad jeg mener. Hvorfor bor vi ikke i simple, jævne Huse og tager næsten alt, hvad vi behøver, af Jorden? — Det kunde vi let nok. Man tager en halv Snes arme Djævla fra Ploven og sender dem ned i Kulminerne, hvor de maa rende halvnøgne rundt blandt buldrende Ovne, og tilsammen opvejer de en Pløjmaskine, der gør Arbejdet for dem. Hvor er Meningen i saadan noget? Selvfølgelig er der visse Ting, der er nyttige. Jeg vilde gerne have et Automobil, og Jernbaner og Dampskibe er gode nok, men det forekommer mig, at Halvdelen af de Indretninger, som vi tror, vi har Brug for, lige saa godt eller meget bedre kunde undværes, og saa blev der ogsaa den Tid og den Energi tilovers til alt saadan noget, som enhver burde eje. Det er alle Vegne, ligesom det var i Skolen. De holdt os saa strengt til Arbejdet med at studere græske Rødder, at vi ikke fik Tid til at lære vor engelske Grammatik. Se blot unge Dennis Yewbury. Han ejer to Tusind Acres Land oppe i Skotland. Han kunde faa en fornøjelig Tilværelse ud af at arbejde den Ejendom op til noget godt. I Stedet for lader han det hele gaa i Forfald, bruger det ikke til andet end til Opdrætning af et Par Hundrede Fugle, der ikke kunde skaffe Udkommet til en eneste Familie, medens han selv fra Morgen til Aften sidder i sit beskidte Hul af et Kontor i City og bondefanger Folk, blot for at kunne fylde sit Hus med Idioter og pynte sig selv og sine Kvindfolk som Paafugle. Selvfølgelig maatte man altid have begavede Fyre som dig til at fortælle Historier, og Læger kunde man vel heller ikke undvære, skønt jeg tror, man kunde nøjes med de halve, hvis Folk førte et fornuftigt Liv.

Det er vel nok noget Vrøvl, dette her, men jeg vilde ønske, det ikke var det. I hvert Fald er det, hvad jeg selv har til Hensigt at gøre, og jeg er dig morderlig taknemlig, fordi du har givet mig denne Chance, Far. Du har ramt Sømmet lige paa Hovedet denne Gang. Landbruget er det, jeg er skabt for, det føler jeg. Det vilde være mig modbydeligt at blive Sagfører og dreje Folk ved Næsen og leve af andres Vanskeligheder. Naar man er Landmand, føler man, at naar man handler ret mod sig selv, handler man ret mod alle. Frk. Janie er enig med mig i alt, hvad jeg her siger. Jeg tror, hun er en af de mest forstandige unge Piger, jeg har truffet, og Robina synes vældig godt om hende. Den gamle Mand er ligedan — han er en Knop. Jeg tror, han godt

kan lide mig, og jeg véd, at jeg sætter Pris paa ham. Han er den flinkeste gamle Fyr, man kan tænke sig. Selv Roerne tænker han paa, som om de var lige saa mange Rækker smaa Børn. Og han faar én til at se til Bunds i Tingene. Tag for Eksempel Markerne. Jeg troede tidligere, at en Mark, det var en Mark. Man rodede i den og saaede, og saa kom Resten an paa Vejret. Far, saadan en Mark er *levende*! Der er gode Marker, der ønsker at komme frem i Verden — der er taknemlige for alt, hvad man gør for dem, og sætter en Ære i deres Godhed. Og der er skidte Marker, som man har Lyst til at sparke. Man kan ødsle for hundrede Pund Sterling Gødning paa dem, og det gør dem kun dummere, end de var i Forvejen. En af vore Marker — en gold udseende Strimmel paa elleve Acres ud til Fyfield Vejen — har han døbt Fru Gummidge*) — den lader til at føle alt mere end nogen anden Mark. Lige meget hvorfra Vinden blæser, saa faar den Mark det værste ud af det. Naar man ser den efter et Uvejr, skulde man tro, at der ikke var faldet Regn paa nogle af de andre Marker — at denne ene Mark havde taget det hele; medens to Dages Solskin virker paa den som seks Ugers Tørke paa en anden Mark. Hans Teori (han maa have en Teori til at forklare alt; det trøster ham. Han har netop fundet paa en Teori, der forklarer, hvorfor Tvillinger er født med dobbelt saa megen Arvesynd, som andre Børn, og nu generer det ham ikke, hvad de saa end foretager sig) — hans Teori er, at hver eneste Plet paa Jorden faar sine Egenskaber fra Aanderne af de utallige døde, der er begravet der. „Røvere og Tyve,“ siger han og sparker i de Marker, der kun er Sten og Tidsler. „Taabelige Slagsbrødre, der troede, at Gud skabte Verden blot for, at de kunde more sig med at vende op og ned paa den. Se dem blot, de Taaber! Sten og Tidsler — Tidsler og Sten, det er, hvad de forstaar ved en Mark.“ Eller han læner sig mod Gærdet til en frodig, sødtduftende Mark og strækker Armene ud som for at omfavne den. „Brave Knøse!“ siger han. „Gode, ærlige Mennesker, der elskede de stakels Bønder.“ Jeg tror ikke, han har megen Sans for Humor — har han det, er det en Humor, som han lader én om selv at finde. Man føler ikke Trang til at le, selv naar han kommer med sine mest løjerlige Idéer; og det er i hvert Fald et Faktum, at af to Marker, der ligger lige klods op ad hinanden, kan den ene være ti Pund værd pr. Acre, og den anden dyrt betalt med to Shillings og seks, og der synes ingen virkelig Forklaring at være herpaa. Vi har en Strimmel paa syv Acres halvvejs oppe i Bakkerne. Han

*) „David Copperfield“.

siger, at han aldrig gaar forbi den uden at tage til Hatten. Hvad man saa putter i den, saa gror det godt, medens det med andre Marker kan være ligegyldigt, hvad man finder paa at give dem — det er alligevel altid forkert. Der er ingen paaviselig Grund for denne Mark til at være saa fortrinlig, det skulde da være dens egen, gode Villie. Den ligger mod Øst, og den halve Dag tager Skoven Solen fra den; men den faar det bedste ud af alt og ser smilende ud selv paa den tristeste Dag. „Et lykkeligt Moder-væsen — der sang Kærlighedssange ved Arbejdet,“ paastaar han, hviler dør. — Der kunde for Resten blive en vældig fin Mark ud af Janie — tror du ikke, Far?

Hvad Pokker har du gjort ved Veronica, Far? Hun gaar altid rundt med en Stilebog i Haanden, og naar man siger noget til hende, sætter hun sig lige ned, hvor hun staar, og skriver løs alt hvad hun kan i Stedet for at svare igen. Hun vil ikke forklare, hvad Meningen er. Hun siger, at det er en privat Sag mellem dig og hende, og at vi senere skal komme til at se Tingene i deres sande Skikkelse. Jeg fortalte hende nu til Morgen, hvad jeg mente om, at hun havde glemt at fodre Æslet. Jeg var selvfølgelig forberedt paa hundrede forskellige Forklaringer, men i Stedet for trækker hun sin latterlige Stilebog frem og spørger, om jeg har noget imod at gentage, hvad jeg sagde.

Jeg glemmer stadig at spørge Janie, hvad Dyret plejer at æde. Vi har prøvet med Tidsler, og vi har prøvet med Hø. Tidslerne klør det sig med, men Høet lader det overhovedet ikke til at have Brug for. Robina tror, dets Hensigt er at spare os for Ulejlighed. Vi behøver slet ikke at sørge for særlig Mad til det — det kan saa udmærket klare sig med, hvad vi tilfældig har i Huset. Smørrebrød, skaaret tykt, eller en Humpel Sandkage og et Æble lader til at passe det som en let Frokost, og hvad Drikkevarer angaar, foretrækker det Te af en Spølkumme med to Klumper Sukker og godt med Mælk. Robina siger, det er Tidsspilde at bære Mad ud til det. Hun siger, hun vil lære det at komme, naar det hører Gongon'en. For Øjeblikket bruger vi Vækkeuret som Gongon. Jeg véd ikke, hvad jeg skal gøre, naar Koen kommer herfra. Den vækker mig hver Morgen Klokken halv fem præcis, men jeg lider af en uhyggelig Skræk for, at den en Dag sover over sig. Det er et af de Vækkeure, man læser om. Du har engang selv skrevet noget meget morsomt om et, men jeg har altid troet, det var noget, du selv hittede paa. Jeg købte det, fordi de sagde, det var et særlig larmende Ur, og det er det ogsaa. Fejlen ved det er, at hvad man saa end gør ved det, kan det ikke faas til at sige et Kvæk før Klokken seks om Morgen. Søndag Aften stillede jeg

det paa halv fem — vi Landmænd maa tage tidlig fat, kan jeg fortælle dig. Men det er det værd. Der er en Belysning, man aldrig ser paa nogen anden Tid, og hele Luften synes opfyldt af kvidrende Sang. Man føler — men du maa staa op en Dag og gaa med mig ud, Far. Jeg kan ikke beskrive det. Naa, Herren maa vide, naar jeg var kommet op. Uret gik af Klokken halv fem Mandag Eftermiddag, mens de sad ved Tebordet, og gjorde dem dødsensangst. Vi har pillet ved det paa alle mulige Maader, men det er umuligt at faa det til at bestille noget mellem seks Eftermiddag og seks Formiddag. Det er ganske villig til at gøre hvad som helst, man maatte ønske om Dagen. Men det lader til paa egen Haand at have fastsat sin Arbejdstid, som det ikke lader andre rokke ved. Jeg blev saa ond paa det, at jeg vilde smide det ud af Vinduet, men Robina syntes, vi burde gemme det, indtil du kom, at du maaske kunde faa noget ud af det — skrive noget om det, mente hun. Jeg sagde, at jeg troede, Vækkeure var et vel tyndslidt Emne nu, men, som hun sagde, er der altid en ny Generation i Anmarch, for hvem alt praktisk talt er nyt. I hvert Fald har den forbandede Tingest kostet mig syv og en halv og lader ikke til at kunne bruges til noget andet.

Hvad har du egentlig sagt til Robina om hendes Værelse? Unge Bute kom over til mig i Mandags og var helt ude af sig selv over det. Han siger, at det bliver lutter Vinduer, og naar det er færdigt kommer det til at se ud som en mislykket Kopi af Eddystone Fyrtaarnet. Han siger, at der ingen Plads bliver til Sengen, at Vægskabet er det eneste Sted, hvor en Kamin vil kunne anbringes, og at hun, saa vidt han kan se, kun vil kunne komme ud og ind gennem en Dør til Badeværelset. Hun sagde, at du havde sagt, hun kunde faa det fuldstændig, som hun ønskede det, og at han blot skulde følge hendes Anvisninger; men, som han selv siger, det er umuligt at lave et Værelse i et Hus, som om Resten af Huset slet ikke eksisterede, selv om det er éns eget Værelse. Det ser ud til, at ingen vil kunne tage sig et Bad uden først at forhandle med hende om det og finde en Tid, der passer begge Parter. Jeg fortalte ham, at jeg var sikker paa, at du aldrig havde ment, han skulde gøre noget saa meningsløst, og at han gjorde klogest i at gaa lige hen til hende og forklare hende, at hun havde talt som en fjerhjernet Høne — han kunde selvfølgelig sige det høfligere, om han vilde — og at han ikke havde i Sinde at tage noget Hensyn til hende. Man skulde tro, jeg havde foreslaaet ham at gaa ind i en Løvekule og trække alle Dyrene i Halen. Jeg véd ikke, hvad Robina har gjort ved ham, men han lader til at være meget bange for hende. Jeg maatte love ham at tale med

hende. Han skulde hellere have gjort det selv. Jeg fortalte hende kun, hvad han havde sagt, og straks fo'r hun ud med et af sine Foredrag. Du kender hende: Hvis hun satte Pris paa at have et Værelse, hvor hun kunde se at sætte sit Haar, saa kom det ikke ham ved, og hvis han ikke kunde tegne et ganske simpelt, almindeligt Sovekammer, saa det ikke blev latterligt og til Grin for alle Naboerne, saa maatte den kongelige, britiske Arkitektforening have nogle mærkelige Begreber om, hvilke Personer, der egnede sig til at sendes ud i Landet for at bygge Huse; at han maaske ansaa et Vægskab for den rette Plads til en Kamin, men at hun ikke gjorde det; at det var hans Pligt at følge sin Arbejdsgivers Anvisninger, og at hvis han troede, hun havde til Hensigt at gaa med til at lade sig spærre inde paa sit Værelse, indtil alle i Huset var færdige med at tage Bad, saa vilde det være bedre for os at finde et Menneske med lidt sund Fornuft til hans Arbejde; at hun næste Gang, hun traf ham, nok skulde vide at fortælle ham, hvad hun mente om ham; desuden at hun absolut ikke vilde forhandle yderligere med ham eller se ham for sine Øjne; at hun overhovedet slet ikke vil have noget Sovekammer nu — hun kan maaske i hvert Fald faa Lov til at overnatte i Fadeburet eller maaske bevæge Veronica til af og til at give hende Husly for en Nat; hvis ikke, kan det ogsaa være det samme. Du maa selv tale med hende. Jeg skal nok vide at holde Mund nu.

Glem nu ikke, at Fredag er St. Leonards „Modtagelsesdag“. Jeg har lovet Janie, at du skal komme i dit fineste Puds. (Sig ikke til hende, at jeg kalder hende Janie. Det kunde støde hende. Men ingen her kalder hende Frk. St. Leonard). Alle mulige Mennesker kommer, og alle Børnene skal have vasket Haar. Du faar det hele for dig selv hernede. Der er ingen anden Berømthed før Boss Croker, Trustkongen, paa den anden Side Ilsley Downs. Malere regner de ikke med. Rygtet gik forleden Dag, at du var her incognito i Skikkelse af en skummelt udseende Rad, der boede i „Fiskerens Hvile“ og hele Dagen sad i en Pram ude paa Floden og pimpede Whisky. Det gjorde mig temmelig arrig, da jeg saa ham. Det var vel Whiskyen, der fik dem paa den Idé. De har faaet den Idé her paa Egnen, at en Forfatter er en Slags inspireret Vagabond. En Fru Jagerswade — eller noget i den Retning — som jeg traf her i Søndags, og som kommer paa Fredag, tog mig afsides og spurgte mig, „hvordan du var“, naar du talte. „Hvad siger han?“ Hun sagde, hun var vis paa, at det var noget saa begavet, og at hun glædede sig saadan til det, men vilde jeg — rent privat — raade hende til at tage Børnene med?

Hør, du kommer til at tale alvorligt med Veronica. Landlivet

lader til at bekomme hende vel. Hun er allerede begyndt paa Vildttyveri — hun og Tvillingerne. Det var den eneste Synd, de hidindtil ikke havde begaaet, og det tror jeg nok, den gamle Mand var stolt af. Til alt Held fangede jeg dem paa Hjemvejen — med ti døde Kaniner paa en Stang, som Tvillingerne bar over Skuldrene, mens Veronica spejdede forude og ved hvert tiende Skridt lagde Øret til Jorden for at lytte efter fjendtlige Fodtrin. Det, der ærgrede hende mest, var, at hun ikke havde hørt mig komme; hun lod til at være bange for, at der var kommet Kludder i Naturlovene. De havde fundet hele Bundtet hængende i et Træ, og havde overtalt sig selv til at tro, det var en Gave til dem fra Forsynet. Jeg holdt paa, at de skulde gaa med mig tilbage og vise mig Træet, hvilket var dem meget imod. Og til alt Held var Skovfogden ikke i Nærheden — den Slags Mennesker elsker Vrøvl. Jeg holdt en skøn Moralprædiken for hende. Men hun siger, at du har fortalt hende, at det er akkurat det samme, om man er artig eller uartig, man faar alligevel Ubehageligheder, og da det er saadan, synes hun, at hun lige saa godt kan more sig. Jeg spurgte hende, hvorfor hun da aldrig kunde more sig med at være artig — jeg tror, at hvis jeg altid havde haft en Unge at opdrage, saa var jeg nu en Mønsteryngling. Hun svarede, at hun vel maatte være født uartig. Jeg viste hende, at det var grimt sagt mod dig eller Lillemor, og saa svarede hun, at „der saa maatte være sprunget en Generation over“. Gamle Sleen har en Hund, der burde være en Foxterrier, men ikke er det, og han maa have forklaret hende Arvelighedslovens Mysterier.

Noget, der vil gøre dig ondt, Far, er den Grusomhed, man træffer paa Landet. De fanger disse smaa, elendige Kaninskravl i Fælder og lader dem sommetider lide de forfærdeligste Pinsler i Dagevis — for slet ikke at tale om Skrækken og Sulten. Jeg prøvede at stikke en Finger ind i et af disse barbariske Apparater og holde den der i to Minutter efter Uret. De var lige saa lange som tyve. Smerten bliver mere uudholdelig for hver Sekund, og jeg er ikke ømfindtlig, véd du. Jeg har ligget en halv Time med et brækket Ben, og det var ikke saa slemt. Man hører de smaa Væsner pibe, men kan ikke finde dem. De tier naturligvis, naar man nærmer sig. Det faar én til at blive ond paa hele Landbefolkningen. De er saa haardhudede. Naar man taler til dem om det, griner de kun. Janie bliver ligefrem rasende over det. Hr. St. Leonard prøvede paa at faa Præsten til at sige noget om den Sag, men han svarede, at han fandt det bedst, at „Kirken holdt sig indenfor sin egen store Missions Rammer“. Skvadderhoved!

Tag Lillemor med hened, vi vil vigte os med hende paa Fredag. Og faa hende til at tage noget pænt paa. Spørg hende, om hun endnu har den lilla Kjole med Kniplingsvæsnet, som hun havde paa til Majdagen i Cambridge i Forfjor. Sig til hende, at hun ikke maa gøre Vrøvl; den var slet ikke for ungdommelig. Nash sagde, at hun så ud som noget fra et gammelt Billede, og han skal være Maler. Lad hende ikke selv vælge sit Tøj. Det har hun ingen Forstand paa. Og vil du skaffe mig en Bøsse — —“

Resten af Brevet optoges af Beskrivelsen af den ønskede Bøsse. Det lod til at være et indviklet Apparat. Jeg ønskede, jeg havde ladet være med at læse det om Bøssen for Ethelbertha. Det gjorde hende nervøs hele Resten af Dagen.

Veronicas Brev fulgte efter Torsdag Morgen. Jeg læste det paa Vej ned til Toget. Ved Gengivelsen har jeg fundet det bedst at anvende en mere konventionel Stavemaade end den, hun foretrækker.

„Det vil glæde dig at høre,“ skrev Veronica, „at vi allesammen har det godt. Robin er meget flittig. Men jeg tror, hun har godt af det. Og selvfølgelig hjælper jeg hende. Alt, hvad jeg kan. Jeg er glad for, at hun har faaet en Dreng. Til at besørge Opvasken. Jeg tror, det var for meget for hende. Det plejede at gøre hende tvær. Man kan ikke bebrejde hende det. Det er anstrengende Arbejde. Og det gør én sur. Han er en god Dreng. Men er blevet forsømt. Saa han véd ikke meget. Jeg lærer ham Grammatik. Han siger, at han har gaaet i Skole. Men de kan ikke have gjort sig Umage med ham. Vel? Systemet var vel skidt. Robina siger, at jeg ikke maa gøre for meget ud af det. Fordi du vil have ham til at tale Bondesprog med. Saa foreslog jeg, at vi holdt os til de elementære Begyndelsesgrunde. Han har aldrig læst Robinson Crusoe. Hvilket Liv! Vi var i Kirke i Søndags. Jeg kunde ikke finde mine Handsker. Og Robina var muggen. Men Hr. St. Leonard kom uden Bukser. Hvilket var værre. Den lille Dreng, der sprængte vort Komfur i Luften, var der med sin Mor. Men jeg talte ikke med hende. Han har en Skæbne. Det var den, der fik ham til at sprænge det i Luften. Han kunde ikke lade være. Saa du ser, at det ikke var min Skyld. Alligevel. Hans Bedstefar blev sprængt i Luften. Og han skal sprænges i Luften igen. Senere. Men han er meget tapper. Og vil lave et Testamente. Jeg holder meget af alle St. Leonards.

Vi var der til Te i Søndags. Og Hr. St. Leonard sagde, at jeg var opvakt. Jeg synes, Frk. Janie er meget smuk. Det gør Dick ogsaa. Hun faar mig til at tænke paa Engle. Det faar hun ogsaa Dick til. Og han siger, at hun er saa god mod sine smaa Søskende. Det er et godt Tegn. Jeg synes, hun burde gifte sig med Dick. Det vilde gøre ham fornuftig. Han arbejder meget strengt. Men jeg tror, han har godt af det. Vi spiser Frokost Klokken syv. Og jeg dækker Bord. Det er meget smukt om Morgenens. Naar man først er oppe. Fru St. Leonard har Tvillinger. De er til stor Ængstelse for hende. Men hun vilde ikke skilles ved dem. Hun har haft meget Vrøvl. Og er sommetider meget bedrøvet. Jeg holder mest af Pigen. Hun hedder Winnie. Hun ligner mere en Dreng. Han hedder Wilfred. Men sommetider bytter de Klæder. Saa er man færdig. De er kun næsten syv Aar. Men de véd en Masse. De vil lære mig at svømme. Er det ikke pænt af dem? De to ældre Drengene er hjemme paa Ferie. Men de er saa vigtige. Og de kaldte mig en lille Tøs. Jeg sagde til ham, at det vilde han blive ked af. Naar han blev en Mand. Fordi jeg maaske blev smuk. Og saa vilde han blive forelsket i mig. Men han sagde, at det vilde han ikke. Saa sagde jeg ham min Mening om ham. Den lille Pige er meget sød. Hun er omtrent paa min Alder. Vi skal skrive et Skuespil. Men Bertie faar ikke Lov at spille med. Hvis han ikke forbedrer sig. Jeg skal være en Prinsesse, der ikke véd det. Men man føler det. Og hun skal være en ond Heks. Der vil have mig til at gifte sig med sin Søn. Der er *saa* grim. Men jeg vil ikke, fordi jeg hellere vilde dø. Og jeg er forelsket i en Svinedreng. Der er et Geni. Men ingen véd det. Jeg bærer en Krone i sidste Akt. Og alle glæder sig. Undtagen hun. Jeg tror, det bliver godt. Vi er næsten færdig med første Akt. Hun skriver meget godt. Og har Sans for Milieu. Og jeg fortæller hende, hvad hun skal sige. Frøken Janie vil sy mig en Kjole med Slæb. Og Guldspænder. Og Robina vil laane mig sit blaa Halsbaand. Den gamle Heks kan selvfølgelig bruge, hvad det skal være. Saa det bliver ikke til Ulejlighed. Hr. Bute vil male Dekorationer til os. Og vi vil invitere alle. Han er meget rar. Robina siger, at han er for vigtig. Meget. Men hun er meget kritisk overfor Mænd. Det indrømmer hun. Hun siger, at hun ikke kan gøre for det. Jeg synes, han er meget beleven. Det synes Dick ogsaa. Vi tror, at Robina vil komme over det. Og han har lovet ikke at være vred paa hende. Fordi jeg har fortalt ham, at hun ikke mener noget med det. Det er kun hendes Maade. Hun siger, at hun føler, at det er uretfærdigt af hende. Fordi han i Virkeligheden er meget indtagende. Det fortalte jeg ham. Og han

sagde, at jeg var en sød lille Pige. Han vil skaffe mig en rigtig Krone. Robina siger, at han har kønne Øjne. Det fortalte jeg ham. Og han lo. Der kommer en Herre her, som jeg tror er forelsket i Robina. Men jeg vil ikke sige noget til hende om det. Hvis jeg var dig. Hun er meget uvenlig over det. Han er ikke smuk. Men han ser godt ud. Han skriver for Bladene. Men jeg tror ikke, at han er rig. Og Robina er meget sød imod ham. Indtil han er gaaet. Saa bliver hun rasende. Det begyndte altsammen med Eksplosionen. Saa det er maaske Skæbnen. Han skal holde det ude af Aviserne. Saa vidt han kan. Men han har selvfølgelig en Pligt overfor Offentligheden. Jeg vil nægte at tage imod ham. Jeg tror, det er det bedste. Hr. Slee siger, at alting er i sin Orden i Morgen. Saa du kan komme. Og vi skal have Irsk Stuvning. Og Budding. Det bliver en Afveksling. Han er meget rar. Og siger, at han altid kom galt af Sted, da han var en lille Dreng. Det kommer altsammen med Erfaringen. Vi skal alle sammen paa Fredag til Selskab hos Hr. St. Leonard. Og du skal ogsaa komme. Robina siger, at jeg maa tage min nye Kjole paa. Men vi kan ikke finde Bæltet. Det er meget mærkeligt. Fordi jeg kan huske, at jeg har set det. Du har vel ikke brugt det til noget? Vi kommer vel til at købe et nyt. Det er meget kedeligt. Mine nye Sko har heller ikke holdt godt. Og det burde de. Fordi Robina siger, at de var meget dyre. Æslet er kommet. Og han er sød. Han spiser af min Haand. Og lader mig kysse sig. Men han vil ikke gaa. Han gaar lidt, naar man raaber til ham. Meget højt. Mig og Robina kørte ud med ham i Gaar efter Te. Og Dick løb ved Siden af. Og raabte. Men han blev hæs. Og saa vilde han ikke gaa mere. Og Robina syntes ikke om det. Fordi Dick raabte Bandede Ord. Han siger, at de kommer af sig selv, naar man raaber. Og Robina sagde, at det var grufuldt. Og at Folk kunde hørt det. Saa stod vi ud. Og skubbede ham hjem. Men han er meget stærk. Og vi var alle meget trætte. Og Robina siger, at hun hader ham. Dick vil give Hr. Hopkins Penge. For at fortælle, hvordan han faar ham til at gaa. Fordi Hr. Hopkins faar ham til at galopere. Robina siger, at det maa være Hypnotisme. Men Dick tror, det er noget mere naturligt. Jeg synes godt om Hr. Hopkins. Han siger, at du har lovet at laane ham en Bog. Som skulde lære ham at tale som en rigtig Bondedreng. Saa jeg har laant ham en Bog om et Vindue. Af Hr. Barrie. Som besøgte os sidste Aar. Der er en Masse sjove Ord i den. Men han forstaar ikke, hvad de betyder. Det gør jeg heller ikke. Jeg har skrevet en Masse af Bogen. Den tegner til at blive meget interessant. Det er altsammen en Drøm. Han er en ganske almin-

delig voksen Far. Hverken bedre eller værre. Og han stiger op og op. Det er en behagelig Følelse. Indtil han naar Maanen. Og dør er alting anderledes. Det er Børnene, der véd alting. Og altid har Ret. Og de voksne maa gøre alt, hvad de siger til dem. De er venlige, men bestemte. Det er meget godt for ham. Og naar han vaagner igen, er han et bedre Menneske. Jeg skriver alt, hvad der falder mig ind. Ligesom du sagde. Det er en Bunke. Og det faar én til at indse, hvor uretfærdigt Børn bliver behandlet. De sagde, at jeg skulde fodre Æslet. Fordi det var mit Æsel. Og jeg fodrede ham. Og saa var der ikke Aftensmad nok til Dick. Og Dick sagde, at jeg var en Idiot. Og Robina sagde, at jeg ikke skulde fodre ham. Og om Morgenens var der ikke noget at fodre ham med. Fordi han ikke vil spise andet end Smørrebrød. Og Bageren var ikke kommet. Og han var der ikke. Fordi Manden, der kommer for at malke Koen, havde ladet Døren staa aaben. Og jeg var fortvivlet. Og Dick spurgte, om jeg havde fodret ham. Og jeg havde naturligvis ikke fodret ham. Og aa, hvor Dick talte. Ventede ikke for at høre noget, forstaar du. Jeg lod ham tale. Men det er betegnende. Vi er allesammen meget lykkelige. Men det vil glæde os at se dig. Igen. Iskagerne her-nede er ikke gode. Og meget dyre. Sammenlignet med London Priser. Er det ikke et godt Brev? Du sagde, at jeg altid skulde skrive akkurat, som jeg tænker. Saa det gør jeg. Nu tror jeg ikke, der er mere.“

Jeg læste udvalgte Stykker af dette Brev for Ethelbertha. Hun sagde, at hun var glad for, at hun havde bestemt sig til at rejse derned med mig.

IX.

Hvis alt var gaaet programmæssigt, havde vor Ankomst Fredag Eftermiddag hos St. Leonards været imponerende. Det var saa at sige vor Entré paa den lokale Skueplads, og Robina havde hævdet, at det var en Lejlighed, hvor smaalig Sparsommelighed ikke vilde være paa sin Plads. Vognmanden havde foreslaaet en Brougham, men det havde medført, at én af os maatte køre paa Bukken. Jeg forklarede Robina, at det var Skik og Brug paa Landet, og Robina svarede hertil, at meget ahang af det første Indtryk. Dick vilde efter al Sandsynlighed gøre Krav paa den Plads og stikke sin Pibe i Munden i samme Øjeblik, vi kørte

hjemmefra. Hun valgte en aaben Landauer, gulmalet og af en ganske usædvanlig Størrelse. Den forekom mig mere egnet til en Lord Mayor-Procession end til en jævn borgerlig Familie, men Robina lod til at være lidt prikken paa det Omraade, saa jeg sagde ikke mere. Den var saa vist rummelig nok. Gamle Glossop havde spændt godt for med et Par Graaskimler — en sytten Aar Stykket, anslog jeg dem til. Det eneste, der ikke rigtig passede mig, var Kusken. Jeg kan ikke forklare, hvad det laa i, men han lignede mest de unge Mennesker, man ser paa Mælkevogne.

Vi kørte af i stille Trav. Veronica, der havde været vel foretagsom det meste af Formiddagen, sad stiv og strunk paa Kanten af Sædet med en Mine som én, der er død for denne Verden; Dick, i lavendelblaa Handsker, som Robina betænksomt havde købt til ham, sad ved Siden af hende; og Ethelbertha, Robina og jeg sad ret op og ned paa Forsædet. At læne sig tilbage var det samme som at lægge sig udstrakt. Da Ethelbertha var blevet enig med sig selv om, at hun ikke vilde synes om Familien St. Leonard, var hun ikke oplagt til at konversere. Jeg havde glemt mit Cigarfederal. Jeg har prøvet St. Leonards Cigarer. Han ryger ikke selv, men har en Kasse til sine Venner. Han fortæller mig, at han har faaet Indtrykket af, at man ikke ryger saa mange Cigarer som tidligere. Jeg kunde ikke se nogen Udvej for en Mundfuld Røg de nærmeste tre Timer. Intet ærgrer mig mere end at blive jaget med, saa jeg glemmer alt muligt. Robina, der nylig har forandret sit Syn paa Fregner, delte en Parasol med sin Mor. De maatte holde den næsten horisontalt foran sig, og det tog Udsigten fra dem. Jeg selv kunde ikke forstaa, hvorfor Folk smilte, naar vi kørte forbi. Bortset fra Vognen, som de maa have set før, var vi dog ikke, hvad man kunde kalde et lysteligt Syn. Robina sagde, at der var én Ting, vi maatte passe paa, naar vi boede paa Landet, og det var, at den stærke Luft i Forbindelse med Ensomheden ikke sløvede vor Forstand. Hun sagde, at hun hos Landbefolkningen havde bemærket en Tendens til alt for tidligt at gaa i Barndom. Jeg delte ikke hendes Frygt, da jeg paa dette Tidspunkt havde opdaget, hvad det var, der morede Folk. Dick havde mellem Hynderne — velsagtens glemt efter et nys afholdt Bryllup — fundet en mægtig og smagfuldt indbunden Bønnebog. Han og Veronica sad med den opslaaet imellem sig. Naar man betragtede deres Ansigter, kunde man næsten høre Orglet brumme.

Dick holdt det ene Øje rettet mod Parasollen, og naar den paa skyggefulde Steder blev slaaet ned, iagttog han og Veronica betaget Svalernes Flugt. Robina sagde, at hun vilde tale med Hr.

Glossop om de Fornærmelser, respektable Folk var udsatte for, naar de kørte i hans Vogn. Hun syntes, hun burde gøre Skridt til at sætte en Stopper for det. Hun foreslog endvidere, at vi hellere skulde lade Lillemor blive i Vognen og selv spadserere op ad Bakken. Ethelbertha sagde, at hun ogsaa gerne vilde gaa lidt. Hun havde en halv Mils Vej siddet paa Kanten af Hynden og dinglet med Fødderne og var træt. Hun vilde ogsaa have foretrukket en Vogn, der var lavet til Mennesker af normal Størrelse. Vor Kusk gjorde dem opmærksomme paa Eftermiddagens Solhede og Bakkens Længde og anbefalede os at blive, hvor vi var; men hans Raad blev afvist som ufølsomt. Robina er maaske en Smule for god af sig, naar det drejer sig om Dyr. Jeg husker, at hun, da de var Børn, dunkede Dick i Hovedet med et Boldtræ, fordi han ikke vilde gaa med til at hviske, naar Katten sov. Man kan selvfølgelig gøre for meget ud af sin Dyrevenlighed, men det er en Fejl til den rigtige Side, og som Regel paataler jeg det ikke hos hende. Veronica fik Lov til at blive siddende, grundet paa sit daarlige Knæ. Det er en overmaade generende Lidelse. Det ytrer sig ganske pludseligt. Der er intet at se, men Barnets Ansigt udtrykker en saa stor Smerte, at det vilde røre et Hjerte af Sten. Det havde gjort ondt hele Formiddagen, lod det til, men hun havde ikke talt om det for ikke at gøre sin Mor ængstelig. Ethelbertha, der tror, at det er nedarvet — hun har selv en Tante, der led af Mus i Knæet — anbragte hende, støttet af Hynder, saa bekvemt, som Smerten tillod det, midt paa Forsædet, og vi andre asede af Sted efter Vognen.

Jeg vil ikke med Bestemthed paastaa, at Heste har humoristisk Sans, men sommetider tror jeg det virkelig. Jeg havde for mange Aar siden en Hest, der morede sig med at drille unge Piger. Jeg kan ikke beskrive Fænomenet anderledes. Den udvalgte sig paa længere Afstand en bestemt ung Pige, altid en eller anden vigtig og velklædt ung Pige, der var godt fornøjet med sig selv. Naar vi nærmede os, betragtede den hende med Skræk og Forbavselse. Det var alt for aabenlyst til, at hun kunde undgaa at bemærke det. Et Hundrede Skridt fra hende begyndte den saa at gaa sidelænds og vige til Side for hende; jeg kunde se den stakkels Dame blive glorød af Fornærmelse og Ærgrelse. Lige ud for hende sprang den pludselig over til den modsatte Side af Vejen og lod, som om den vilde løbe løbsk. Naar jeg kiggede tilbage, kunde jeg se hende forgæves anraabe den omgivende Natur om et Spejl, saa hun kunde se, hvad der var i Vejen med hende.

„Hvad er der i Vejen med mig!“ græd hun sikkert for sig

sely. „Hvorfor flygter selv Markens Dyr for mig? Antager de mig for et Fugleskræmsel?“

Halvvejs oppe ad Bakken drejede den fjermer Hovedet og så paa os. Vi var omtrent et Par Hundrede Skridt bagude; det var en varm og støvet Dag. Den hviskede til den nærmer, og den nærmer drejede ogsaa Hovedet og så paa os. Jeg vidste, hvad der vilde komme. Jeg har været ude for det Puds før. Jeg raabte til Karlen; men det var for sent. De tog Resten af Bakken i Galop og forsvandt paa den anden Side. Hvis en erfaren Kusk havde haft Tømmerne, var jeg ikke blevet urolig ved det. Dick raabte til sin Mor, at hun ikke skulde være bange, og satte af med en Fart af fire Mil i Timen. Jeg antager, at jeg præsterede omtrent $2\frac{1}{2}$ i Timen, hvilket er en anstændig Fart for en Mand over hans første Ungdom og iklædt en Diplomat, der snarere hemmer Legemets Bevægelser end begunstiger dem. Robina, der ikke vidste, om hun burde løbe efter Dick eller blive hos sin Moder, spildte Tid og Energi med at løbe fra den ene til den anden. Ethelberthas eneste Haab var, at hun kunde naa Vraget tidsnok til at modtage Veronicas sidste Ønsker.

Det var i denne Tilstand og Rækkefølge, vi ankom til St. Leonards. Veronica, der sad under et Solsejl og sugede Lemon Squash, lod til at være Forsamlingens Midtpunkt. Hun berettede om sine Hændelser med en Beskedenhed, der allerede havde vundet alles Hjerter. Vi andre, forklarede hun, havde foretrukket at spadserere og kom senere. Det glædede hende øjensynlig at se mig, og hun meddelte mig straks, at Hestene havde nydt deres lille Galop.

Jeg sendte Dick tilbage til hans Mor med de gode Nyheder. Unge Bute sagde, at han vilde gaa med. Han sagde, at han var ikke saa træt som Dick, og vilde komme før. En historisk Kendsgerning er det, at han ogsaa kom først, og det var han ikke længe om at blive ked af.

Vi lever ikke i en velordnet Verden. Gjorde vi det, vilde det ikke saa ofte være vore gode Gerninger, der skaffer os Ubehageligheder. Robinas Opfordring til os om at gaa op ad Bakken var dikteret af ømme Følelser for de stumme Dyr — en for-tjenstfuld Stemning, som Englene sikkert gav deres Velsignelse. Resultatet var, at hun bragte Lidelse og Bebrejdelse ned over sig. Det er ikke ofte, at Ethelbertha mister sin sunde Ligevægt. Naar hun endelig engang gør det, saa benytter hun Lejligheden til hvad man kunde kalde en aandelig Foraarsrengøring. Alle de Stumper og Stykker af daarligt Humør, der maatte findes i hendes Sind — ethvert Fnug af Vrede, der halvt glemt maatte ligge i en

Krog af hendes Hjerne, støver hun frem og fejer sammen i den fælles Dyng. Smaa Ærgrelser fra i Forfjor — Smaating, som hun dengang slet ikke skænkede en Tanke — Træk fra éns Fortid, som man selv kun skimter uklart og taaget, som noget fra en tidligere Tilværelse, stryger hun triumferende op paa sin Fejespaan. Den Metode har sine gode Sider. Naar det er overstaaet, er hun ren og pudset uden den svageste Uvillie mod nogen levende Sjæl. I lang, lang Tid efter disse Eksplosioner er det umuligt at faa et ondt Ord ud af hende. Man maa sommetider vente i Maaneder. Men Atmosfæren er ikke hyggelig omkring hende, mens Rengøringen staar paa. Det karakteristiske ved Fænomenet er den omfattende Hast, hvormed det gaar for sig. Inden de naaede Toppen af Bakken, havde Robina faaet et nogenledes fuldstændigt Indtryk af alt det forkerte, hun havde gjort siden et Aar før sidste Juleaften — og det, der var foregaaet nu i Dag, og som sikkert vilde medføre hendes Søsters voldsomme Død og sandsynligvis Hjerteslag for hendes Fader, der ikke i sin Alder ustraffet kunde udsætte sig for Apopleksi, var kun en meget passende Afslutning paa, hvad hun tidligere havde tilladt sig. Det vilde vare længe, erklærede Robina den Aften med megen Bitterhed, inden hun igen lod sig bevæge af sin bedre Naturs Indskydelser.

Derpaa følger Archibald Butes sørgelige Skæbne. Hans eneste Trang havde været saa hurtigt som muligt at befri en Søster og en Moder for Ængstelser. Robinas nye Hat, der ikke var bygget til Sport, havde revet sig løs og taget hendes Haar med sig. Der findes en uskyldig Indretning ved Arrangementet af det kvindelige Haar, en Valk hedder det vist. Den kan laves af afredt Haar og er i saa Fald, selvfølgelig, bogstavelig talt den unge Dames eget Haar. Han kom hen til Robina i det Øjeblik, hvor hun, med Ryggen til ham, gik og ledte efter denne Indretning. Med sit sædvanlige Held var han den første, der fandt den. Ethelbertha takkede ham for hans Oplysninger om Veronica, men lod til at være mest ivrig efter at komme videre, saa hun selv kunde overbevise sig om deres Sandfærdighed. Hun tog Dick under Armen og lod Robina om at følge efter med unge Bute.

Som jeg senere forklarede ham det: Hvis han havde ventet og spurgt mig til Raads, vilde jeg have anbefalet ham at lade Dick om det Arbejde. Han var jo alligevel kun 30 Sekunder længere om det. Hvad ham selv angik, saa vilde jeg have foreslaaet ham at gaa sig en Tur i den modsatte Retning og vende tilbage en halv Times Tid senere og foregive, at han lige var kommet. Til

den Tid vilde Robina ved Hjælp af Janies Børste og Kam, og maaske Pudderkvast, være blevet sig selv igen. Han kunde forstaaende have lyttet til Robinas Beretning om Episoden — hendes Version af den, hvori hun tog sig ud til sin Fordel. Naar man giver hende lidt Tid, har hun megen Sans for Humor. Hun havde fortalt muntert og ironisk om det. Uden ligefrem at sige det med rene Ord, vilde hun have givet ham det Indtryk — jeg kender hende — at hun alene midt i Hurlumhejet havde bevaret sin rolige, sunde Fornuft. „Kære, gamle Dick“ og „Den kære Far“ — jeg kan høre hende sige det — vilde have repræsenteret den lavere Komik, medens Veronica besørgede det dramatiske Element. Det er ikke saadan, at Robina bevidst fordrejer Kendsgerningerne, men hun er i Besiddelse af kunstnerisk Instinkt. Det var blevet en fortryllende Historie, med Robina som eneste Hovedperson. Hun vilde have nydt at fortælle den og have syntes godt om den, hun fortalte den til. Alt dette — som var blevet Desertørens Belønning — var han gaaet Glip af. Hans fortræffelige Hensigter havde ikke forskaffet ham andet end et Par spredte Bemærkninger fra Robina angaaende ham selv og Skaberens mulige Hensigter med at have skabt ham — hans Stilling til Samfundet som Helhed — altsammen Bemærkninger, hvis Uretfærdighed han havde følt stærkt.

Vi udvekslede Erfaringer ved en Pibe samme Aften, og han fortalte om en af sine Venner, en juridisk Student, der havde været hans Kontubernal ved Universitetet i Edinburg. Bute var sikker paa, at der aldrig havde levet en mere godhjertet ung Mand; heller ingen, der var mere blid og ædel og nobel og ridderlig overfor Kvinder; og den Elendighed, dette bragte ham, for slet ikke at tale om den Irritation, der voldte ikke saa faa agtværdige Mennesker, kunde ingen, der ikke kendte vedkommende, rigtig sætte sig ind i, sagde unge Bute. Det var den grimme og uelskværdige unge Pige og den mindre tillokkende Gammeljomfrutype, han havde mest ondt af. Han kunde ikke lade være med at tænke paa alt det, de var gaaet Glip af; den Henrykkelse — der dog tilkommer alle Kvinder — ved i hvert Fald én Gang i Livet at vide sig tilbedt — Glæden ved at se Elskerens Øjne lyse ved at skue hende. Hvis han havde været Mormon, havde han ægtet dem alle tilhobe. Ogsaa de — de forsmaaede, som ingen havde inviteret til Elskovs Fest — ogsaa de skulde kende Hjemmets Glæder, føle den søde Trøst ved Mandens stærke Arm. Da han var almindelig Kristen, var hans Adgang til at gøre godt begrænset. Men han kunde i hvert Fald opløfte dem fra den fortvivlende Overbevisning, at de stod udenfor den mandlige Hen-

givenheds Grænser. Saa vidt det kom an paa ham, skulde ingen af dem ikke kunde sige:

„Jeg — selv jeg havde engang en Elsker. Nej, kære, vi blev aldrig gifte. Det var et af disse ideelle Forhold; en officiel Forlovelse med Ring vilde have ødelagt det — gjort det plumpt. Nej. Det var kun noget skønt, der kom ind i min Tilværelse og atter forsvandt, efterladende en Duft, der har blidnet alle mine Dage.“

Saaledes tænkte han sig, at de, mange Aar efter, vilde tale om det til den lille Niece eller Nevø, der kom med barnlige Spørgsmaal — saadan vilde han, at de selv skulde føle det. Om nu de juridiske Kredse er særlig rige paa utiltalende Ungmøer, eller det blot var et særlig rigt Aar, det vidste unge Bute ikke; men vist er det, at der den Vinter var ualmindelig tykt med surøjede unge Piger og gnavne Gammeljomfruer i Edinburg, med det Resultat, at den unge Mand fik nok at bestille. Han gjorde Kur til dem, ikke overdrevent; det havde maaske gjort dem til Nar — mange af dem var gamle nok til at være hans Moder — men mere ved svage Antydninger, fint, anelsesfuldt. Hans Følelser, forstod de, var alt for dybe til at finde Udtryk i Ord; men de tilbedende Øjne, hvormed han fulgte hver af deres Bevægelser, den stille Henrykkelse, hvormed han inddrak hvert lille Ord, de mælede om Vejret, den næsten andægtige Ærefrygt, hvormed han spurgte til deres smaa Ildebefindender — alt dette lod deres modtagelige Sind begribe, at han ikke vovede at erklære sig. Han havde ingen, han særlig begunstigede. Blot det, at en Kvinde var grim, var ham tilstrækkelig Foranledning til at simulere livsvarig Lidenskab for hende. Han sendte dem Presenter — ikke synderlig kostbare — skjult under let gennemskuelig Anonymitet; Gækkevers, omhyggeligt afpassede efter hver enkelts Smag. En rødhaaret, gammel Pige med Vorter kyssede han én Gang paa Panden.

Alt dette gjorde han ud af sin store Medynk for dem. Det var en skøn Tanke, men det gik skidt. De forstod det ikke — blev aldrig klar over Situationen: ikke én eneste af dem. De troede, at han virkelig var væk i dem. En Tid lang tilskrev de hans Tøven og Langsomhed med at erklære sig en rimelig og passende Tvivl om den Skæbne, der ventede ham, men efterhaanden som Maanederne gik, blev de alle som én af den Mening, at hans Følelse af egen Uværdighed var lidt overdreven. De opmuntrede ham, skaffede ham gunstige Lejligheder, indtil de fyldtes af stille Undren over, hvordan det mon nogensinde lykkedes en Kvinde at blive gift. Da de ikke mere vidste Raad, spurgte de deres bedste Veninde. I flere Tilfælde viste det sig, at den bedste Veninde

fungerede som saadan for mere end én af dem. De bedste Veninder begyndte at tage Del i Arbejdet. Nogle af dem kom til ham med en hel lille Liste og krævede — i Begyndelsen spøgefuldt — at han blev enig med sig selv om, hvad han vilde have, og hvad han havde tænkt sig at levne, idet de som Belønning for en hurtig Afgørelse lovede ham at ordne det saa smertefrit som muligt med de øvrige.

Da gik det op for ham, at hans gode Hensigter efter al Sandynlighed vilde hidføre en Katastrofe. Han vilde ikke sige Sandheden — at hele Forestillingen var arrangeret til Trøst og Lindring for slet byggede og defekte Damer; at han personlig ikke brød sig et Suk om nogen af dem, men kun havde taget sig af dem for, med et vulgært Udtryk, at give en Skive, og fordi ingen andre vilde. Der vilde ingen gyldne Minder blive, der kunde farve deres ellers graa og triste Tilværelse. Han forklarede, at det var ikke Kærlighed — ikke den Kærlighed, der alene kunde berettigede en Mand til at bede en Kvinde blive hans for Livet — at det, han følte for dem, og altid vilde føle for dem, kun var almindelig Beundring og dyb Agtelse. Sytten af dem mente, at det var nok til at begynde med, og var villige til at løbe an paa, at Resten kom af sig selv.

Sandheden kunde ikke undgaa at komme frem. Venner, der kendte hans ædle Karakter, kunde ikke uden at tage ham i Forsvar høre ham blive fordømt som en hjerteløs og excentrisk Forfører. Damer, hvis Skønhed og Attraaværdighed var almindelig anerkendt, fandt, at det var smukt og rørende handlet, men hver eneste Kvinde, som han havde sagt et venligt Ord til, ønskede kun at dreje Halsen om paa ham.

Han gjorde det mest forstandige, han i alle Tilfælde kunde gøre — forandrede sin Adresse til Aberdeen, hvor han havde en Tante. Men Historien rejste med ham. Ingen Kvinde vilde ses i Samtale med ham. Et eneste beundrende Blik fra ham sendte den kønneste Pige grædende hjem til hendes Mor. Senere blev han virkelig forelsket — haabløst, vanvittigt forelsket. Men han vovede ikke at sige det til hende — turde ikke lade en levende Sjæl ane det. Det var den eneste Maade, hvorpaa han kunde vise det. Det er ikke tilstrækkeligt i denne Verden at være god. Der skal Talent til at være det.

Jeg traf engang ved Juletid en Mand i Colorado. Jeg var paa Foredragstourné. Hans Hensigt var at sende en kærlig Hilsen til sin Hustru i New York. Han havde været gift i nitten Aar, og det var første Gang, han ikke var sammen med sin Familie i Julen. Han så dem for sig rundt om Bordet i den fjerne lille

Stue: hans Kone, hans Svigerinde, Onkel Silas, Kusine Jane, Jack og Willy og Lena med det gyldne Haar. De vilde sidde ved Middagsbordet nu; sandsynligvis talte de om ham og ønskede, at han var iblandt dem. Det var gode, rare Mennesker, og de holdt allesammen saa meget af ham. Hvilken Glæde vilde det ikke være for dem at vide, han var frisk og sund; at høre selve hans elskede Stemme tale til dem! Den moderne Videnskab havde gjort et saadant Mirakel muligt. Ganske vist, en Telefonsamtale vilde koste ham fem Dollars, men hvad er fem Dollars mod det at kunne gøre en hel Familie lykkelig Juleaften! Vi var lige kommet tilbage fra en Spadseretur. Han slog Pengene i Skranken og lo højt ved Tanken om den Overraskelse, det vilde blive for dem alle.

Telefonen ringede skarpt og tydeligt, netop det Øjeblik, hvor hans Kone med Forskærerkniv og Gaffel skulde til at partere Kalkunen. Hun var en noget nervøs Dame, og to Gange i den Uge havde hun drømt, at hun så sin Mand uden at kunne komme til ham. Første Gang havde hun set ham gaa ind i en Konservesbutik paa Broadway, havde skyndt sig over Gaden og var fulgt efter ham derind. Han var knap tolv Skridt fra hende; men inden hun kunde komme hen til ham, styrtede alle de unge Damer bag Disken frem og sluttede Kreds om hende og nægtede hende at komme frem, hvilket havde irriteret hende stærkt i Drømmen. Næste Gang var han steget op i den Brooklyn Vogn, som hun kørte hjem med. Hun havde prøvet at vække hans Opmærksomhed ved at svinge med sin Paraply; men han lod ikke til at se hende, og hver Gang hun rejste sig for at gaa over til ham, gav det et Stød i Vognen, saa hun dumpede ned paa sin Plads igen. Da hun endelig kom over til ham, var det slet ikke hendes Mand, men den gamle Herre fra Quaker Oats Annoncen. Hun gik til Telefonen, rystende over det hele — det sagde hun selv bagefter.

At man kan telefonere fra Colorado til New York, det havde hun ikke engang troet paa, hvis nogen havde fortalt hende det. Anlægget var nyt og ukendt, hvilket maaske ogsaa var Skyld i, at Stemmen lød afbrudt og fremmed i hendes Øren. Jeg stod ved Siden af ham, mens han talte. Vi befandt os i Forhallen i Savoy Hotellet i Colorado Springs. Klokken var fem om Eftermiddagen, hvilket omtrent svarede til syv Aften i New York. Han fortalte hende, at han var rask og havde det godt, og at hun ikke skulde være ængstelig for ham. Han fortalte hende, at han om Formiddagen havde spadseret i Gudernes Have, hvilket er Navnet paa den lokale Park; den Slags Paafund træffer man i Colo-

rado. Ogsaa, at han havde drukket af de alkaliske Kilder, som dette velsignede Land er saa rigt paa. Jeg var ikke sikker paa, at „alkalisk“ var det rette Udtryk. Det var han heller ikke. Desuden udtalte han det daarligt. Men hvad de nu hed, saa forsikrede han hende om, at det havde gjort ham godt. Han sendte en speciel Hilsen til Kusine Jane — en velsitueret Dame — med den Besked, at han glædede sig til snart at se hende. Hun var en ømfindtlig gammel Dame, der satte megen Pris paa smaa særlige Opmærksomheder. Han gjorde de sædvanlige kærlige Forespørgsler til alle, sendte dem alle sin Velsignelse og ønskede kun, at de kunde være hos ham i dette herlige Land, hvor der øjensynlig var evigt Solskin og milde Vinde. Han kunde have sagt mere, men Tiden var ude, og Telefondamen afbrød. Han følte sig som et godt, betænksomt Menneske bagefter og foreslog et Parti Billard.

Saafermt han kunde have set, hvad der foregik ved den anden Ende af Traaden, havde han vist været mindre velfornøjet og tilfreds. Længe inden den første Sætning var til Ende, var hans Hustru kommet til det Resultat, at hun var blevet ringet op fra de Dødes Rige. At det skete pr. almindelig Mennesketelefon saå hun intet mærkeligt i. Det kunde være lige saa sandsynlig en Vej, som alle andre, hun havde hørt om — om ikke mere. Senere, da hun kunde se roligt paa Sagen, trøstede det hende noget, at det kunde være kommet fra et værre Sted. Det „Have“ sammen med de „alkaliske Kilder“, som hun hørte som „de saliges Kilder“ — der var heller ikke megen Forskel, saadan som han udtalte det — var absolut beroligende. Det „evige Solskin“ og de „milde Vinde“ passede ogsaa meget godt med den Opfattelse af Himlens Topografi, som hun havde faaet af den autoriserede Salmebog. Det forvirrede hende kun, at han havde haft nødig at spørge til hendes og Børnenes Helbred. Den eneste mulige Forklaring var, at de ikke engang dør oppe vidste alting — maaske ikke de nyankomne. Hun havde svaret saa sammenhængende, som hendes Sønderknusthed tillod det, og var saa faldet om paa Gulvet uden en Lyd. Det var Spektaklet, da hun i Faldet væltede Paraplystativet, der fik alle de andre til at komme styrtende fra Spisestuen.

Det tog hende nogen Tid at forklare dem, hvad der var sket, og da hun var færdig, fulgte hendes Broder Silas Øjeblikkets Indskydelse og ringede Nummerkontoret op med en eller anden uklar Idé om at komme i Forbindelse med Sankt Peter, og faa nærmere Oplysninger; han besindede sig dog tidsnok til at forklare Telefondamen, at han havde taget fejl.

Den ældste Dreng, en praktisk anlagt Yngling, bemærkede meget forstandigt, at de intet vandt ved at lade være med at spise deres Middagsmad, men blev bittert bebrejdet, at han kunde tænke paa nogen Form for Nydelse i et Øjeblik, hvor deres kære Fader var i Himlen. Det mindede hans Moder om den specielle Hilsen til Kusine Jane, der indtil nu havde spillet den trøstendes Rolle. Med Kusine Janes Sammenbrud, der var dramatisk i sin Pludselighed, forstummede al Samtale. Klokken ni gik hele Familien i Seng uden Middagsmad.

Den ældste Dreng — som sagt en Yngling med praktisk Sans — fik det gode Indfald at staa tidligt op næste Morgen og afsende et Telegram, der fremkaldte det glæderige Budskab, at deres elskede Fader ikke var i Himlen, men endnu i Colorado. Men den eneste Belønning, min Ven fik for al sin kærlige Omtanke, var et kraftigt Paabud om aldrig nogensinde, saa længe han levede, at tillade sig flere af den Slags Tossestreger.

Der var andre Tilfælde, jeg kunde have berettet om for endnu tydeligere at vise, hvor ofte Uta og Sorg er gode Handlingers Løn; men, som jeg sagde til unge Bute, det vilde have gjort mig selv alt for vemodig at dvæle yderligere ved dette Emne.

Det var et temmelig stort Selskab, vi traf hos St. Leonards, og jeg havde heller ikke haft noget imod at gøre en bedre Entré end den, der blev os til Del. En stor Dame med en meget lille Stemme syntes at have faaet det Indtryk, at jeg havde arrangeret det hele med velberaad Hu. Hun sagde, at det var „saa dramatisk“. Noget godt kom der da ud af det: Janie sørgede paa sin stilfærdige, huslige Maade for, at Ethelbertha og Robina ubemærkede slap ind i Huset ad Køkkendøren. Da de en halv Times Tid senere sluttede sig til de andre Gæster, havde de faaet en Kop Te og hvilet sig og følte sig veltilpas og afkølede og havde faaet Haaret i Orden. Og paa Hjemvejen bemærkede Ethelbertha henvendt til Robina, at det maatte rigtignok være en Støtte for Fru St. Leonard at have saa dygtig en Datter, der forstod at optræde paa rette Maade ved en given Lejlighed og gøre det uden at vække Opsigt og Forstyrrelse.

De var allesammen meget flinke. Selvfølgelig gjorde vi os skyldige i den sædvanlige Fejltagelse — de talte til mig om Bøger og Skuespil, og jeg meddelte dem mit Syn paa Landbrug og Kvægavl. Jeg véd ikke rigtig, hvad det var for en Idiot, der kaldte den Mand en Plage, der kun kan tale om sig selv. I Virkeligheden er det det eneste Emne, som et Gennemsnitsmenneske véd saa god Besked om, at han kan tale interessant om det. Jeg kender en Mand — han tjener en Formue paa Patent-Børnemel.

Han begyndte sin Løbebane som Landmand og Mejerimand og kom ved et rent Tilfælde ind paa det andet. Naar han taler om den komiske Side ved at starte Aktieselskaber og Annonceagenternes Fif, er han ligefrem fornøjelig. Jeg har siddet ved hans Bord, dengang han var Ungkarl, og i Timevis nydt at høre ham fortælle. Den Fejltagelse, han begik, var at gifte sig med en almeninteresseret, kultiveret Kvinde, der ruinerede ham — selskabeligt. Nu er han velunderrettet om de fleste Ting og trættende. Det er derfor, Skuespillere og Skuespillerinder altid er saa morsomme at være sammen med — de skammer sig ikke ved at tale om sig selv. Jeg mindes et Middagsselskab, hvor Værten var en af de mest bekendte Advokater i London. En berømt Forfatterinde sad ved hans højre Side, og en verdensberømt Videnskabsmand havde som Æresgæst Værtinden til Bords. Hun havde selv skrevet en Bog om Nationalitetskampen i Sydafrika, der bruges som Kildeskrift i alle Europas Udenrigsministerier. Blandt de andre Gæster var en Biskop, Chefredaktøren for et London Dagblad, en Mand, der kendte det indre af Kina saa godt, som de fleste Mennesker kender deres Klub, en russisk Revolutionær, der lige var undsluppet fra Sibirien, en ledende Dramatiker, en Kabinetminister og en Digter, hvis Navn er kendt overalt, hvor det engelske Sprog tales. Og i to Timer sad vi og lyttede til en lastefuld udseende lille Kvinde, der fra en Bowery Varietés Bræder havde arbejdet sig op til en Primadonnaposition i Operetten. Som hun selv uden Beklagelse bemærkede, havde Undervisningen ikke været lovbealet i Sødistrikterne ved Chicago, dengang hun var ung, og da hun fra sit trettende Aar havde været nødt til selv at tjene til Livets Ophold, havde hun ikke senere set Lejlighed til at indhente det forsømte. Men hun kendte sit Emne, der var hende selv — hendes Erfaringer, hendes Minder — og var forstandig nok til at holde sig til det. Indtil det Øjeblik, hvor hun „var saa fri at sludre med“, som hun selv kaldte det, havde Vrøvlets Overherredømme været forfærdende. Biskoppen havde fortalt os alt, hvad han fik at vide om Kina, dengang han var i San Francisco, medens den Mand, der havde tilbragt de sidste tyve Aar af sit Liv i det himmelske Rige, var optaget af at udvikle sit Syn paa det engelske Drama. Vor Værtinde havde bestræbt sig for at faa Videnskabsmanden til at føle sig hjemme ved at tale med ham om Radium. Dramatikeren havde med en vis Omstændelighed udtalt sit Syn paa Krisen i Rusland. Digteren havde ganske ødelagt Middagen for sig selv ved at prøve paa at foreslaa Kabinetministeren nye Skatteobjekter. Den russiske Revolutionsmand havde fortalt os noget, der skulde være en

morsom Historie om en And, og Romanforfatterinden og Ministeren havde i et Kvarter diskuteret Teosofien, begge ud fra den fejlagtige Forudsætning, at den anden var Tilhænger af den. Redaktøren havde forklaret Kirkens Holdning overfor den nye teologiske Retning, og vor Vært, en af de vittigste Mænd i Skranken, havde hovedsagelig snakket med Tjeneren. Befrielsen ved at finde én, der havde Forstand paa det, hun talte om, var som at finde en Æske Tændstikker, naar man har ravet i Mørke og stødt sine Skinneben. Under Resten af Middagen klyngede vi os til hende.

Jeg kunde have interesseret disse gode Proprietærer og landlige Honoratiores ved at fortælle dem om Teatrene og de literære Berømtheder, jeg har truffet; og de kunde have fortalt mig Hundehistorier og givet mig nyttige Oplysninger om de praktiske Virkninger af Loven om Smaabrug. De kom med flere smigrende Bemærkninger om mine Bøger — hovedsagelig med den Mening, at de havde læst og nydt dem, naar de følte sig syge eller var aandeligt nedbrudte. Jeg forstod, at hvis de altid havde været sunde paa Sjæl og Legeme, var det aldrig faldet dem ind at læse mig. En af dem forsikrede mig om, at jeg havde frelst hans Liv. Det var hans Hjerne, fortalte han. Han havde været saa altereret over noget, der hændte ham, at han næsten mistede Forstanden ved det. Det hændte, at han ikke engang kunde huske sit eget Navn; hans Hjerne var lutter Tomhed. Og saa en Dag vilde Tilfældet — eller Forsynet eller hvad man nu vil kalde det — at han fik fat i en af mine Bøger. Det var det første, han kunde læse i mange Maaneder! Og hver Gang han nu følte sig udslidt — naar hans Hjerne var som en presset Citron (den Sammenligning brugte han) — saa lagde han alt andet til Side og læste en af mine Bøger — hvilken var ligegyldigt. Man bør være glad ved at have frelst et Menneskeliv; men jeg vilde nu gerne selv have udvalgt det.

Jeg er ikke vis paa, at Ethelbertha kommer til at synes om Fru St. Leonard, og jeg tror ikke, Fru St. Leonard vil komme til at sætte synderlig Pris paa Ethelbertha. Jeg har forstaaet af det hele, at Fru St. Leonard ikke sætter videre Pris paa nogen Mennesker — undtagen selvfølgelig, naar det er hendes Pligt. Hun lader ikke til at have Tid til det. Mennesket er født til Bekymring, og det er ikke daarlig Filosofi at vænne sig til den Følelse. Men Fru St. Leonard har ofret enhver anden Interesse i dette Liv for udelukkende at hellige sig sin Søgen efter Bekymringer. Hun lader til at betragte det som den eneste Beskæftigelse, der er en kristen Kvinde værdig. Jeg traf hende en Eftermiddag.

Hun var øjensynlig foruroliget ved et eller andet. Jeg spurgte, om der var noget, jeg kunde tjene hende med.

„Nej,“ sagde hun, „jeg prøver blot paa at komme i Tanker om, hvad det er, der har voldet mig saa megen Uro hele Morgen. Jeg har ganske glemt det.“

Hun kom lidt senere i Tanker om det med et glad Suk.

St. Leonard selv er indtagende, synes Ethelbertha. Vi skal derhen igen paa Søndag for at se Børnene. Der kommer en tre—fire Mennesker, som jeg tror, vi vil komme godt ud af det med.

Vi tog derfra Klokken halvsyv og havde Bute med hjem til Aften.

X.

„Hun er en god Kone,“ sagde Robina.

„Hvem?“ spurgte jeg.

„Han maa være anstrengende, skønt han er en dejlig, gammel Mand — at leve sammen med, mener jeg,“ vedblev Robina, henvendt til den opgaaende Maane. „Og saa er der alle de Børn.“

„Er det Fru St. Leonard, du tænker paa?“ spurgte jeg.

„Det lader til at være umuligt at gøre hende lykkelig,“ forklarede Robina. „I Torsdags gik jeg derover tidligt om Morgen for at hjælpe Janie med at pakke Kurven til Skovturen. Det var hendes egen Idé, den Skovtur.“

„A propos Skovtur,“ sagde jeg.

„Man skulde tro,“ vedblev Robina, „at hun klædte sig paa til sin egen Begravelse. Hun sagde, at hun vidste, hun vilde faa Lungebetændelse af at sidde i det vaade Græs. Det havde hun en Forudfølelse af. Jeg mindede hende om, at det ikke havde regnet i tre Uger, og at alt var saa tørt som Hø, men hun sagde, at det havde ingen Indflydelse paa Græs. Der var altid Fugtighed i Græs, og Puder og saadan noget hjalp kun til at samle den. Ikke fordi det gjorde noget. Enden maatte jo komme engang, og naar blot de andre var glade — du kender hende. Ingen tænkte nogensinde paa hende. Hun skulde slæbes derud, slæbes derud. Hun talte om sig selv, som om hun var et eller andet Helgenbillede. Det tog til sidst paa mit Humør, saa jeg overtalte Janie til at give mig Lov til at tilbyde at blive hjemme hos hende. Jeg var ikke selv ivrig efter at komme med; ikke den gang.“

„Naar vort Begær forlader os, siger Rochefoucauld,“ bemær-

kede jeg, „sætter vi en Stolthed i at have overvundet det ved vor Dyd.“

„Naa, det var i hvert Fald hendes Fejl,“ svarede Robina, „og jeg gjorde det ikke til en Dyd. Jeg fortalte hende, at jeg lige saa gerne vilde blive hjemme, og at de andre storartet kunde klare sig uden hende, saa hun behøvede ikke at lade sig slæbe nogen Steder hen. Og saa brast hun i Taarer.“

„Hun sagde,“ foreslog jeg, „at det var haardt for hende, at have Børn, der kunde bryde sig om at tage paa Skovtur, naar deres Mor blev hjemme; at Himlen skulde vide, at hun ikke havde for mange Fornøjelser; at hvis der var noget, hun havde glædet sig til, saa var det den Tur; men selvfølgelig, hvis de allesam men vilde mere sig bedre uden hende — —“

„Noget i den Retning,“ indrømmede Robina. „Kun meget mere. Vi maatte allesammen flokkes om hende og sværge paa, at det slet ikke vilde blive nogen rigtig Skovtur uden hende. Hun klarede op paa Hjemvejen.“

Uglen i Kirsebærtræet udstødte en blodisnende Tuden. Den slaar sig ned dér hver Aften paa den yderste Ende af den længste Gren. Som den uklart tegner sig mod Nattehimlen, ligner den en venligsinde Skovtroll. Men jeg vilde ønske, den ikke var saa vigtig af sin Stemme. Det er imod dens egne Interesser, det er sikkert; men den véd det ikke. Det amerikanske Studenterhyl, den excellerer i, maa omgaaende sende hvert levende Væsen tilbage i sit Hul. Maaske er det en Foranstaltning fra Naturens Side for at udrydde de meget gamle Mus, der er blevet stokdøve og ellers vilde falde deres Familier til Byrde. De andre maa da vist være saa taalelig sikre, hvis de da ikke gaar med Selvmordstanker. Ethelbertha tror fuldt og fast, at den er et Dødsvarsel, men da der i det mindste findes én Ugle paa hvert Kvadrattjerdingsvej i dette Land, maa der i saa Fald neppe være det Menneske, som et Livsforsikringsselskab vilde have noget at gøre med. Veronica kan godt lide den. Hun kan endogsaa godt lide dens Tuden. Jeg fandt hende forleden Aften siddende under Træet, indhyllet i en Plaid. Hun prøvede paa at lære den Kunsten af. Som om én af den Slags ikke var nok! Det gjorde mig helt arrig paa hende. Desuden lignede det ikke Spor, hvad jeg ogsaa fortalte hende. Hun sagde, at det i hvert Fald var bedre, end jeg kunde gøre det, og jeg var Idiot nok til at tage Handsken op. Det gør mig ond nu, naar jeg tænker paa det — en respektabel, midaldrende Forfatter, der stiller sig op under et Kirsebærtræ og prøver paa at tude som en Ugle! Og Bæstet var fjollet nok til at opmuntre os.

„Hun var en bedaarende ung Pige for syvogtyve Aar siden, da St. Leonard blev forelsket i hende,“ sagde jeg. „Hun havde disse drømmende, dunkle Øjne, der er mattede af Mystik, og hendes Læber maa have været fristende, naar hun lavede Trutmund. Det gjorde hun sagtens ofte. Det gør hun endnu, men en seksogfyrretyveaarig Kvindes Trutmund er ikke længere fristende. Hos en køn Pige paa nitten er en Smule Hidsighed, en vis stædig Ufornuft kun en Ynde mer — den blaaøjede Killings Kradsen frister os kun til at drille den yderligere. Unge Hubert St. Leonard — han havde brunt, krøllet Haar og en indtagende Tilbøjelighed til at blive rød i Hovedet og til at ville erobre Verden — fandt hendes Pirrelighed, selv hendes Egenkærlighed bedaarende, og fortalte hende det knælende for hendes Fod, mens han stirrede ind i hendes berusende Øjne — han kaldte det blot hendes Lunefuldhed, hendes Dronningevæsen. Han tiggede hende om for hans Skyld at være endnu mere bydende. Fortalte hende, hvor dejlig hun så ud, naar hun var misfornøjet. Det gjorde hun sikkert ogsaa — da hun var nitten.“

„Han har da ikke fortalt dig alt det?“ spurgte Robina.

„Ikke et Ord,“ svarede jeg beroligende, „ud over at hun af alle Kendere var knæsat som den smukkeste Pige i Tunbridge Wells, og at hendes Fader blev ruineret af en slyngelagtig Sagfører. Nej, jeg søgte blot, for at bruge et fransk Kriminalretsudtryk, at „rekonstruere Forbrydelsen“.“

„Det kan jo være forkert altsammen,“ surmulede Robina.

„Det kan det,“ indrømmede jeg. „Men hvorfor skulde det? Lyder det saa usandsynligt?“

Vi sad foran Indgangsdøren og ventede paa, at Dick skulde komme ad den hvide Sti over Marken.

„Nej,“ sagde Robina. „Det lyder meget sandsynligt altsammen. Gid det ikke gjorde.“

„Du maa huske, at jeg er en gammel Teatergænger,“ vedblev jeg. „Jeg har siddet saa mange af denne Verdens Dramaer til Ende. Det er lige saa let at rekonstruere dem bagud som forud. Vi overværer sidste Akt af Dramaet St. Leonard — den utilfredsstillende sidste Akt, der blot udfylder Tiden efter at Spillet er forbi! De mellemliggende Akter var sandsynligvis mere spændende; de indeholdt nok „lidenskabelige Scener“, spillet med megen Alvor, hovedsagelig til Opbyggelse for Tjenestefolkene. Men første Akt med Kents Veje og Skove som Bagtæppe maa have været charmerende. Her var den tilbedende Elsker, hun havde hørt om, drømt om. Det er henrivende at blive betragtet som det fuldkomne — ikke det absolut fuldkomne; det er saa besværligt

altid at skulle være paa Højde med det, men saa nær det fuldkomne, at det blot vilde ødelægge det, hvis man var mere fuldkommen. De Pletter paa os, som lidet forstaaende Venner og Slægtninge vil gøre til Plamaser, ses nu i deres sande Lys — som den kunstneriske Skyggevirkning, der mildner en ellers alt for blændende Fejlfrihed. Den kære Hubert fandt hende i et og alt fortyllende. Det vilde være en Forbrydelse mod Kærligheden, hvis hun prøvede paa at forandre sig.“

„Ja, saa var det hans Fejl,“ mente Robina. „Hvis han var fjollet nok til at synes om hendes Fejl og opmuntre hende til at beholde dem — —“

„Hvad kunde han gøre, selv om han havde set dem?“ spurgte jeg. „En Elsker gør ikke sin elskede opmærksom paa hendes Fejl.“

„Det vilde være mere fornuftigt af ham at gøre det,“ hævdede Robina. „Hvis hun virkelig brød sig om ham, skulde hun saa nok se at gøre, hvad hun kunde, for at rette dem.“

„Du vilde synes om det?“ sagde jeg, „du vilde sætte Pris paa det, hvis det gjaldt dig? Kan du tænke dig unge Bute — —?“

„Hvorfor unge Bute?“ spurgte Robina. „Hvad har han med det at gøre?“

„Intet,“ svarede jeg, „uden for saa vidt som han er det eneste mandlige Væsen, du har truffet, siden du var seks Aar, som du ikke har flirtet med.“

„Jeg flirter ikke med dem,“ sagde Robina. „Jeg prøver kun paa at være elskværdig.“

„Undtagen overfor unge Bute,“ hævdede jeg.

„Han irriterer mig,“ forklarede Robina.

„Jeg læste forleden Dag en Skildring af Bryllupsskikkene i Nedre Kaukasien,“ sagde jeg. „Elskeren stiller sig under sin Dames Vindue og begynder at synge efter først at have vakt hendes Opmærksomhed. Og hvis hun lader til at synes om det — hvis hun lytter uden at blive arrig, saa betyder det, at hun ikke vil have ham. Men hvis hun bliver ophidset over det — slaar Vinduet i og gaar sin Vej, saa er Sagen i Orden. Jeg tror, det er i Nedre Kaukasien.“

„Det maa være en meget taabelig Race,“ sagde Robina. „En Spand Vand over Hovedet var vel saa det største Bevis for hendes ømme Følelser.“

„Ja, Mennesket er en indviklet Skabning,“ indrømmede jeg. „Lad os kalde ham X. Kan du tænke dig unge X. nærme sig og sige: „Min kære Robina, du har mange fortrinlige Egenskaber. Du kan være elskværdig — saa længe alt gaar, som du vil; men

naar noget gaar dig imod, kan du være ligefrem modbydelig. Du er meget god af dig — mod dem, der er villige til at lade dig være god imod dem paa din Manér, der ikke altid er deres. Du kan være helt uegennyttig — naar du tilfældig er oplagt til det, hvilket er alt andet end ofte. Du er ferm og dygtig, men utaalmodig og dominerende som de fleste dygtige og ferme Mennesker; overmaade energisk, naar du ikke netop er doven, rede til at tilgive i det Øjeblik, Hidsigheden er gaaet af dig. Du er ædelmodig og aaben, men hvis dit Maal kun kan naas ved Lavhed eller Bedrag, vilde du ikke betænke dig et Øjeblik længere end nødvendigt for at overbevise dig selv om, at Hensigten helligede Midlet. Du er forstaaende, varmhjertet og har megen fin Retfærdighedssans, men jeg har en Anelse om, at du kunde blive rigtig rapkæftet, hvis du ikke lærer at tage Vare paa din Mund. Du er aldrig raadvild. Man kunde gaa paa Tigerjagt med dig — bedre end med nogen anden, men du er stædig, indbildsk og fordringsfuld. Du har, kort sagt, alt, hvad der skal til for at skabe den ideelle Hustru, samtidig med at du har Fejl, der kunde faa en Sokrates til at angre, han havde giftet sig med dig.“

„Ja, jeg kan!“ sagde Robina og sprang op. Jeg kunde ikke se hendes Ansigt, men jeg vidste, at det havde det Udtryk, der gav Primgate Lyst til at male hende som Jeanne d'Arc. Hun kunde bare ikke bevare det længe nok. „Jeg vilde elske ham for at tale saadan. Og jeg vilde respektere ham. Hvis han var en saadan Mand, vilde jeg bede Gud hjælpe mig til at blive den Kvinde, han ønskede, at jeg skulde være. Jeg vilde gøre mig Umage for at blive det. Jeg vilde anstrenge mig hele Dagen. Det vilde jeg!“

„Mon?“ sagde jeg. Robina havde overrasket mig. Det indrømmer jeg. Jeg troede, jeg kendte hendes Køn bedre.

„Det vilde enhver ung Pige,“ sagde Robina. „Han var det værd.“

„Det var en ganske ny Idé,“ sagde jeg hen for mig. „Gott im Himmel! Det vilde jo skabe en helt ny Verden!“ Den Tanke begyndte at bemægtige sig mig. „Kærligheden er ikke længere blind. Kærligheden nægter at blive ved med at være den stakels, blinde Daare — Legetøj for Guder og Mennesker. Kærligheden er ikke længere en Slave af Lidenskab. Dens Lænker er sprængte, det meningsløse Blindebukke-Bind kastet. Kærligheden hjælper os igennem Tilværelsen i Stedet for at gøre den besværlig. Ægteskabet, Civilisationens Grundlag, bygger ikke længere paa Løgnene og Illusionernes Sand, men staar støt paa

Sandhedens Klippe — Virkeligheden. Har du nogensinde læst *Tom Jones*?" sagde jeg.

„Nej," sagde Robina. „Jeg har altid hørt, at det ikke var en pæn Bog."

„Det er det heller ikke," sagde jeg. „Manden er ikke noget pænt Dyr. Kvinden heller ikke. Der er et stort Stykke af Dyret i Manden. Hvad kan man vente andet? Indtil for et Par Tusind lusede Aar siden *var* han et Dyr, der kæmpede med andre Dyr, hans Medskabninger i Skøvene og Hulerne. Han lurede paa sit Bytte, sneg sig ind paa det i det høje Græs ved Flodbredden, flænsede det med Kløer og Tænder og snerrede, mens han aad. Saaledes levede og døde han gennem taagede, navnløse Tidsaldre og gav sit dyriske Blod og sine dyriske Instinkter i Arv til sine Efterkommere, der blev stærkere og vildere fra Slægt til Slægt, mens de tog Jord og Hav i Besiddelse. Moses! Lord Rothschilds Tipoldefaders Tipoldefaders Tipoldefader et Par Snese Generationer tilbage maa have kendt Moses, talt med ham. Babylon! Det er en moderne By, der for Tiden forfalder, fordi Trafiken er lagt om. Historien! Den er en Beretning om i Dag. Manden kravlede omkring i Verden paa alle fire og lærte at blive et Dyr Millioner af Aar, før Hemmeligheden ved hans Fødsel blev hvisket til ham. Det er først i de sidste Par Aarhundreder, at han har prøvet paa at være en Mand. Vor moderne Moral! Den er jo kun et Par Dage gammel i Sammenligning med Naturens Læresætninger. Hvad venter du egentlig? At han skal glemme Tidsaldrenes Erfaringer i et Nu?"

„Saa anbefaler du mig at læse *Tom Jones*?" sagde Robina.

„Ja," sagde jeg. „Det gør jeg. Jeg vilde ikke gøre det, hvis jeg troede, du endnu var et Barn og kun kendte blind Tillid og blind Rædsel. Solen slukkes ikke, fordi den af og til formørkes af Taage — Rosens Duft dør ikke, fordi der kommerOrm i Bladene. En sund Rose kan taale et Par Orme — det er den i hvert Fald nødt til. Alle Mænd er ikke som Tom Jones. Idealet for mandlig Væremaade udvikler sig stadig i opadgaende Retning; mange af os søger paa det bedste at komme i Overensstemmelse med det, og for nogle af os lykkes det. Men et Stykke af en Tom Jones er der i alle dem af os, der ikke er blegsottige eller brystsvage. Og der er ikke sund Sans skabt i at være oprørt over det; det hjælper alligevel ingenting. Vi gør vort bedste. Om et Hundre Tusind Aar eller saa, om alt gaar vel, har vi den fuldkomne Mand. Og i Betragtning af, at vi saa nylig er begyndt, synes jeg, at vi foreløbig er naaet et meget pænt Stykke frem."

„Der er intet saa godt som at være tilfreds med sig selv,“ sagde Robina.

„Jeg er ikke tilfreds,“ sagde jeg. „Jeg er bare forhaabningsfuld. Men det irriterer mig at høre Folk tale om det, som om Mand var født saa hvidsjalet som en Engel og gjorde sig overnaturlige Anstrengelser for at blive en Synder. Det maa da snarere tage Modet fra ham. Hvad han trænger til er Opmuntring, nogen, der kan sige til ham: „Bravo! men det er jo storartet! Min Dreng, tænk blot paa, hvad du var for ikke saa forfærdelig længe siden — en uvasket, laadden Vild med en Moral som en Hyænes. Se blot paa dig selv — i din lille, blanke Hat og dine nypressede Bukser gaar du hver Søndag i Kirke med din Kone! Bliv ved med det — andet har du ikke at tænke paa. Om et Par Hundrede Aar vil din egen Moder, Naturen, ikke mere kendes ved dig.“ — Og I Kvinder! For en Haandfuld Aar siden købte og solgte vi jer og holdt jer i Bur og tampede jer, naar I ikke var hurtige nok til at lystre.“

„Mænd burde da blive utaalmodige overfor sig selv, naar de tænker paa, hvilke Dyr de har været,“ mente Robina. „De burde skamme sig saadan over sig selv, at de var villige til at gøre, hvad man saa forlangte af dem.“

Uglen i det gamle Kirsebærtræ tudede. Om det var af Harme eller af Moro, kan jeg ikke sige.

„Tror du, Kvinden havde brugt Magten blidere, hvis hun havde haft den?“ sagde jeg. „Hvor er dine Eksempler? Tag Kleopatra, Jesabel, Katharina II. af Rusland, Lucretia Borgia, Salome — jeg kunde blive ved i det uendelige. Selvfølgelig har der ogsaa været gode og ædle Kvinder, ligesom der har været gode og ædle Mænd. Men Kønnet skiller os fysisk og ikke moralsk. Kvinden har været Mandens medskyldige i alt for mange Forbrydelser til at kunne gøre Krav paa at være hans Dommer. „Mand og Kvinde skabte Han dem“ — lige for lige, i godt og ondt.“

Ved et sært Held fandt jeg en løs Tændstik. Jeg tændte mig en frisk Cigar.

„Jeg gifter mig aldrig,“ sagde Robina. „Jeg vil da i hvert Fald haabe, jeg ikke gør det.“

„Hvorfor „haabe“?“ spurgte jeg.

„Fordi jeg haaber, at jeg aldrig vil blive Idiot nok til det,“ svarede hun. „Jeg ser det altsammen saa klart. Gid jeg ikke gjorde det. Kærlighed det er kun noget grimt med et kønt Navn. Det vil ikke være mig, han bliver forelsket i. Han vil ikke kende mig, før det er for sent. Hvordan kunde han? Det er

blot mit Ydre — min klare Hud, mine kønne Arme. Jeg føler det sommetider, naar Mænd ser paa mig, og det gør mig gal. Og til andre Tider glæder Beundringen i deres Øjne mig. Og det gør mig endnu mere gal.“

Maanen var gledet om bag Skoven. Hun stod lænet mod Gærdet med foldede Hænder. Hun havde vel helt glemt mig. Hun talte, som om det var Natten, hun talte til.

„Det er kun noget, Naturen lokker os med for at gøre os til Nar,“ sagde hun. „Han vil fortælle mig, at jeg er hele Verden for ham, at hans Kærlighed er mere evig end Stjernerne — og vil selv tro paa det i det Øjeblik, stakkels Fyr! Han vil give mig hundrede dejlige Navne, kysse mine Hænder og Fødder. Og hvis jeg er taabelig nok til at høre paa ham, saa kan det være“ — hun lo; det var en temmelig grim Latter — „et halvt Aar; eller maaske et helt, hvis jeg er heldig og passer paa ikke at gaa ud i Østenvind og komme hjem med rød Næse og aldrig lader ham se mig med Papilloter. Det vil ikke være mig, han ønsker — kun min Ungdom, det nye ved mig og Mystiken. Og naar det er forbi —“

Hun vendte sig imod mig. Det var et fremmed Ansigt, jeg såå dør i det blege Lys; et haardt og lidenskabeligt lille Ansigt. Hun lagde sine Hænder paa mine Skuldre, og jeg følte det som Kulde. „Hvad kommer, naar den er død?“ sagde hun. „Hvad følger efter? Du maa vide det. Sig mig det. Jeg vil høre Sandheden.“

Hendes Voldsomhed var kommet saa brat. Den lille Pige, jeg havde givet mig til at tale med, var der ikke længere. Til min Forvirring var det en Kvinde, der spurgte mig ud.

Jeg trak hende ned til mig. Men det barnlige Ansigt var stadig alvorligt og strengt.

„Jeg vil høre Sandheden,“ sagde hun; saa svarede jeg meget alvorligt:

„Naar Lidenskaben er borte, naar Rusens Lykke og Undren — Naturens evige Bryllupsritual — er slut, saa vil der blive tilbage, akkurat hvad der var før — hverken mere eller mindre. Hvis Lidenskab var alt, hvad I havde at give hinanden, saa hjælpe jer Gud. I har haft jer Lykkerus. Den er endt. Hvis Begær efter Lov og Tilbedelse drev dig — ja, saa har du faaet, hvad du ønskede. I er kvit. Hvis du blot lokkedes af et Haab om at blive gjort lykkelig, saa ynker man dig. Vi gør ikke hinanden lykkelige. Lykken er Gudernes Gave, ikke Menneskenes. Hemmeligheden er i dit Indre, ikke udenfor. Det, der bliver dig levnet,

vil ikke afhænge af, hvad du *troede*, men af, hvad du *er*. Hvis der bag Elskeren var en Mand — og bag hans elskovssyge Hjer-
nes uvirkelige Gudinde en hæderlig, menneskelig Kvinde, saa
ligger Livet ikke bag jer, men foran jer.

Livet er at give, ikke at faa. Det er dør, de fleste af os tager
fejl. Det er Arbejdet, der er Glæden, ikke Lønnen, Sporten, ikke
Rekorderne. Elskerens Fryd er at give, ikke at kræve. Moder-
værdighedens Krone er Smerten. Mandens Ærgerrighed er at
tjene Staten med Møje og Opofrelse af sin Hvile, at give sin
Tanke og Styrke til hundrede Planer og Idéer. Livet er at virke,
ikke at have. Bjergbestigeren kæmper for at naa Tinden, ikke
for at besidde den. Taaber gifter sig og tænker paa, hvad de skal
faa ud af det — godt med Glæder og Nydelser og Muligheder for
at pleje deres Magelighed, evige, ømme Kærtegn — Sirenesang.
Ægteskabets Belønning er Arbejde, Pligt, Ansvar — Manddom,
Kvindelighed. Du siger, det er noget, Naturen lokker os med.
Det er det maaske. Men den lokker os til at tjene Guds For-
maal.“

Vi sad længe i Tavshed. Maanen krøb op over Skoven og gød
paa ny sit Lys over Markerne.

Dick kom ad den hvide Sti. Robina rejste sig og smuttede ind
i Huset.

„Du ser saa vældig højtidelig ud, Far,“ sagde Dick.

„Jeg tænkte paa Livet, Dick,“ tilstod jeg. „Paa dets Betydning
og hvad Meningen er med det.“

„Ja, Livet er noget af et Problem,“ indrømmede Dick.

„Og det driller én,“ supplerede jeg.

Vi røg en Stund i Tavshed.

„At elske en god Kvinde maa være en mægtig Støtte for en
Mand,“ sagde Dick.

Han var køn og frisk, som han sad dør, og hans drengeagtige
Ansigt lyste af Villie til at byde Skæbnen Trods.

„Ja, mægtig, Dick,“ indrømmede jeg.

Robina raabte paa ham. Hans Aftensmad var parat. Han
bankede sin Pibe ud og fulgte efter hende ind i Huset. Deres
leende Stemmer naaede mig afbrudt gennem de halvt lukkede
Døre. Fra Natten omkring mig steg en sær, lav Mumlen. Det
var mig, som hørte jeg gennem Stilheden den fjerne Musik fra
Gudernes Kværn.

XI.

Jeg tror næsten, Veronica bliver Forfatterinde. Hendes Mor tror, at dette forklarer meget, der har foruroliget hende. Bogen blev der aldrig meget ud af. Den blev lagt til Side for den mere dragende Skuespildigtning og øjensynlig glemt. Forleden fandt jeg hendes Stilebog, der indeholdt de „Første Udkast“. Der er en vis Aroma over den. Jeg gengiver her udvalgte Stykker, atter med min egen Stavemaade.

„Det foregaar paa Maanen. Men alt er akkurat ligesom her nede. Med én Undtagelse. Børnene regerer. De voksne synes ikke om det. Men de kan ikke gøre noget ved det. Noget er sket med dem. De véd ikke, hvad det er. Og Verden er, som den plejer at være. I de søde gamle Historiebøger. Inden Synden kom. Der er Féer, der danser om Natten. Og Hekse. Der lokker én. Og saa bliver de til noget andet. Og en Drage, der lever i en Hule. Og springer ud paa Folk. Og æder dem. Saa man maa tage sig i Agt. Og alle Dyrene taler. Og der er Kæmper. Og en Masse Hekseri. Og det er Børnene, der véd alting. Og hvad der skal gøres ved det. Og de maa lære de voksne det. Og de voksne tror ikke Halvdelen af det. Og holder alt for meget af at sige imod. Hvilket er en stor Sorg for Børnene. Men de er taalmodige. Og retfærdige.

Naturligvis maa de voksne gaa i Skole. De har meget at lære. De Stakler. Og de hader det. De interesserer sig ikke for Folkesagn. Og de er ligeglade med, hvad der vilde ske med dem, hvis de strandede paa en øde Ø. Og saa er der Sprogene. Som de faar Brug for, naar de bliver Børn. Og maa tale til Dyrene. Og Hekseriet. Som er svært. Og de hader det. Og siger, det er noget Sludder. De er fulde af Spilopper. Man griber dem i at læse slemme Bøger. Under Pulten. Altsammen om Kærlighed. Hvilket er at spille deres Børns Penge. Og Gud skal vide, at de er svære at tjene. Men Børnene er ikke vrede paa dem. De husker, hvordan de selv var, da de var voksne. Kun bestemte.

Børnene giver dem Masser af Fridage. Fordi Fridage er godt for os alle. De giver os Energi. Men de voksne er meget dumme. Og bryder sig ikke om fornuftige Lege. Som Indianere. Og Røvere og Soldater. Hvilket vilde øve deres Evner. Og ruste dem til Fremtiden. De bryder sig kun om at lege med en Bold. Hvilket ikke er til nogen Støtte. I Livets strenge Alvor. Eller tale. Aa, Gud, hvor de taler!

Der er en Voksen. Der er meget flink. Han kan tale om alting. Men det fører ikke til noget. Og ødelægger Stemningen.

Saa de sender ham i Seng. Og der er to Voksne. En Mand og en Dame. Og de taler Kærlighed. Hele Tiden. Selv paa smukke Dage. Hvilket er upassende. Men Børnene har Taalmodighed med dem. Véd, at der skal meget til. Inden man bliver klog i denne Verden. Og haaber at de vil vokse fra det. Og der er naturligtvis voksne, der er gode. Og en Trøst for deres Børn.

Og alt, hvad Børnene holder af, er godt. Og sundt. Og alt, hvad de voksne holder af, er ikke godt for dem. *Og de maa ikke faa det.* De tigger om Te og Kaffe. Hvilket undergraver deres Nerver. Og øder deres Penge paa Kaféer. Hvor de spiser Bøffer. Og Suppe. Og Børnene maa lægge dem i Seng. Og give dem Piller. Indtil de har det bedre.

Der er en lille Pige, som hedder Jenny. Som leger med en lille Dreng, der hedder Simon. De mener det godt. Men har ikke megen Forstand. De har to Voksne. En Mand og en Dame. Der hedder Peter og Martha. Henholdsvis. De er ganske almindelige Voksne. Hverken værre eller bedre. Og meget kunde opnaas med dem. Ved Godhed. Men Jenny og Simon *tager forkert paa dem.* Det er Skænd, Skænd hele Dagen. Men Ros. Aldrig!

En Sommerdag gaar Jenny og Simon en Tur med Peter. Paa Landet. Og de møder en Ko. Og de synes, at det er en god Lejlighed. Til at prøve Peters Kundskaber. I Sprog. Saa siger de, at han skal tale til Koen. Og han taler til Koen. Og Koen forstaar ham ikke. Og han forstaar ikke Koen. Og de er hidsige og vrede. „Hvad Nytte er det til,“ siger de. „At vi betaler dyre Skolepenge. For at du kan lære Sproget. Af en første Klasses Ko. Og naar du kommer ud paa Landet. Kan du ikke tale det.“ Og han siger, at han har talt det. Men de vil ikke høre paa ham. Men bliver ved med at skændes. Og til sidst viser det sig. *At det var en Jersey Ko.* Der talte Dialekt. Saa han kunde naturligvis ikke forstaa den. Men gjorde en Undskyldning? Aa, nej!

En anden Gang. En Morgen til Frokost. Martha kunde ikke lide Saft. Saa drak hun den ikke. Og Simon kom ind i Barnekamret. Og han saá, at Martha ikke havde drukkert sin Saft. Og han spurgte hende hvorfor. Og hun sagde, at hun ikke kunde lide den. Fordi den var ækel. Og han sagde, at den var ikke ækel. Og at hun burde kunne lide den. Og hvor forfærdeligt det var. Som Voksne nu til Dags var kræsne. Overfor god, sund Mad. Som deres alt for overbærende Børn skaffede dem. Og hvordan han, da *han* var voksen. Aldrig vilde have vovet. Og saa videre. I den sædvanlige Tone. Og for at vise, at den ikke var ækel. Skænkede han sig en Kop. Og drak den. I én Slurk.

Og sagde, at den var dejlig. Og blev bleg. Og forlod Værelset.

Og Jenny kom ind i Barnekamret. Og hun såå, at Martha ikke havde drukket sin Saft. Og hun spurgte hende hvorfor. Og Martha fortalte hende, at hun ikke kunde lide den. Fordi den var ækel. Og Jenny fortalte hende, at hun burde skamme sig over sig selv. Fordi hun ikke kunde lide den. Fordi hun havde Gavn af den. Og den var virkelig meget velsmagende. Og i hvert Fald *havde* hun at lide den. Og ikke fylde sig med usund Te og Kaffe. Fordi hun ikke vilde have det. Og saa var der ikke mere Snak om den Ting. Og saa videre. Og for at vise, at den var god, skænkede hun sig en Kop. Og drak den. I én Slurk. Og sagde, at der ikke var noget i Vejen med den. Ikke det mindste. Og blev bleg. Og forlod Værelset.

Og det var ikke Saft. Men rødt Blæk. Som var kommet i Saftflasken. Ved en Fejltagelse. Og de behøvede slet ikke at være blevet syge. *Hvis de blot havde villet høre.* Paa stakkels, gamle Martha. Men nej. Det var deres fikse Idé. At Voksne ikke havde nogen Fornuft. Slet ikke. Hvilket er en Fejltagelse. Som man ser.“

Andre Personer var skitserede og nogle udeladte efter en dristig og kortfattet Karakteristik — Vanskeligheden ved at undgaa for iøjnefaldende Portrætlighed med det virkelige Forbillede var tilsyneladende blevet for generende. Ud for et saadant Sted, øjensynlig et Forsøg paa at hjælpe Dick til at se sig selv i det rette Lys, finder jeg denne Blyantsnote i Marginen: „Maa hellere lade være. Kunde gøre ham muggen.“ Ud for en anden — der uden al Tvivl har haft Fru St. Leonard til Forbillede — er kradsat: „Alt for frygtelig sandt. Hun kunde opdage det.“

En anden Person er en Herre. „Med en vis Evne til at fortælle Historier. Nogle af dem *ikke ilde*.“ I det hele taget lovende. Han er en lille Piges Voksne. „Hun er ikke smuk. Men ejendommeligt tiltrækkende. Vi vil kalde hende Enid.“ Man forstaar, at hvis alle Børn var som Enid, saa var denne Verden naaet saa vidt, den har Haab om nogensinde at naa. Hun selv har kun denne ene Voksne, men hun har sat sig som Livsopgave at adoptere og behandle alle de uforbederlige gamle Mennesker, som andre Børn har opgivet som umulige. Hun gør det altsammen af lutter Godhed. Hun er *altid* taalmodig. Og retfærdig. En fremragende Position blandt hendes talrige Protegéer indtager en Officer, en aldrende Oberst, der indtil hun tog sig af ham var et skrækindjagende Eksempel paa, hvad en Voksen kan blive til, naar han er overladt til uduelige Børns Omsorg. Han

trods sit eget Barn, en dydig Yngling, der imidlertid „mangler Forstaaelse“. Han er raa mod sine smaa Nevøer og Niecer og en Rædsel for sin Gouvernante. Han bruger slemme Ord, som han lærer af forhenværende Sørøvere. „Selvfølgelig uden at forstaa. Deres grufulde Betydning.“ Han stjæler Indianernes Ildvand. „Som faa kan nyde. Ustraffet.“ Sikkert ikke Obersten. „Kan dette være ham! Dette rystende Vrag!“ Han skjuler Cigarer i et hult Træ og ryger i Smug. Han er lumsk. Han lokker andre gamle Herrer bort fra deres Lektielæsning for at faa dem med til sine Udskejelser. De bliver opdaget i Skoven, i en Hule, hvor de spiller Sixpence-Whist.

Stormer og raser Enid? Truer hun ham med at fortælle det til Dragen, der sikkert vilde blive saa bestyrtet, at den sandsynligvis vilde komme og æde Obersten med det samme? Nej. „Den Slags Midler bruger hun ikke.“ I Stedet for smiler hun: „Overbærende“. Hun siger, at det kun er naturligt, at Voksne holder af at spille Kort. Hun er ikke vred paa ham. Og han behøver ikke at løbe bort og skjule sig i en ækel, fugtig Hule. „*Hun vil selv spille Whist med ham.*“ Dette virker øjeblikkelig paa Obersten. Han brister i Graad. Hun spiller Whist med ham i Haven. „Efter Skole. Naar han har været artig.“ Med to „Blinde“ antagelig. Man ser til sidst Obersten helbredet for sin Whist-Liden-skab. Om det skyldes hendes Spil eller hendes Paavirkning, fremgaar ikke af de „Første Udkast“.

Ved Udarbejdelsen af Skuespillet antager jeg, at Veronica har haft Assistance. Huset havde faaet gjort sig færdigt i Begyndelsen af September. Unge Bute har ogsaa overgaaet sig selv. Vi opførte det i det tomme Billardværelse, efterfulgt af et Stykke, jeg havde forfattet. Forestillingen tjente samtidig som Indvielsesgilde. Vi var en hel Mængde Mennesker og sluttede af med en Dans. De lod til at more sig allesammen, undtagen unge Bertie St. Leonard, der spillede Prinsen, og ikke kunde komme ud af sin Hjeml i rette Tid til Aftensmaden. Det var en god Hjeml, men den var klodset fastgjort, og uerfarne Mennesker, der prøvede paa at hjælpe ham, fik kun samtlige Skruer ødelagt. Den vilde ikke alene ikke lade sig tage af, men heller ikke lade sig aabne, saa han kunde faa lidt at drikke. Alle fandt det en glimrende Spøg — med Undtagelse af unge Herbert St. Leonard. Vor Borgmester, en munter lille Mand og meget populær, sagde, at Historien burde indsendes til *Punch*. Den lokale Reporter mindede ham om, at afdøde John Leech allerede havde benyttet nøjagtig samme Hændelse i en humoristisk Tegning, hvorpaa han kom i Tanker om, at det ikke var Leech, men

afdøde Phil May. Han lod til at mene, at hermed var den Sag uddebatteret. St. Leonard og Sognepræsten, der begge er Autoriteter i dette Speciale, henfaldt til animeret Diskussion om Rustninger i Almindelighed og særlig med Henblik paa det fjortende Aarhundrede. Hver især brugte Drengens Hoved for at bevise sin Teoris Uangribelighed og rakte det skiftevis triumferende til hinanden. Vi maatte sende unge Hopkins af Sted i Æselskærren efter Smeden. Jeg har, i Parentes bemærket, opdaget, hvordan unge Hopkins faar vort Æsel til at gaa. Unge Hopkins hævder, at det er langt mindre onskabsfuldt end at prygle det, særlig da Erfaringen har vist, at det øjensynlig aldrig aner, hvorfor man prygl det. Jeg er slet ikke sikker paa, at Drengen ikke har Ret.

Janie spillede den gode Fé med hvid Paryk og Bedstemoder-taske. Hun bliver smuk som gammel Dame. Det hvide Haar giver hende det eneste, hun mangler: Fornemhed. Jeg greb mig selv i med bange Anelser at se mig omkring i Stuen og ønske, at vi ikke havde inviteret saa mange gode og ønskværdige Svigersønne-Emner. Dick gør mig urolig. En Følelse af egen Uværdighed, der er kommet over ham ganske pludseligt og øjensynlig med det aldrig anedes hele Vælde, har ganske taget Pippet fra ham. Det er en sund Følelse, som han har megen Gavn af. Men jeg ønsker ikke, at han driver den saa vidt, at han mister hende. Tanken om, hvad han en Dag vilde komme anstigende med i den Branche, har forfulgt mig som et Mareridt, lige siden han kom ud af Skolen. Saadan har de fleste Fædre det velsagtens. Særlig naar man tænker paa de Kvinder, man selv elskede, da man var i Begyndelsen af Tyverne. En stor og bleg-aasynet Pige, der stod i en Kagebutik i Strand, er den første, jeg kan mindes. Hvor jeg skælvede, naar hendes Haand tilfældigt berørte min — jeg kan ikke erindre et eneste bedaarende Træk hos hende, undtagen hendes Størrelse, og dog spiste jeg i næsten seks Maanedes udelukkende Kager og Sodavand til Frokost, blot for at være hende nær. Den Dag i Dag kalder den mindste Antydning af daarlig Fordøjelse øjeblikkelig hendes Billede frem for mit indre Blik. En anden var en mager og gusten Pige, der imidlertid havde et Par pragtfulde Øjne. Jeg traf hende en Eftermiddag i South Kensington Museet. Det var et tomhjernet, rapkæftet Pige-barn, men Mindet om hendes Øjne gør, at hun er mig evigt uforglemmelig. Mere end to Trediedele af den Tid, vi var sammen, skændtes vi, saa Skidtet røg os om Ørene — og jeg havde gladeligt solgt min Sjæls Salighedschancer for at kunne gøre hende til min Ledsagerinde for Livet. Det havde jeg maaske ogsaa gjort,

hvis ikke min gode Skæbne havde reddet mig ved Hjælp af en velsitueret Vognmand, der var lige saa stor en Idiot som jeg. Den tredie var Koristinde og, alt iberegnet, den bedste af hele Bundtet. Hendes Far var Droskekusk, og hun havde ti Brødre og Søstre, hvoraf de fleste arbejdede hæderligt i Teatertjenesten. Og hun efterfulgtes — hvis jeg har Kronologien i Orden — af en fraskilt Sagførerhustru, en livslysten Dame, der efter hvad hun selv berettede var Offer for et indfiltret Væv af Uretfærdigheder. Der er sikkert flere, og jeg kom nok i Tanker om dem, hvis jeg ransagede min Erindring, men jeg kan ikke mindes én eneste uden at takke Forsynet for at have mistet hende. Hvad skal man gøre? Der gives de Vaardage, hvor ingen ung Mand burde slippes ud af sine Forældres Hus. Himlen og Konvensiensen være lovet, at det ikke er de unge Piger, der frier! Faa Kvinder, der kunde vælge det rette Øjeblik til at lægge deres Hænder paa den unge Mands Skulder, se ham dybt ind i Øjnene og bede ham gifte sig med dem i Dag otte Dage, vilde faa Nej. Det er udelukkende vor Undselighed, der frelser os. Jeg har en vis og erfaren Ven, der vil have alle Ægteskaber, der er indgaaede i en Alder under femogtyve, opløste automatisk ved Fyrretyveaarsalderen. De, der vilde, kunde jo saa forny Ægteskabet. Hans Overbevisning er den, at det er uretfærdigt og meningsløst at lade voksne Mænd og Kvinder undgælde for de uerfarne Drenges og Pigers letsindige Dispositioner. Der var søde Piger, jeg kunde have forelsket mig i. Men det faldt mig aldrig ind. Det ser næsten ud, som om Manden paa dette Omraade som paa alle andre kun ved lang Træning og Opdragelse kan udvikle sin Smag. Den fødte Kender eksisterer maaske, men han er sjælden, og for de fleste gælder det, at deres første Instinkt gaar i Retning af det vulgære. Det er vist Barrie, der har sagt, at hvis der blot var taabelige Kvinder nok, var der ikke én, der gad se til de forstandige Kvinder. Det er i hvert Fald mærkværdigt, saa mange søde Gammeljomfruer, man ser mellem Aar og Dag. Lige saa mærkværdigt som Tallet paa stupide, arrige Hustruer. Som jeg har sagt Dick, er jeg slet ikke længselsfuld efter en Svigerdatter, som han mener, han er værdig. Kunde han ikke svinge sig højere op, maatte han hellere lade være med at gifte sig. Men hvis jeg overhovedet har Forstand paa noget som helst, saa passer han og Janie storartet til hinanden. Hjælpsomme Mennesker er lykke- lige, naar de faar Lov til at hjælpe. Jeg kendte engang en saadan ung Pige — en sød, arbejdsom og forstandig lille Kvinde. Hun begik den Fejltagelse at gifte sig med en helt igennem god Mand. Der var intet for hende at gøre. Hun endte med at tabe al In-

teresse for ham og hellige sig et Hjem for Avisdrenge Omvendelse i Eastend. Det var et syndigt Spild — saa mange Kvinder havde været henrykt for ham, medens hun havde været livsvarig Trøst og Støtte for et almindeligt, syndefuldt Mandfolk. Jeg maa tale alvorligt med Dick. Jeg skal vise ham, hvor heldigt det vil være for hende. Jeg kan se Dick holde hende travlt beskæftiget og glad for alle hendes Dage.

Veronica spillede Prinsessen med lille Foy — „Ridder Robert med den onde Skæbne“ — som sin Page. Noget mere fint, fornemt og værdigt tror jeg sjældent er set paa den engelske Skueplads. Dick spillede „Dragen uden Hale“. Vi var nødt til at udelade Halen, formedelst Scenens Lidenhed. Han havde engang haft en Hale, men det var en lang Historie, som der desuden ikke var Tid til at fortælle. Lille Sallie St. Leonard var hans Kone og Robina hans Svigermoder.

Saa forfærdelig meget afhænger af vor Stemning. Hvilke Oceaner af Kedsomhed kunde vi ikke skaanes for, hvis blot Videnskaben vilde give os et Barometer, der kunde forudsige vort Temperaments Svingninger! Hvor kunde vi ikke arrangere vor Tilværelse rart og bekvemt, hvis vi om Lørdagen vidste, at vi om Mandagen vilde følge os oplagt til Udskejelser og om Tirsdagen staa paa „muggen, med Udsigt til Arrigskab.“

Børn kunde „slaa paa“ deres Forældre og advare hverandre om, at deres Gamle var ved at „falde“, eller at Mor sandsynligvis vilde staa paa „Foranderligt“ hele næste Uge. De kunde selv hænge deres smaa Barometre ud. Jeg husker, at jeg engang en regnfuld Juleuge var Gæst i et Hus paa Landet. Der var ogsaa et Parlamentsmedlem i Besøg, en glad og god Sjæl, der holdt meget af Børn. Han sagde, at det var forbandet drøjt for de smaa Asner at være indespærrede i Barnekamret, hvorpaa han laante vor Værts Automobilpels og lod, som om han var en Bjørn. Han rumsterede omkring paa Gulvet paa alle fire og brummede og skabede sig det bedste, han havde lært, mens Børnene sad paa Sofaen og betragtede ham. Men det lod ikke til at more dem, ikke synderlig, og efter et Kvarters Forløb eller saa gik dette op for ham. Han tænkte, at de maaske var trætte af Bjørne, og maaske var mere oplagte til Hvaler. Han vendte Benene i Vejret paa Bordet, anbragte Børnene paa det paa tre Stole og forklarede dem, at de var skibbrudne Matroser paa en Tømmerflaade og maatte passe paa, at Hvalen ikke kom ind under den og kæntrade den. Saa hængte han et Lagen over Haandklædestativet. Det var et Isbjerg. Derefter hyllede han sig selv ind i et Par Regnfrakker og baskede om paa Gulvet, og af og til dunkede han sit Ho-

ved mod Bordet for at vise dem, at der var Fare paa Færde. Børnenes Holdning var stadig høfligt iagttagende. Sandt nok, den yngste Dreng foreslog at laane Ristegaflen i Køkkenet og anvendte den som Harpun, men selv dette syntes snarere at skyldes en Trang til at behage end nogen varmere Interesse for Begivenhederne, og da Hvalen gjorde Indvendinger, faldt Forslaget igennem. Derpaa krævede han op paa Kommoden og meddelte dem, at han var en Orangutang. De saå til, mens han smadrede en Suppeterrin, og derpaa gik den ældste Dreng midt ud paa Gulvet og rakte Fingren i Vejret, og Parlamentsmedlemmet satte sig let overrasket til Ro paa Kommoden og hørte paa, hvad han havde at sige.

„Undskyld,“ sagde den ældste Dreng, „vi er forfærdelig kede af det. Det er forfærdelig pænt af Dem, men vi er ligesom ikke rigtig oplagte til vilde Dyr i Dag.“

Parlamentsmedlemmet førte dem ned i Dagligstuen, hvor vi havde Musik, og dér fik Børnene paa deres egen Bøn Lov til at synge Salmer. Næste Dag kom de af sig selv og bad Parlamentsmedlemmet om at lege vilde Dyr med dem; men det lod til, at han havde travlt med at skrive Breve.

Der er Tider, hvor Vittigheder om Svigermødre synes mig at mangle baade Smag og Originalitet. Denne specielle Aften vakte de hos mig alle de myldrende Minder fra Dage, der nu hører Fortiden til. Det første Skuespil, jeg overhovedet saå, handlede om Emnet Svigermødre — det var „Problemet“, som vi vist kaldte det i de Dage. Det var en Dilettantforestilling til Indtægt for den lokale Velgørenhedsskole. En af mine Kusiner, nygift, spillede den unge Hustru, og jeg husker, at min Tante rejste sig og spadserede ud midt under anden Akt. Robina, i Brillen og Kyse, mindede mig om hende. Unge Bute spillede en komisk Droskekusk. Tvillingerne var et Par smaa Tyrker, der var angstelige for deres Forfatning, og vakte vild Jubel med en aktuel Duet. Til Slut lød et enstemmigt Raab paa Forfatteren, hvilket foraarsagede, at Lyden af livlig Diskussion naaede ud til os fra Scenen bag Tæppet. Omsider kom hele Selskabet frem med Veronica i Midten. Jeg havde bemærket, at Scenens Midte under hele Forestillingen var Veronicas Yndlingsopholdssted. Der er Stof til en Primadonna i Veronica, tror jeg.

I mit eget Stykke, der fulgte efter, spillede Robina og Bute et ungt Ægtepar, der ikke véd, hvordan de skal bære sig ad med at skændes. Det har altid slaaet mig, at Folk skændes langt mere tilfredsstillende paa Scenen end i det virkelige Liv. Naar Manden paa Scenen har besluttet at tale ud, træder han ind og lukker

Døren bag sig. Han tænder sig en Cigaret og mikser sig en Sjus, hvis han da ikke er Afholdsmand. Hans Hustru er hele Tiden saa betænksom at tie stille. Det er ganske aabenbart, at han til Bedste for hende forbereder noget ubehageligt, og at det vilde bringe ham ud af det, hvis hun begyndte at snakke. For at slaa Tiden ihjel indtil han er klar til at tage fat, blader hun i en Roman eller lader Fingrene glide over Klaverets Tangenter. Han kommer ind paa sit Emne, roligt, vel forberedt som den, der har Tiden for sig. Hun lytter til ham med betaget Opmærksomhed. Hun drømmer ikke om at afbryde ham; aldrig kunde det falde hende ind at komme med smaa, indskudte Bemærkninger, der maaske vilde forstyrre hans Tankegangs klare, logiske Flugt. Alt, hvad hun gør, er nu og da at hjælpe ham, naar han tier for at trække Vejret. Saa kommer hun med smaa, opmuntrende Bemærkninger som: „Naa.“ „Synes du.“ „Og saa?“ Hun synes kun at ville hjælpe ham paa Gled igen. „Gaa blot videre,“ siger hun bittert fra Tid til anden. Og han gaar videre. Henimod Slutningen, naar han røber Tegn paa snart at have talt ud, spørger hun: „Er du snart færdig? Er det alt?“ Sommetider er det alt. Lige saa ofte har han gemt det vigtigste til sidst.

„Nej,“ siger han saa. „Det er ikke alt. Der er noget andet, jeg vil sige dig!“

Det er hende nok. Andet var der ikke, hun vilde vide. Hun spørger blot for den Muligheds Skyld, at han maaske ikke havde mere at sige. Og da det viste sig, at det har han, sætter hun sig til Rette i Stolen og er atter lutter Øren.

Naar det saa endelig kommer — naar han er ganske sikker paa, at han intet har glemt, intet nok saa ubetydeligt Punkt overset — saa rejser hun sig.

„Jeg har lyttet taalmodigt til alt, hvad du har sagt,“ begynder hun. (Selve Djævlén kunde ikke nægte dette. „Taalmodigt“ er neppe Ordet. Hun kunde næsten sagt: „Begejstret“). „Vil du nu“ — hendes Stemme hæver sig — „høre paa, hvad jeg har at sige.“

Teaterægtemanden — Gentleman som altid — bukker, lidt stift maaske, men absolut høfligt, og forbereder sig paa, at det nu er ham, der skal være den stumme, men værdige Anklagede. Som for at understrege Situationsforandringen rejser de sig gerne samtidig, mødes i Midten af Stuen og indtager saa hver den Plads, den anden nys havde. Saa faar vi hele Historien om igen, set fra hendes Synspunkt, og denne Gang er det Herren, der hellere vilde afbide sin egen Tunge end komme med nogen Bemærkning, der kunde bringe Damen ud af det.

Til sidst sejrer den, der har Ret. Udenfor Scenen er dette mere eller mindre Plat eller Krone, her aldrig. Hvis Retfærdigheden er paa Ægtemandens Side, er det hans Røst, der gradvis lyder højere og højere for til sidst triumferende at runge ud over Tilskuerpladsen. Damen indser, at hun har handlet urigtigt og undrer sig over, at det ikke er gaaet op for hende før — er taknemlig for, at han har aabnet hendes Øjne, og beder om Forladelse. Hvis det derimod er Ægtemanden, der har Uret, bliver det Damen, der omsider befinder sig midt paa Scenen, mens den elendige Synder, figurlig talt, har mest Lyst til at krybe ind under Bordet.

Men i det virkelige Liv gaar det ikke ganske saaledes til. Det, Skænderier i det virkelige Liv mangler, er System og Metode. Der er ingen Orden, intet forud tilrettelagt Program. Der er alt for megen Laden staa til ved det virkelige Livs Skænderier, og Resultatet bliver selvfølgelig, at det hele løber ud i det rene Vrøvl. Manden tænker over Tingene, mens han barberer sig om Morgen, og beslutter at faa den Sag afgjort én Gang for alle. Han véd nøjagtig, hvad han vil sige. Han gentager det for sig selv hele Dagen med regelmæssige Mellemrum. Først vil han tale om *det*, saa vil han komme ind paa *det*, og mens han er ved *det*, vil han maaske ogsaa nævne *det andet*. Han mener, at det hele vil tage ham et Kvarters Tid. Saa har han lige Tid til at klæde sig om til Middag.

Naar det er overstaaet, og han ser paa sit Ur, opdager han, at det har taget lidt længere Tid end beregnet. Desuden har han ikke faaet sagt stort mere end ingenting — det vil sige, af *det*, han havde tænkt sig at faa sagt. Det gik skævt lige i Starten. I Virkeligheden var det slet ingen Start. Han kom ind i Stuen og lukkede Døren efter sig. Saa vidt kom han. Cigaretten fik han aldrig saa meget som tændt. Der burde være en Æske Tændstikker paa Kaminhylden bag Fotografirammen. Det var ligefrem latterligt, at hun kunde blive edderspændt rasende, blot fordi han mindede hende om, at det havde han sagt til hende mindst hundrede Gange — og saa beskyldte ham for at „stjæle“ sine egne Tændstikker! De elendige Tændstikker havde de skændtes om i fem Minutter, og de næste ti havde de skændtes videre, fordi han sagde, at Kvinder ikke havde Sans for Humor, og hun gerne vilde vide, hvor han vidste det fra. Derefter havde Gasregningen for sidste Kvartal optaget dem, og den havde — *hvordan* stod endnu for ham som et Mysterium — ført dem ind paa at diskutere hans Opførsel paa Hockey Klubbens Bal. Ved

en næsten overmenneskelig Anstrengelse havde han genvundet saa megen Selvbeherskelse, at han omsider kunde lede Samtalen ind paa det Spørgsmaal, han var kommet en halv Time tidligere end sædvanlig for at diskutere. Det interesserede hende ikke det fjerneste. Det, hun interesserede sig for, var et Pigebarn ved Navn Arabella Jones. Hun fik sagt en hel Del, mens han forges prøvede paa at huske, hvor han sidst havde truffet dette forbandede Pigebarn. Det var lige akkurat lykkedes ham at komme tilbage til hans Emne, da Datteren hos Cuddifords inde ved Siden af kom farende ind for at laane en Stemmegaffel. Det havde været et helt lille Arbejde at finde den Stemmegaffel, og da hun endelig var gaaet, maatte de begynde forfra igen. De havde skændtes om Gulvtæppet i Dagligstuen, om hendes Søsters, Florries, Fødselsdagsgave samt den Maade, hvorpaa han kørte Automobilet. Det havde taget dem over halvanden Time, og saa havde de foretrukket at gaa uden Middagsmad frem for at lade Teaterbilletterne ubenyttede. Det vigtige Spørgsmaal var stadig lige uafgjort.

Det var faldet mig ind, at jeg ved Dramaets Hjælp kunde paa-vise, hvor let et husligt Skænderi i Virkeligheden kan arrangeres paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade. Adolphus Goodbody, en agtværdig ung Mand, der er sin Kone inderligt hengiven, har faaet den Opfattelse, at de Middage, hun serverer for ham, rummer en evig Fare for hans Fordøjelsessystem. Han beslutter, hvad det saa end skal koste, at faa det Spørgsmaal i Orden. Elvira Goodbody, en indtagende ung Pige, der elsker og beundrer sin Mand, er imidlertid en Smule stædig, særlig naar hendes huslige Arrangementer diskuteres. Adolphus tager sig selv i Nakken og farer lige ud med det, han har paa Hjerte, og første Halvdel af Akten bruger jeg saa til at vise, ikke hvordan det ægteskabelige Skænderi *burde* være, men hvordan det er. De naar aldrig til at diskutere Kokkepigen. Saa snart Elvira hører Ordet „Middagsmad“, gaar det op for hende, at det trækker op til Scener, og for at gribe den øjensynlige Fordel det er at begynde Skydningen, minder hun ham om, at han to Gange i sidste Maaned har spist ude og ikke er kommet hjem før henad Morgenstunden. Hun vil gerne vide, naar han har tænkt sig at holde op med den Slags Udsvævelser? Hvis Frimureriets Formaal er Hjemmenes Ødelæggelse og Ringagt for Kvinden, saa vil hun blot tillade sig at oplyse ham om — — det er ikke saa lidt, hun har at oplyse ham om, viser det sig. Da Adolphus endelig kan faa et Ord indført, bemærker han, at Klokken 11 om Af-

tenen dog neppe kan kaldes „henad Morgenstunden“ — men saadan er Kvinder. De kan aldrig holde sig til Sandheden. Fra dette Punkt og videre gik det naturligvis af sig selv med at faa den Scene skrevet. De har gennemgaaet alle de sædvanlige Stadier og diskuterer netop Skilsmissebetingelserne med unaturlig Ro, da det banker paa Døren og en fælles Ven træder ind.

Deres hastige Forsøg paa at skjule Sporene af Sjæleoppgøret narrer ham ikke. Han bemærker, at deres fuldendte Samdrægtighed nok har været forstyrret af en mindre Uoverensstemmelse. Naa! Hvad er der i Vejen? Hvad drejer det sig om?

„Hvad det drejer sig om!“ De ser til hinanden. Det havde sandelig været lettere at fortælle ham, hvad det *ikke* drejer sig om. Det havde drejet sig om Papegøjen, hendes Upræcished, hans Vane med at bruge Smørkniven til Marmelade, om et Par Morgensko, der blev væk for ham sidste Jul, om Opdragelses-spørgsmaalet, hendes Dameskræderinderegning og hans Ven George og Hunden inde ved Siden af —.

Den fælles Ven afbryder Opremsningen. Der er øjensynlig intet andet at gøre end begynde Skænderiet forfra, og hvis de blot vil lade ham om Arrangementet, skal han nok sørge for, at den, der har Ret, beholder Valpladsen.

Elvira — hun er saa sød og umiddelbar — slaar Armene om hans Hals: Andet ønsker hun ikke! Hvis blot Adolphus kunde *forstaa*! Adolphus griber hans Haand. Hvis blot Elvira vilde høre Fornuft!

Den fælles Ven — en aldrende Sceneinstruktør — træffer sine Forberedelser: Elvira anbringes i en Lænestol ved Kaminen med et Hækletøj. Ind træder Adolphus. Han tænder en Cigaret, smider Tændstikken paa Gulvet, vandrer frem og tilbage i Stuen med Hænderne i Bukselommerne, sparker en Skammel til Side.

„Sig til, naar jeg skal begynde,“ siger Elvira.

Den fælles Ven lover at give hende Stikordet.

Adolphus standser midt i Stuen.

„Det gør mig ondt, kære du, siger han, „men der er noget, jeg maa tale med dig om — noget, du maaske ikke bliver hentykt for at høre.“

Hvortil Elvira, stadig hæklende, svarer: „Ja saa. Og hvad er det saa, om jeg maa spørge?“

Dette Svar var ikke Elviras eget Paafund. Hun var sprunget op og havde faaet afleveret følgende: „Hør nu. Hvis du er kommet tidlig hjem blot for at lave Ufred — —“ inden den fælles Ven fik stoppet hende. Den fælles Ven var bestemt.

Kun hvis de lovede absolut Lydighed, kunde han garantere et tilfredsstillende Resultat. Hun skulde svare: „Ja saa. Etc.“ Den fælles Ven havde al sin Takt nødig for at hindre, at det blev til et trekantet Skænderi.

Da Adolphus saaledes fik Adgang til at fortsætte, meddelte han, at den Sag, han vilde bringe paa Bane, var Middagsmaden. Den fælles Ven kom denne Gang Fruen i Forkøbet. Elvira skulde svare: „Middagsmaden! Du klager over den Mad, jeg lader servere for dig!“ saa han kunde sige: „Ja, Frue, jeg klager over Maden,“ og give sine Grunde. Det forekom Elvira, at den fælles Ven maatte have tabt sin sunde Fornuft. Sige til hende, at hun skulde „vente“, at „hendes Tur kom bagefter“ — hvad Nytte var det til? Hun vilde jo til den Tid have glemt Halvdelen af, hvad hun havde at sige. Adolphus sluttede sin Kritik af Elviras Køkken, og Elvira, der nu umuligt kunde beherske sig længere, rejste sig i al sin Majestæt.

Den fælles Ven blev sparet Besvær med at holde Adolphus nede. Adolphus fik ikke et Ord indført, før Elvira var færdig. Han gjorde Vrøvl over Maden! Han! Som Aften efter Aften kan spise hos sine yndige Frimurere. Tror han maaske, at hun holder mere af dem? Hun, der er nødt til at blive hjemme og spise den. Hvad antager han hende for? En Struds? Hvis Skyld er det, at de har en umulig Kokkepige, der er for gammel til at lære, og for stædig til at bryde sig om at lære? Hvis gamle Familietyende var hun? Ikke Elviras. Det er blot for at gøre Adolphus en Tjeneste, at hun har taalt det Kvindemenneske. Og det er den Tak, hun faar! Hun bryder sammen. Adolphus er forbløffet og urolig. Han har aldrig syntes om det Kvindfolk. Hun er maaske tro, men Kokkepige har hun aldrig været. Hvis nogen havde spurgt ham, havde han foretrukket en mindre Pension til hende. Elvira falder ham om Halsen. Hvorfor har han ikke sagt det før? Adolphus trykker hende til sit Hjerte. Havde han blot anet! De lover den fælles Ven aldrig at skændes mere uden hans Bistand.

Spillet var gennemgaaende helt godt. Vor Sognepræst, der er Ungkarl, sagde, at det rummede en Lære. Veronica havde Taarer i Øjnene. Hun hviskede til mig, at hun fandt det smukt. Der er mere ved Veronica, end Folk tror.

XII.

Jeg er ked af, at Huset er færdigt. Der er et Ordsprog: „Daarer bygger Huse til vise Mænd at bo i.“ Det kommer nu an paa, hvad det er, man er ude efter. Daaren faar Løjerne og den vise Mand Murstenene og Kalken. Jeg mindes en snurrig Historie, jeg engang fandt paa Lyon'er Banegaarden i Paris. Jeg læste den i Toget mellem Paris og Fontainebleau for mange Herrens Aar siden. Tre Venner, ungdommelige Bohêmer, kom en Dag, da de efter en mager Middag i en billig Restaurant i Quarter Latin røg deres Piber, til at tænke paa deres Fattigdom, paa den lange og bitre Kamp, der laa foran dem.

„Mine Temaer er saa originale,“ sukkede Komponisten. „Det vil tage mig Aar efter Aar i en Uendelighed at lære Publikum at forstaa dem — hvis det overhovedet nogensinde lykkes mig. Og indtil da maa jeg leve ukendt og ringeagtet og se de Mænd, der er uden Idealer, jage mig forbi i Kapløbet — tilsølet af Sprøjtet fra deres Vognhjul, mens jeg slider Fortovet paa udtraadte Sko. Ja, Verden er sandelig uretfærdig.“

„En modbydelig Verden,“ indrømmede Digteren. „Men tænk paa mig! Min Skæbne er langt værre end din. Din Gave er i dit Indre. Min er den at kunne gengive det, der omgiver mig, og det bliver altid Livets Skyggeside, saa langt jeg kan se frem. For at mit Geni fuldt ud kan udvikles, maa det have Solskin. Min Sjæl vansmægter efter alt det skønne her i Livet. En Smule af den Rigdom, som ordinære Mennesker øder, vilde skaffe Frankrig en stor Digter. Det er ikke blot mig selv, jeg tænker paa.“

Maleren lo. „Jeg kan ikke svinge mig op til de Højder, hvor I bevæger jer,“ sagde han. „Naar jeg skal være ærlig, saa er det mig selv, der interesserer mig. Hvorfor ikke? Jeg giver Verden Skønhed, og hvad giver den mig til Gengæld? Denne beskidte Beværtning, hvor jeg spiser elendig Føde af hæsligt Service. Efter lange Aar med daarligt betalt Arbejde kan det være, at jeg — som andre før mig — naar mit Maal — har mit Atelier i Champs Elysées, mit smukke Hus i Neuilly. Men jeg indrømmer, at Tanken om den mellemliggende Tid skræmmer mig.“

Optaget som de var af deres eget, havde de ikke bemærket, at en Fremmed, der sad ved et Bord tæt ved, opmærksomt havde lyttet til deres Samtale. Han rejste sig, og idet han med utvungen Ynde bad om Undskyldning, fordi han blandede sig i en Samtale, som han ikke havde kunnet undgaa at høre, spurgte han,

om han maatte have den Fornøjelse at yde dem sin Støtte. Restauranten var daarlig oplyst, og de tre Venner havde valgt sig det skumleste Hjørne. Den Fremmede gjorde et velklædt Indtryk; hans Stemme og Optræden var forretningsmæssig; hans Ansigt laa i Skygge.

De tre Venner tog ham stjaalent i Øjesyn: det var muligvis en rig, men excentrisk Kunstmæcen; det var jo ikke helt udelukket, at han kendte deres Værker, havde læst Digterens Vers i et af de mindre Tidsskrifter, var faldet over en af Malerens Skitser hos St. Antoine Kvarterets Malerihøkere, havde hørt Komponistens Nocturne i F paa en Studenterkoncert og var blevet slaaet af dens Skønhed — havde opsnuset deres Stamknejspe og benyttet denne Lejlighed til at introducere sig. De unge Mænd gjorde Plads for ham, halvt nysgerrige, halvt opfyldt af Haab. Den elskværdige Fremmede forlagte Drikkevarer og lod sit Cigarfederal gaa rundt. Og næsten de første Ord, han maalede, bragte dem Glæde.

„Inden vi gaar videre,“ sagde den smilende Fremmede, „er det mig en Glæde at kunne underrette Dem om, at De alle tre vil blive store Mænd.“

Uvant med saa stærke Drikke følte de Blodet rinde stærkere, da de tømte Glassene. Den Fremmedes Cigarer havde en ejendommelig Aroma. Det syntes dem den naturligste Sag af Verden, at den Fremmede saaledes kunde forudsige dem deres Skæbne.

„Berømmelse og Rigdom vil komme til Dem,“ vedblev den venlige Fremmede. „Alle skønne Ting vil blive Deres: Kvinders Tilbedelse, Mænds Ærbødighed, Samfundets Kongerøgelse, aandelige og materielle Nydelser, skønne Omgivelser, lukulliske Maaltider — hele Verden vil blive Deres.“

Knejpens plettede Vægge forsvandt for de unge Mænds Blik. Som Guder saå de sig selv vandre i deres Drømmes Paradis-have.

„Men ak,“ vedblev den Fremmede — og ved den første Lyd af hans ændrede Tonefald svandt Synerne, og Knejpens Smuds vendte tilbage — „saadan noget tager Tid. De vil alle tre være naaet over Livets Middagstime, inden De høster Deres Møjes og Talents retfærdige Frugter. Indtil da“ — den venlige Fremmede trak paa Skuldrene — „ja, det er den gamle Historie: Geniet, der bruger sin Ungdom til at kæmpe mod Ligegyldighed, Latterliggørelse, Misundelse; Aanden, der tynges af Tilværelsens Smuds; de fattige Dages graa Ensformighed. Der vil komme

Vinternætter, hvor De gaar paa Gaden, frysende, sultne og ensomme; Sommerdage, hvor De skjuler Dem paa Deres Kvistkammer, fordi De blues ved at lade Solen skinne paa Deres Pjalter; kølige Daggrø, hvor De med brændende, forpinte Øjne maa være Vidne til, at dem, De elsker, lider — for fattige til at kunne mildne deres Smerte.“

Den Fremmede tav, mens den gamle Opvarter fyldte Glasene. De tre Venner drak i Tavshed.

„Jeg foreslaar,“ sagde den Fremmede med en velklingende Latter, „at vi springer denne traditionelle Prøvelsernes Tid over — at vi udelader disse mellemliggende Aar — og straks naar vore Ønskers Maal.“

Den Fremmede lænede sig tilbage i sin Stol og betragtede de tre Venner med et Smil, som de mere følte end saå. Og der var noget ved den Fremmede — hvad det var, kunde de ikke sige — der gjorde alt sandsynligt.

„Den Sag er meget simpel,“ forsikrede den Fremmede. „En Smule Søvn og Glemsel og Aarene ligger bag os. Naa, mine Herrer. Har jeg deres Tilladelse?“

Det Spørgsmaal syntes neppe at behøve noget Svar. At undgaa den lange, triste Kamp, og med ét Skridt, uden Strid, staa sejrende! De unge Mænd saå til hverandre. Og hver især tænkte paa den ventende Overflod og nikkede samstemmende.

Det forekom dem, at Lyset pludselig sluktes og Mørket som en strygende Vind fo'r forbi dem, opfyldt af mange Lyde. Saa fulgte Glemslen. Og saa vendte Lyset tilbage.

De sad ved et Bord, der straaled af Sølv og skønt Porcelæn, farvet af Reflekserne fra Vinen i Krystalkaraflerne, de sjældne Frugter og Blomster. Værelset, der var for overdaadigt smykket til at være smagfuldt, var et Privatværelse i en af de store Restauranter, antog de. Slige Interiører havde de stundom glimtvis anet gennem aabentstaaende Vinduer, naar de en Sommeraften kom forbi. Det var dæmpet oplyst af Lamper med brogede Skærme. Den Fremmedes Ansigt laa stadig i Skygge. Men det, der overraskede hver af de tre mest, var, at der lige overfor ham sad to mere eller mindre skaldede Herrer, lidt fedladne, men dog underligt velkendte. Den Fremmede hævede sit Vinglas.

„Vor kære Paul,“ hørte de den Fremmede sige, „har med sædvanlig Beskedenhed afslaaet enhver offentlig Hyldest i Dagens Anledning. Han vil ikke nægte tre gamle Venner at overbringe ham deres hjerteligste Lykønskninger. Mine Herrer, jeg drikker ikke alene for vor kære Paul, men ogsaa for det Franske Akademi, der ved at hædre ham har hædret Frankrig.“

Den Fremmede rejste sig og rettede sit gennemtrængende Blik — det eneste hos ham, de rigtig kunde skelne — mod den forbavsende Digter. De to aldrende Herrer overfor, der øjensynlig var lige saa desorienterede som Paul selv, fulgte den Fremmedes Eksempel og tømte deres Glas. Stadig efterlignende den Fremmede strakte de derpaa Haanden over Bordet og trykkede varmt hans.

„Ja, undskyld,“ sagde Digteren, „men jeg tror virkelig, jeg maa have sovet. Har De noget imod, at jeg spørger Dem“ — han henvendte sig til den Fremmede; de to andre Herrer saa ikke ud til at kunne yde ham synderlig Hjælp — „hvor jeg egentlig befinder mig?“

Atter snarere følte end saås et Smil paa den Fremmedes Ansigt. „De befinder Dem i et Privatværelse i Café Pretali,“ svarede han. „Vi er denne Aften kommet sammen for at fejre Deres Optagelse blandt de fyrretyve Udødelige.“

„Aa,“ sagde Digteren, „mange Tak.“

„Akademiet,“ vedblev den Fremmede, „er altid lidt sen paa det. Jeg for mit Vedkommende havde hellere set, at De var blevet optaget for ti Aar siden, da hele Frankrig — det Frankrig, man regner med — talte om Dem. Naar man er treoghalvtreds“ — den Fremmede berørte let Digterens fede Haand — „saa skriver man ikke, som da Safterne steg i Stedet for at dale.“

Langsomt dukkede Erindringen om den snavsede Kafé i Rue St. Louis og det besynderlige, der var hændet dør, op i Digterens Hjerne.

„Vilde De have noget imod,“ sagde Digteren, „vilde det være Dem for megen Ulejlighed at fortælle mig lidt om, hvad der er hændet mig?“

„Aldeles ikke,“ svarede den elskværdige Fremmede. „Deres Karrière har været overmaade interessant — de første Par Aar hovedsagelig for Dem selv. De giftede Dem med Marguerite. Husker De Marguerite?“

Digteren havde ikke glemt hende.

„En vanvittig Idé, vilde de fleste Mennesker have kaldt det,“ fortsatte den Fremmede. „De ejede ikke en Sou. Men jeg finder, De handlede rigtigt. Man er kun ung én Gang. Og naar man er femogtyve, maa man nyde Livet. Det er udenfor al Tvivl, at dette Ægteskab var til Gavn for Dem. De førte en idyllisk Tilværelse en Tid, i en faldefærdig Hytte i Suresnes, med en Have, der gik ned til Floden. Fattig var De, selvfølgelig; fattige som Kirkerotter. Men hvem frygter Fattigdommen, naar Haab og

Kærlighed kvidrer fra alle Kviste! Aa, det var en øm, en sødme-fyldt Tid. Jeg tror virkelig, Deres bedste Ting blev skrevet i de Aar i Suresnes. Der har ikke i fransk Poesi været noget, der kan sammenlignes med det. Det vakte ingen Opmærksomhed dengang, men ti Aar senere var Folk rent vanvittige af Begejstring over det. Da var hun død. Stakkels Barn, det havde været en haard Kamp. Og hun havde altid været sart, som De maaske husker. Og dog, selv ved sin Død hjalp hun Dem. Der kom en ny Klang i Deres Digtning, en Dybde, den hidtil havde savnet. Det var det bedste i Deres Liv, Deres Kærlighed til Marguerite.“

Den Fremmede fyldte sit Glas og lod Karaflen gaa videre. Men Digteren ænsede ikke Vinen.

„Og saa — aa ja, saa fulgte Deres politiske Optræden. De flammende, snertende Artikler, De skrev for *La Liberté*! Det er neppe en Overdrivelse at sige, at de ganske ændrede den politiske Opfattelse i Frankrig. Og saa de pragtfulde Taler, De holdt under Deres Valgkampagne i Angers. Som Folket tilbad Dem! De kunde have faaet Deres Ministerium, om De havde villet. Men disse Digtere er saa hvileløse. Og jeg tror nu ogsaa, De udrettede mere ved Deres Skuespil. De husker — nej, hvordan skulde De kunne det? — Premiéren paa *La Conquête*. Jeg glemmer det aldrig! — Jeg har altid betragtet det som Kulminationen. Deres Ægteskab med Madame Deschenelle — det var vist ikke saa heldigt. Det var stakkels Deschenelles Millioner, der lokkede — var det ikke? Poesi og Millioner kommer aldrig godt ud af det sammen. Men jeg beder Dem tusind Gange om Forladelse, kære Paul. De har udrettet saa meget. Det er kun rimeligt, at De nu søger Hvile. Deres Livsværk er endt.“

Digteren svarer ikke. Sidder blot og stirrer uden at se andet end sit eget Indre. Maleren, Komponisten — hvad bragte Aarene dem? Den Fremmede fortæller ogsaa dem, hvad de har mistet, om den Sorg og Kummer, de Haab, den Frygt, de aldrig har smagt, om deres Taarer, der endte i Smil, om den Smerte, der gav Glæden Sødme, om de Sejre, der blev dem til Del i de Dage, da Sejren endnu ikke havde tabt sin Tillokkelse, om den Elskov, den Længsel, den Begejstring, de aldrig vilde komme til at føle. Alt var forbi. Den Fremmede havde givet dem, hvad han havde lovet, hvad de begærede: Kampens Løn uden Kamp.

Saa brister det for dem:

„Hvad er det værd for mig,“ raaber Maleren, „at jeg vaagner med Salonens Guldmedaille, naar Mindet om alt det, der vandt mig den, er frarøvet mig?“

Den Fremmede viser ham, at han er ulogisk. Saadanne Minder vilde have indbefattet lange Perspektiver af magre Maaltider i snavsede Knejer, i Kvistkamre — et helt Liv, der hovedsagelig blev levet i hæslige Omgivelser. Han havde jo netop ønsket at blive befriet for alt det. Digteren er tavs.

„Jeg bad blot om Anerkendelse,“ raaber Komponisten. „Jeg bad om, at Menneskene vilde lytte til mig, ikke om, at min Musik maatte blive taget fra mig, for at jeg kunde blive en velhavende Nodekræmmer. Min Inspiration er udbrændt, det føler jeg. Den Musik, der engang fyldte min Sjæl, er stum.“

„Den fødtes af Kamp og Smerte,“ siger den Fremmede. „Af den Elskov, der døde, af de Haab, der blegnede, af Ungdommens Vingeslag mod Sorgens Jerngitter, af den Pragt, det Vanvid og den Pine, der med ét Ord kaldes Livet, af den Kamp, De var bange for at tage op.“

Digteren tager Ordet:

„De har plyndret os for Livet,“ raaber han. „De fortæller os om døde Læber, hvis Kys vi aldrig har følt, om Sejerssange, sungne for vore døde Øren. De har taget vor Sjæls Glød og kun levnet os Asken.“

„Den Glød, der svider og brænder,“ tilføjer den Fremmede. „De Læber, der græd i Smerte, den Sejrr, der købtes med dybe Saar.“

„Men det er endnu ikke for sent,“ vedbliver den Fremmede. „Alt dette er maaske kun en pinefuld Drøm, der svinder med Dagen. Vil De købe Deres Ungdom tilbage for Deres Ro? Vil De købe Livet tilbage med Deres Taarer?“

De raaber som med én Stemme: „Giv os vor Ungdom tilbage med dens Byrder og et Hjerte, der kan bære dem! Giv os Livet tilbage med dets Kalk af Sorg og Sødme!“

Saa, pludselig, staar den Fremmede aabenbaret for dem. De ser, at han er Livet — Livet født af Kamp, Livet, hvis Styrke er Strid og Arbejde, Livet, hvis Sang er født af Lidelser.

De vaagner i den snavsede Kafé i Rue St. Louis. Den gamle Opvarter stabler Stolene op, inden han lukker. Digteren tager sin lille Haandfuld Smaapenge frem og spørger, hvor meget han skylder. „Intet,“ svarer Opvarteren. En Fremmed, der sad hos dem og snakkede med dem en Stund, inden de faldt i Søvn, har betalt Regningen. De ser til hverandre, men ingen af dem taler.

Gaderne er tomme. Det regner svagt. De slaar Frakkekraven op og kæmper sig frem gennem Natten. Og som deres Gang giver Genlyd paa det blanke, vaade Fortov, føler de alle, at de gaar med nye, faste Skridt.

Jeg har saa ondt af Dick — af de Titusinder lykkelige, sunde, forkælede, unge Mænd, der er af samme Type som Dick. Der maa være Millioner unge Mænd i denne Verden, der kun kender Sult som Appetitvækker til Middagen, der aldrig har følt, hvad det er at være træt uden den Bevidsthed, at en blød og bekvem Seng venter dem.

For den velstaaende Mand eller Kvinde er Livet et evigt Barnekammer. Nu og da hænder det, at en hvileløs, lille Mand bliver træt og ked af det hyggelige, lille Barnekammer og løber ud gennem Havelaagen og ned ad den lange, hvide Vej. Han finder maaske Nordpolen, eller Sydpolen, eller Nilens Kilder eller føler, hvordan det er at flyve — han vilde bestige Bjergene paa Maanen, gøre hvad som helst, drage hvor som helst hen blot for at undgaa Barnekammer-Civilisationens uopslidelige Forklædebaand.

Eller en sær, lille Kvinde, der undrer sig over, hvor Menneskene kommer fra, løber og løber, til hun kommer til den store By, og betragter undrende de mærkelige Mennesker, der sveder og stønner — og det fredelige Barnekammer med Legetøjet og de smukke Kjoler er aldrig mere helt det samme for hende.

Men for de nitten Tyvendede af de velstaaende er Verden udenfor Barnekamret et ukendt Land. Der sker det grufuldeste for smaa Mænd og Kvinder, der ikke har noget yndigt, lille Barnekammer at bo i. Folk skubber og puffer til én, ja, træder én over Tæerne, hvis man ikke tager sig i Vare. Der ude maa man kæmpe sin egen Kamp uden nogen Barnekammer-Bankkonto i Ryggen, det hænder ofte der ude, at man fryser og er sulten. Man maa selv tjene til sin Middagsmad, inden man faar Lov til at spise den, og man er aldrig sikker paa, hvordan næste Uge vil forme sig. Der ude ser man de mest frygtelige Ting — haardt Arbejde og Overanstrengelse og forbitret Konkurrence; hvert Skridt bringer Farer og Overraskelser, op og ned gaar det; man maa bide Tænderne sammen og slaas. Velstaaende smaa Mænd og Kvinder gyser. Trækker Barnekamrets Rullegardiner ned.

Robina havde engang en lille Hund. Den levede, som smaa Hunde gerne lever — sov i en Kurv paa en Edderdunspude, skærmet mod Træk ved Silkegardiner. Den havde sin gode, varme Mælk, sin egen lille Stol, der om Vintren stod ved Kaminen og om Sommeren, hvor Solen kunde skinne paa den. Den spiste sine tre Maaltider om Dagen — Mad, som en Gourmand kunde misunde den. Selv Lopperne befriede kærlige Hænder den for.

Og to Gange om Aaret var særlig Omhu fornøden, for at den

ikke letsindigen skulde opgive sit luksuriøse og uforstyrrede Liv — kræve sin lille Part af den Lidenskab og Smerte, hvoraf Hunde og Mennesker bliver til. Thi to Gange om Aaret kom en Brise, salt af Sprøjtet fra Jordens evige Ebbe og Flod, og hviskede til den sit Budskab om et underfuldt Land, hvor de skarpeste Sten føltes blødere end Alverdens Silkepuder.

En Vinteraften var der stor Opstandelse. Babette var intetsteds at finde. Vi boede paa Landet, langt udenfor Lov og Ret. „Babette, Babette,“ raabte den arme, ulykkelige Robina og fik som Svar kun Vindens Latter, mens den hvirvlede Snefnuggene mod hende.

Næste Morgen bragte en gammel Kvinde fra Byen en Mil borte Babette tilbage ved en Snor. Aa, hvor var Babette forpjusket og møgbeskidt! Den gamle Kvinde havde fundet den sammenkrøben paa et Dørtrin, et forvildet, lille, skælvende Kvindevæsen var den, og da hun læste Adressen paa dens Halsbaand og lugtede en ventende Dusør, havde hun tænkt, at hun lige saa godt kunde hente den som enhver anden.

Robina var rystet, fuld af Afsky. At tænke sig, at Babette — den søde, lille, yndige, forkælede Babette — af egen fri Villie var gaaet ud i den skumle Bys Snavs og Mørke; havde forladt sin lune Edderduns Rede for at løbe paa Gaden som en anden Køter! Robina, der hidtil i Babette havde set Idealet af en Hund, vendte Hovedet bort for at skjule sin Krænkelses Taarer. Den gamle Kvinde smilte. Hun havde født sin gode Mand elleve, fortalte hun. Det havde været strengt, og nogle var gaaet i Hundene og nogle var døde, men der var da, Gud ske Lov, ogsaa nogle, der artede sig vel.

Den gamle Dame sagde Farvel; men da hun skulde til at gaa, fik hun en pludselig Indskydelse. Hun gik hen til Babette, der skamfuld og dog halvt trodsig sad i sit Snavs og sin Smerte paa Kamintæppet, bøjede sig ned og løftede det lille Væsen op paa sin magre, arbejdskrogede Arm.

„Det Vrøvl kan du takke dig selv for,“ sagde den gamle Kvinde. „Du kunde ikke lade være, kunde du vel?“

Babettes lille, lyserøde Tungespids stjal sig frem.

„Vi forstaar — vi kender det — vi Mødre,“ syntes de at sige til hinanden.

Op saa kyssede de hinanden.

Jeg tror, den aabne Veranda vil blive mit Yndlingssted. Ethelbertha tror ogsaa, at hun paa Solskinsdage vil slaa sig ned dør. Fra den kan jeg gennem en Aabning, jeg har ladet hugge i Træ-

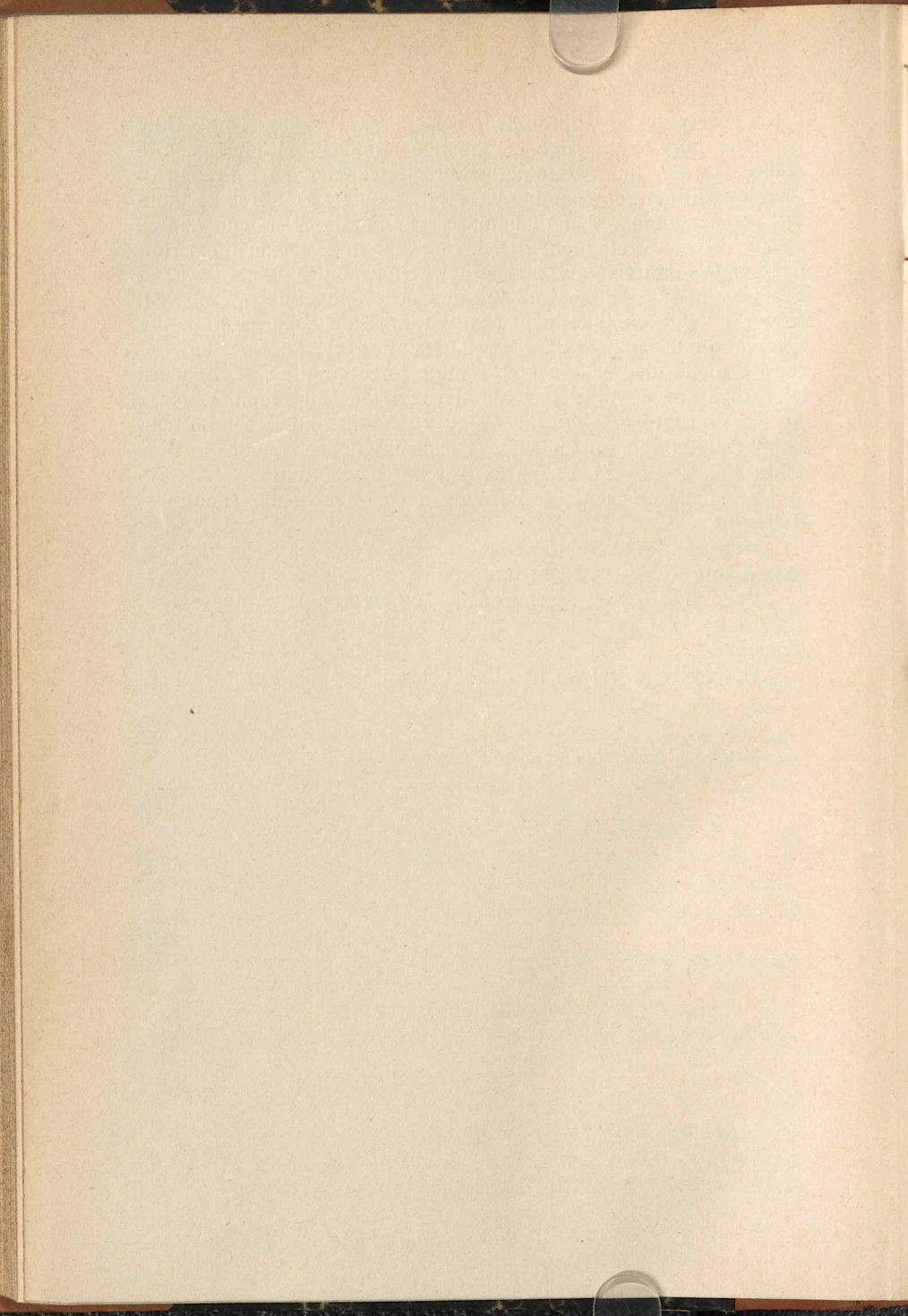
erne, se Hytten en Fjerdingvej borte i Skovbrynet. Unge Bute fortæller mig, at den lige er det, han altid har ønsket sig. Sin meste Tid maa han selvfølgelig være i Byen, men fra Fredag til Mandag vil han gerne kunne være paa Landet. Det er ikke umuligt, at jeg afstaar den til ham. St. Leonards Skorstene kan vi ogsaa se over Trætøppene. Dick fortæller mig, at han nu definitivt har bestemt sig for Landvæsnet. Han mener, at det — til at begynde med — var en god Idé at gaa i Kompagniskab med St. Leonard. Det er ikke usandsynligt, at St. Leonards hvileløse Temperament engang bliver træt af Landbruget. Han har en Broder i Canada, der har en god Tømmerforretning, og St. Leonard taler ofte om de Fordele, Kolonierne byder en Mand, der har en stor Børneflokk at opdrage. Jeg vil nødig undvære ham som Nabo, omend jeg, under visse Omstændigheder, kunde se Fordelen ved, at Fru St. Leonards Adresse blev Manitoba.

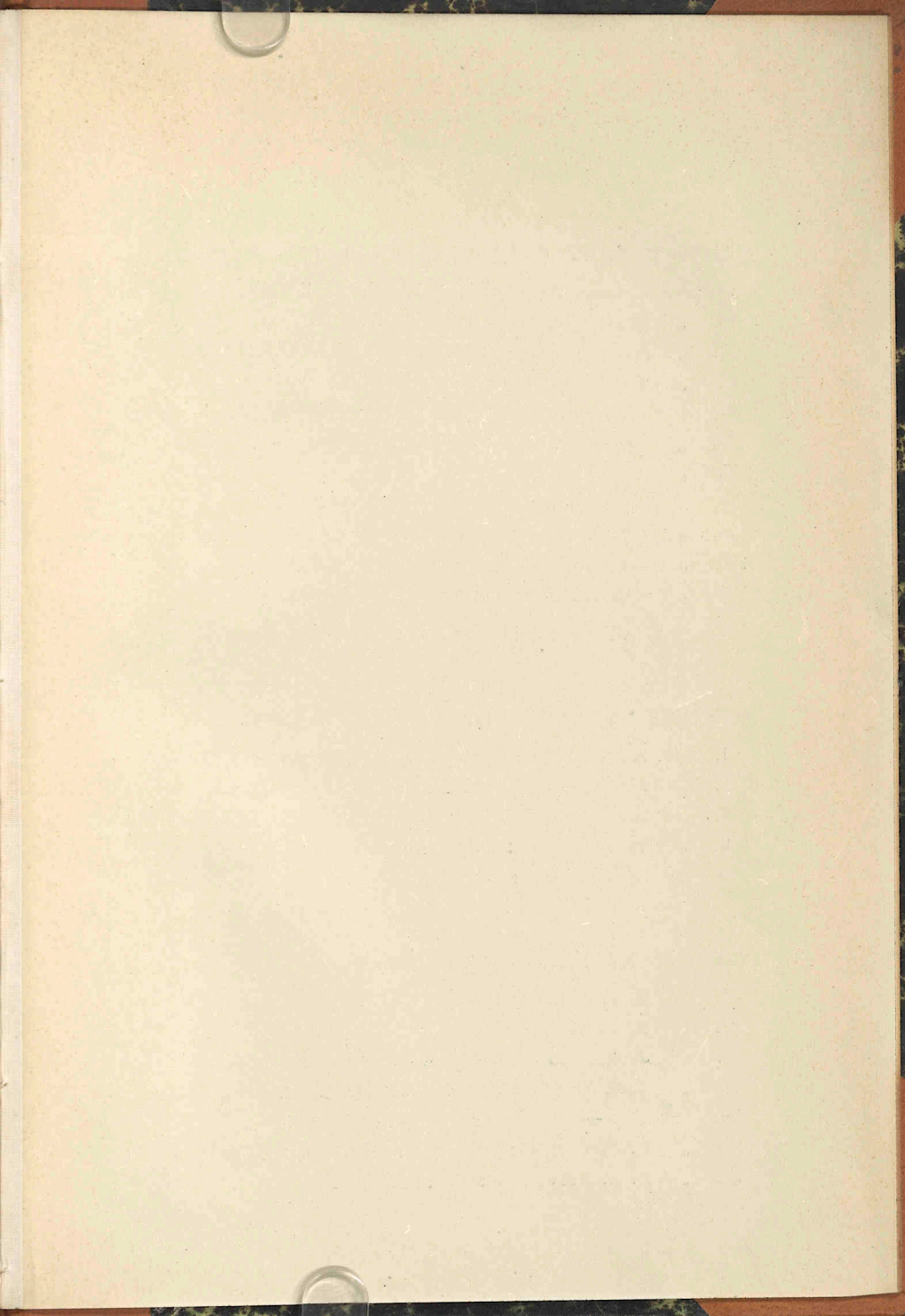
Veronica tror ogsaa, at Verandaen vil blive hendes Yndlings-Hvilested.

„Hvis der skete Robina noget,“ sagde Veronica, „saa blev det sikkert mig, der kom til at undgælde for det.“

„Det vilde være noget ganske nyt, Veronica,“ mente jeg. „Hidtil har det gerne været dig, der leverede os den fornødne Ængstelse.“

„Ja, jeg maa vel se at blive voksen,“ sagde Veronica.





MARTIN'S FORLAG — KØBENHAVN

EKSPEDITION I KRISTIANIA: *PETER AAS & CO.*

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVER (Et nyt Bind hver Maaned).

13. Bind, Gustave Flaubert: FRU BOVARY. 2. Oplag.
16. " Lermontoff: VOR TIDS HELT.
17. " Oliver Goldsmith: PRÆSTEN FRA WAKEFIELD.
25. " Fedor Dostojewski: EN HANREJ.
29. " Baronesse Orczy: DEN RØDE PIMPERNEL. 4. Oplag.
49. " Baronesse Orczy: JEG VIL HÆVNE — 3. Oplag.
55. " John Hay: STREJKE.
70. " Hans Ludwig Rosegger: GOLFSTRØMMEN.
99. " Gilbert Parker: DRONNING ELISABETHS HOF.
100. " Prosper Mérimée: KRØNIKER FRA CARL IX's TID.
102. " Jerome K. Jerome: TRE SØDE BØRN.

Manglende Numre er udsolgt fra Forlaget.

MARTIN'S STANDARD HALVKRONE UDGAVER

1. Bind, August Strindberg: SKÆRGAARDSFOLK. 2. Oplag.
2. " Leo Tolstoy: KREUTZER-SONATEN. 3. Oplag.
6. " Goethe: DEN UNGE WERTHERS LIDELSER.
9. " Thomas Mann: HANS KGL. HØJHED.
16. " Jean Richepin: DANSERINDEN.

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND.

84. " E. F. Benson: DODO.
85. " S. E. White: FLODEN.
87. " Joseph Conrad: ALMAYERS DAARSKAB.
88. " Jack London: SPÆNDETRØJEN. I. Bind.
89. " — — II. —
90. " E. F. Benson: DODO OG HENDES DATTER.
91. " R. L. Stevenson: SKATTEØEN.

